

Em Mơ....

Contents

Em Mơ....	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	20
6. Chương 6	27
7. Chương 7	31
8. Chương 8	35
9. Chương 9	47
10. Chương 10: Bất Ngờ Lại Bất Ngờ	56
11. Chương 11: Trêu Người	61
12. Chương 12: Ai Sợ Ai	64
13. Chương 13: Thi Thoảng Cũng Có Bất Ngờ	70
14. Chương 14: Sắc Lang	78
15. Chương 15: Những Lời Bàn Tán	83
16. Chương 16: Tam Ca Kiu	87
17. Chương 17: Lê Hoàng Lam Phong (ricky)	89
18. Chương 18: Đánh Đá	94
19. Chương 19: Thiếu Nợ	99
20. Chương 20: Đi Cùng Lam Phong	101
21. Chương 21: Rất Giống Giang	107
22. Chương 22: Đào Hoa Là Có Số	114
23. Chương 23: Không Nên Trông Mong Gì	117
24. Chương 24: Về Quê	120
25. Chương 25: Dấu Hiệu	126
26. Chương 26: Lấy Hết Dũng Khí	132
27. Chương 27: Thì Ra Là Thế !	139
28. Chương 28: Bản Chất Vẫn Là Thế	143

Em Mơ....

Giới thiệu

“Em mơ” Là một câu truyện xoay quanh những sinh viên nghèo tỉnh lẻ lên thành phố học mong muốn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-mo>

1. Chương 1

Nhân vật nữ chính :

Tên: Nguyễn An Na

Tuổi : 1994

Chiều cao : 1m69

cân nặng : 50 kg

Đang là sinh viên năm đầu của một trường đại học danh tiếng tại Hà Nội, là người có gia cảnh không xuất sắc và mồ côi cha từ nhỏ, mẹ là người nuôi An Na lớn lên rất cực khổ nên cô đã cố gắng rất nhiều trong học tập.

Khuôn mặt không quá xinh đẹp nhưng cũng rất ưa nhìn, đặc biệt nhất phải nói An Na có một đôi mắt xanh nước biển tự nhiên.

Tên: Hạ Ngọc Hân

Chiều cao : 1m65

cân nặng : 53 kg

tuổi : 1993

Đang là sinh viên thứ hai của một trường đại học tại Hà Nội.

Là một cô gái xinh đẹp, nếu cô ấy đi ra đường mà gặp 10 chàng trai thì đảm bảo có 11 người quay lại nhìn (vì người thứ 11 là tác giả đây, cũng rất mê một nét đẹp của cô ấy) . Bề ngoài trông Hạ Ngọc Hân rất dịu dàng thể hiện là một người luôn biết điều và không có mấy tranh đua.

Trời phú cho Hân có một giọng nói ngọt ngào đến mức có thể sánh ngang với vị ngọt của mật ong, chính vì vậy giọng hát của cô cũng khiến bao kẻ si mê. Gia cảnh thì khỏi phải nói, Hân là tiểu thư con nhà giàu có.

Tên: Lưu Minh Minh

Chiều cao : 1m64

Cân nặng : 50kg

tuổi : 1994

Đang là sinh viên học cùng khóa với AN Na, hai người này đều là bạn thân với nhau.

Cũng xuất thân từ người tỉnh lẻ như An Na, nhưng Minh có cuộc sống không bất hạnh như An Na, cô có đầy đủ cha mẹ . Minh là người năng nổ trong các phong trào của trường, thường xuyên tổ chức và tham gia tình nguyện.

Nhí nhanh, hoạt bát, yêu cuộc sống và không câu nệ tiểu tiết là những điều có thể nói tóm tắt nhất về Lưu Minh Minh.

Nhân vật nam chính :

Tên : Phan Tử Hoàng (nick nam: Mất Lạnh)

Chiều cao : 1m88

Cân nặng : 65 Kg

Tuổi : 1991

Đang là sinh viên năm cuối của trường đại học.

Một kẻ lạnh lùng và băng khốc như Phan Tử Hoàng sở hữu thân hình cực chuẩn , tầm cỡ ngang hàng với các siêu mẫu nam. Là công tử con nhà giàu.

Khuôn mặt đẹp như khắc cùng với làn da trắng càng tô đậm cho vẻ phong trần của Hoàng. Khác với những công tử khác anh ta mang thêm một chút nét bụi bặm. Có thể nói khi người ta nhìn vào Hoàng tức khắc sẽ tê liệt dây thần kinh vì đôi mắt của anh qua lạnh cảm và băng giá.

Tên: Lê Hoàng Lam Phong (nick name: Ricky)

Có thể cùng gọi là Ricky Phong

Chiều cao : 1m85

Cân nặng: 63 kg

Tuổi : 1991

Vừa nhập học vào trường, sinh viên năm đầu. Ngoài ra, khả năng ca hát của Phong cũng rất khá, anh thi thoảng cũng đi hát nhưng không nhiều. Bố mẹ Phong đều là người thành đạt nên anh cũng có một cuộc sống vật chất đầy đủ đôi khi là thừa thãi. Phong cũng chẳng phải kẻ khoa trương nên anh không hề tỏ ra mình là kẻ có tiền mà khoe mẽ.

Khác với Hoàng, Ricky là nét đẹp lãng tử, một người sinh ra để cho gái yêu . Anh cũng là kẻ rất si sinh. nếu tìm được người mình thực sự yêu anh cũng không hề quản ngại mà hy sinh bản thân.

Tên : Nguyễn Nghĩa

Chiều cao :1m80

Cân nặng : 64 kg

Tuổi : 1995

Đang là học sinh năm cuối phổ thông. Nghĩa có mẹ là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng, tuy không có cha, nhưng Nghĩa vẫn sống rất thoải mái và không bị chi phối quá nhiều vào chuyện đó.

Cũng giống như hai mỹ nam trên Nghĩa cũng được nhiều người gán cho cái danh hotboy. được nhiều cô gái theo đuổi chính vì thế việc thay người yêu thường xuyên là chuyện quá đỗi bình thường với anh. Nghĩa là kẻ nghịch ngợm, luôn sống và làm theo những điều mình muốn. Anh chàng này đôi lúc cũng có hành động cực kì dễ thương và đáng yêu.

Nguyễn An Na, Hạ Ngọc Hân, Phan Tử Hoàng, Lưu Minh Minh, Lê Hoàng Lam Phong đều cùng một trường đại học, trong đó An Na và Phong học chung lớp với nhau.

Chiều dần buông, nắng cũng nhạt, trên con đường đông đúc chật cứng xe cộ.

Chiếc xe đạp non hơi “lạch cạch”, như người hết hơi Na gồng sức cô lê từng bước về nhà cùng chiếc xe đạp nỗ nỗ. Trời quả thật đen haizzz

Không biết hôm nay là ngày gì mà mình đen thế nhỉ, kiểu này về mình phải đốt vía mới được.

Dắt chiếc xe vô con xóm trọ lụp xụp.

.....

__Lấy tao cốc nước đi mày!- Tôi mướt mãi mồ hôi lấy khăn mặt lau trán, vẻ mặt mang cái “oi bức” của mùa hè chói chang, tôi mệt mỏi nói.

__Đây nè, uống đi cưng – Minh bóp bóp vai cho tôi.

Khuôn mặt hiền lành của Minh Minh tỏ sự thấu hiểu với tôi. Với những nỗi vất vả của những kẻ sống xa quê, những đứa sinh viên nghèo phải bươn trải kiếm sống trên thành phố tự nuôi lấy chính bản thân mình.

Tôi làm một ngụm thật dài.

Phụtttttttttttttttt.....!!!!!!!

Tất cả số nước tôi vừa đưa vào miệng đã bị bắn tung toé ra khắp sàn nhà.

Mặt nhăn nhó hét:

__AyguuuuMày cho tao uống nước gì thế này. Tính ám hại nhau ah - Chẳng hiểu con bạn mình làm sao nữa chắc muốn giết đứa bạn thân nhất đây mà.

Thấy vẻ mặt tôi như vậy, Minh hoảng hốt:

__Sao ? Nước làm sao, tao vừa lấy trong siêu mà - Minh nhìn tôi rồi nhìn cốc nước, chẳng hiểu chuyện gì, mặt hiện vẻ lo lắng.

__Ôi trời bạn tôi, “Nước trong siêu” sao ? Mày tình lược lười tao luôn đấy ah?

Ngớ người ra một lúc .Rồi nhỏ Minh à một tiếng, cười trừ

__hì hì,Sorry mày tao quên mất, hic hic tại thấy mày vất vả quá ,t quên rót luôn nước mà chưa thổi cho

Chưa kịp Minh nói nốt câu, tôi đắp luôn

__ừ, mày tốt nhỉ, có ngày tao sợ tao chết mà k biết hết cái tốt của mày - tôi nói móc Minh ,giả vờ giận giận.Minh thấy thế cuống quýt :

__Tao sorry rồi mà, tao có cô ý đâu - Mặt nhỏ hơi phụng phịu tỏ sự hối lỗi.

Trời con nhỏ náy tính khóc thật sao, mình ghẹo nó chút mà đã vậy rồi

__Tao đùa mày thôi mà, tưởng thật ah - Rồi cười gian nhìn Minh đôi mắt có chút gian tà hehe.

Nó lấy tay ấn vô đầu tôi.

__Quỷ xù - Nó giả giọng Thị Mầu đồng đánh dùng ngón tay thon dài đẩy yêu vào trán tôi.

Tôi nhìn điệu bộ của nó mà cười toí tả , con bé này cũng đáng yêu ra phết haha

Dứt tràng cười, tôi nhận ra mình vẫn rất khát

__thế không có nước nguội ah, lấy tao một cốc đi

__Làm gì có hả nàng, hết nước vừa đun xong muốn lạnh mát thì sang bên kia xin bạn nào mấy cục đá mà uống

Hơi nản:

__Thế mày xin hộ tao đi, nhá nhá hehe

Con bé gật gật đầu rồi chạy sang nhà gần đó xin.Nhìn dáng người chạy te tởn như con nít của nó, tôi nhận ra mình có lẽ già rồi haizzzz.

Tôi – Nguyễn An Na và Lưu Minh Minh là hai cô sinh viên tỉnh lẻ lên Hà Nội để theo đuổi ước mơ hoài bão, khao khát một cuộc sống đầy đủ hơn, sung túc hơn.

Sống chung trong một xóm trọ nghèo cùng các bạn sinh viên khác, cuộc sống này tuy còn hạn hẹp về mặt tài chính nhưng chúng tôi cảm thấy rất vui khi được sống cùng nhau và coi nhau như chính những người thân thiết của mình.

Tôi cực mến Minh Minh, nhỏ ấy nhí nhảnh và khá dễ thương, nó là một cái máy “ghi âm “ của tôi khi tôi có chuyện tâm sự và ngược lại.

Bình minh lên

Tia nắng len lỏi vô căn những phòng xóm trọ

Nắng hôm nay đẹp, không gay gắt như mấy hôm trước.

Tôi ngáp một cái thật

Rồi lao xuống giường chuẩn bị cho buổi học.

Sáng ra gì mà đã đông người thế nhỉ, xe mình đã ọp ẹp lại chen chúc thế này, biết bao giờ mới đến trường đây, còn 2km nữa đến.

Ngao ngán kít xe ngừng mặt lên trời, và tôi bắt đầu đếm ngược những tích tắc của đèn đỏ.

Cuối cùng cũng đến trường tôi với Minh nhanh chân dắt xe vào thì bắt gặp một đám con trai ăn mặc bóng bẩy đang tụm năm tụm ba nói chuyện rôm rả ở chỗ gửi xe.

Trời ! con trai chả khác gì lũ bà tám chuyện, chưa sớm ra đã buồn bán dưa lê rồi, kinh hơn cả đám con gái.

Tôi lắc đầu thất vọng

__Oh, lại gặp trai mày ah - mắt nó sáng lên.

__Mày thích hả , sáng ra đã gặp trai thế này hôm nay đen lắm luôn! - tôi cười cười

__Ồ cái con này, bình thường mày cũng mê tít lắm cơ mà, giả đồ trước mặt tao sao?

Tôi mở to mắt nhìn nó, chả hiểu nó nghĩ cái gì nữa, cơ mà đúng thật là mình cũng có nhưng cũng tùy hoàn cảnh chứ.

__Mày nói thế là không đúng, đâu phải lúc nào tao cũng hong hóng như mày chứ! - tôi xoáy đến Minh Minh.

Con bé ỨC LẮM nó véo tôi một cái đau điếng, tôi kêu lên một tiếng. Có lẽ volume hơi to nên đám con trai kia cũng ngoái đầu ra nhìn.

Tôi ngại chín cả mặt cúi gằm xuống, môi mím chặt, những rồi lại ngẩng lên mặt tỉnh bơ coi như không có chuyện gì và cũng giả vờ không nhìn thấy bọn họ, bước đi rất thờ ơ (Làm kiêu đấy haha)

__Làm cái quái gì đấy - Một giọng nói lạnh lung vang lên .

Hình như phát ra từ phía tụi con trai vừa rồi, nhưng tôi và Minh vẫn cứ tiếp tục đi chẳng thèm để ý đến lời nói vừa vang lên đó.

Đền khu nhà D.

__Tao vô kia đây, tí nữa có gì gặp lại mày nhé- Minh đưa ngón tay cái chỉ ra phía sau mình và nhanh nhẩu chào tôi.

Tôi ừ một cái rồi tiếp tục đến khu nhà H – khoa mà tôi học.

Thì bất chợt thấy đau bụng. Tôi khựng người lại xoa xoa , mặt nhăn như khi ăn gừng rồi chạy thẳng vào WC.

Chết cái tội bỏ bữa, tại vì hôm nào cũng là mì tôm thôi ,ăn nhiều sợ hỏng vị giác mất nên hôm nay tôi bỏ luôn.

Lúc ra ngoài tôi lẩm bẩm” đúng là vệ sinh công cộng có khác, lần sau có chết cũng không vào” rồi khịt khịt mũi. Lúi húi bước đi thì...

Rầm....~!!!

Tôi ngã phịch xuống dưới đất.

Trời ạ, biết ngay hôm nay số đen đui mà, sớm ra kia đã gặp trai.

Mà không biết mình đâm nhầm vào cái gì mà đau hết cả trán thê này lại còn ê ẩm cả mông nữa chứ.

Xoa xoa cái đầu , tôi chậm chạp ngẩng đầu lên

Đập ngay vào mắt tôi

Một khuôn mặt đang cười - một nụ cười nửa miệng nhìn tôi.

Tôi ngơ ngác như con nai vàng

Mình va vào người hấn đấy ư? Chứ không phải đập đầu vào tường sao? Ng' gì mà rắn thế, không phải tôn ngộ không mình đồng da sắt đấy chứ???

Kì cục , nếu thế thì gã này vô duyên hết nói, thấy người khác ngã mà còn đứng cười đều.

Sao mà muốn đâm quá. Tôi hần học nghĩ.

Rồi nhồm ngay dậy, nhìn hấn từ đầu đến chân, tắt nụ cười nửa miệng vừa rồi mặt hấn chuyển sang lạnh dần.

Tôi vẫn đứng nhìn hấn mang vẻ mặt khó hiểu. Trán tôi hiện rõ một dấu chấm hỏi to đùng.Chân mày hơi rướn lên. Những tôi vẫn không hé một lời

Hấn cũng nhìn thẳng vào mắt tôi. Và vẫn không động lời gì cả.

Ưc chế.

Tôi bỏ đi lên lớp , quăng hấn sang một bên tôi đi tiếp coi như vừa gặp kẻ tang hình.

Con trai cái kiểu gì thế không biết, chả có chút ga-lăng nào, không biết có phải gái giả trai không nữa?

Lẩm bẩm:

Vừa dứt lời thì tay tôi bị lôi lại, một cái rất mạnh

Và lần này thì đúng tôi đập người vào tường khá mạnh có cả âm thanh phụ họa cho cái va chạm đó.

Vâng, không ai khác chính là gã vừa rồi đã gây ra

Hấn trợn mắt nhìn tôi.

_Cô vừa nói gì? Nói lại.

Mùi sát khí lảng vảng quanh đây, tóc gáy tôi dựng lên,da gà cũng nổi dần. Mắt hấn hình viên đạn nhìn tôi chăm chăm.

Tôi nuốt nước bọt ực một cái. Tôi cố lè cái ảnh mắt đáng sợ ấy

Giọng nhỏ dần:

_Tôi không nói gì- tôi đưa mắt xuống dưới .Tay hơi run run và trán đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

_Thật chứ? Muốn gạt tôi sao- rồi hấn nâng cằm tôi lên , cảm giác như hấn muốn vỗ lấy tôi và ột nhát cái xẹt,.....

Tim tôi bắt đầu đập nhanh hơn, hơi thở dồn dập, tôi lại nuốt nước bọt bây giờ tôi mới nhận ra hấn cũng khá đẹp trai, làn da trắng mịn không một tí vết , mũi thẳng dọc dừa, đôi mắt đen nhưng có cái gì đó khá lạnh lùng và đầy vô tâm ,tôi cảm giác như đôi mắt ấy có chút vô hồn . Hấn còn sở hữu đôi môi đỏ hồng

Thối chết...thối chết , bản chất mê trai của tôi bộc lộ rồi.

Trong cái tình cảnh gay go thế này,mà đầu mình con nghĩ được cái vớ vẩn ấy.

Tôi lấy ngay lại thần sắc bình thường,cổ tỏ ra cũng lạnh lung và chẳng hề có chút sợ hãi gì với hắn.

Tôi quắc mắt nhìn lại.

_Nói gì thì sao? Ảnh hưởng đến hòa bình thế giờ ah- Giọng tôi cũng lạnh lung không kém hắn và pha chút ngang tàn.

Hắn hơi rướn mày, nhưng cũng buông một câu:

_Thích rạch mặt hay gãy tay?- Về mặt vô cảm, và câu nói ấy của hắn thì ngang tàn hơn gấp trăm lần câu của tôi rồi.

Tôi choáng váng trước câu nói ấy của hắn

Thôi quả này chắc tiêu rồi

2. Chương 2

Có lẽ số đen đủi hôm nay An Na gặp dân đàn anh đàn chị trong trường, với những thể loại này chỉ lùi không thể tiến.

Cô nuốt nước bọt, cô nhìn hắn nhưng có chút biết điều hơn, nhỏ nhẹ nói:

_Tôi đã làm gì nào? Tự nhiên anh ở đâu mọc lên trước nhà vệ sinh nữ làm tôi bị va vào anh ,người bị ê mông là tôi đáng lẽ tôi phải được một lời xin lỗi ? đáng....

Rành mạch phân giải lại cho ra nhẽ còn chưa nói cô được ăn nguyên một trái “lườm” đến tê dại con người.

Hắn cười nửa miệng:

_Xin lỗi ư? Cô tỉnh ngủ chưa?- cái giọng chế giễu của hắn khiến đầu cô muốn bộc khói quá. Nhưng hắn có biết là đang được nói chuyện với một cao thủ nói móc chuyên xoắn đều xoắn dai xoắn dài xoắn không ngần ngại như Na hong ta?

_Tôi dậy cách đây hai tiếng rồi còn anh hình như thừa tuổi đi học ![- bởi vì đầu óc có vấn đề tự dừng nhảy bổ ra bắt nạt một người ngoan hiền như cô đây.

Đáp lại câu xoáy đều ấy. Hắn nói:

_Một lần ở chỗ để xe! Một lần ở chỗ này,tôi nghĩ cô mới là người quá tuổi để đi học !

Gì cơ, chỗ để xe ?.....Na ngáo ngơ vài giây

“Lúc này ở chỗ để xe chỉ có một lũ con trai đứng tán dóc chứ mình có làm cái gì đâu nhỉ “ cô nghi ngờ.

_Anh có nhầm người không? ở chỗ để xe tôi đâu làm gì anh!- Thậm chí cổ còn chả thấy mặt hắn nữa là.

Nhưng mặt hắn vẫn không bộc lộ cảm xúc nào và kết tội:

_Cô giẫm vào chân tôi!

Ôi trời giẫm chân hắn ư? Tên này trí nhớ kém thật đấy, cô đây đi thẳng có thềm ngó ngang gì đến hắn đâu.

Ker mà khoan đi thẳng rồi nghe có tiếng* Làm cái quái gì thế *

Hay là lúc ý giẫm vô chân hắn mà không biết ta?

Chợt nhớ ra rồi à lên một tiếng

_giọng nói ấy là của anh sao?

An Na khẽ liếc mắt xuống dưới chân, xem nào đôi giày hần mang rất đẹp bóng trơn, chắc là hàng hiệu, trên đây không có chút xước xước hay dính bẩn tên này không thể đến đòi tiền đền bù.

Vậy hần lần mò đến đây chỉ để nạt nộ dọa dẫm con người hiền lành, yếu ớt như cô vì đã dẫm vào cái chân vàng chân ngọc của hần ư?

_Anh yếu thế ah? Chẳng ra đáng đàn ông con trai gì cả!

Giờ thì cô đắc ý vì xoắn được một câu quá hay.

Hần chùng mắt, khuôn mặt điển trai kia chuyển sang đỏ dần rồi lại ngả tím tím.

_Cô....

Hần ghét nhất người nào gây chuyện rồi không có đến một lời xin lỗi, cô ta dám ngang nhiên dẫm bẹp gí chân hần xong cao cao tự đại đi mất mà chẳng có lời tiếng gì trong khi hần đã giật giọng gọi lại.

Không để địch phản công, Na chặn họng luôn:

_Không những thế, còn chẳng có chút ga-lăng gì, thấy người khác ngã mà còn đứng đưng khoanh tay đứng nhìn!

Rồi lại lắc lắc đầu buông thêm:

_Đàn ông con trai bây giờ chán thật không những thế lực yếu mà còn mất đi những đặc trưng cơ bản nhất.

Nhìn mặt hần lúc này cứ như quả cà tím ấy, cô đắc ý sung sướng nhưng vẫn cố nhịn nén, giấu niềm vui nho nhỏ trong lòng, chỉ có miệng hơi tủm tỉm nhưng tuyệt đối không phát ra tiếng.

Hần lấy ngay lại được vẻ mặt băng khốc thắm đẫm mùi sát khí.

Đôi mắt vô cảm ấy, ngang tàn ấy lại quét một lượt từ dưới lên trên con người An Na.

_Cô được lắm, để xem

Tiếng điện thoại từ người hần réo rất vang lên....Những mắt hần vẫn chăm chăm nhìn vào mắt Na Na mà không ngó ngang gì đến cái thứ đáng rung rung trong túi quần. Hình như vẫn định làm gì đó với cô

Được thế Na ném chả luôn:

_Nhìn không chán ah, điện thoại anh sắp nổ rồi đấy!

Anh ta vẫn nhìn cô còn tay thì từ từ rút điện thoại trong bọc quần.

Hần trả lời điện thoại vẫn không quên nhìn cô như canh chừng con mồi vậy!

.....

_Đang bận với một đứa khùng.

Cái gì cơ ‘Khùng “ sao, tên này láo thật dám kêu Na Na khùng. Vài tia lửa đỏ hần lên trong mắt, cô lúc này chỉ muốn dẫm thêm một cái thật mạnh vào chân hần.

Nhưng mình quân tử không chấp với hạng tiểu nhân, đánh lén sau lưng cô đây không thích .

_Biết rồi!

Cách nói chuyện trống không của hần đủ để thấy hần có “lẽ giáo” ra sao.

.....

_Có gì đến đấy nói tiếp!

.....

_Ok

Hần cúp máy.

Thời cơ đến rồi! Na đang háo hức định dim hang hắt tiếp thì hắt lấy một tay bịt miệng cô lại, tay kia vuốt ve bầu má cô.

Cái gì thế này! Dám đụng vào cả người ta nữa sao, tên này quá bỉ.

Rồi từ từ hắt ghé mặt vào sát tai An Na. Hơi thở lạnh lẽo của hắt cảnh báo trước với cô là có điều gì không hay sắp xảy ra.

Tiếng nói lạnh lùng ấy lại vang lên phát sự ma mãnh nữa.

__Gan cô lớn thật, để rồi xem ai sẽ chịu đau nhiều hơn!

Một tiếng cười nhẹ, dù rất nhẹ nhưng Na Na cũng cảm giác được hắt đang cười nhưng chắc chắn đó là kiểu cười nửa miệng.

Nói xong hắt cũng lập tức chạy đi, cô thì vẫn đứng đó chẳng hiểu chuyện gì chỉ đứng nhìn phía sau lưng hắt.

Mặt nghệt ra.

Thôi, may quá không trả thù được cũng không sao, cô rộng lượng mà với lại đỡ phải đối diện với tảng băng di động chẳng phải rất tốt ư.

Đưa tay lên xem đồng hồ, thôi chết muộn giờ rồi, cô chạy như lao về phía phòng học.

Vừa đến cửa lớp cô vội phanh chân lại, cúi đầu gấp 90 độ kính cẩn chào vị giáo sư trước mặt.

__Em thưa thầy cho em vào lớp ạ - Giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi và hết sức từ tốn, Na ngược đôi mắt ngây thơ hồi lồi nhìn thầy giáo.

__15 phút, nể lần đầu vào đi - giọng ông thầy nghiêm khắc

Cô nhanh chóng an tọa tại chỗ ngồi thường ngày của mình, cùng với những cô bạn mới quen khi đặt chân vào trường ĐH này.

An Na và Minh Minh đều học khác khoa vậy ở trong một môi trường mới cô cần phải có đồng minh để mình không bị biến thành kẻ cô lập. Cô hay trò chuyện cùng 3 người là Hồng Dương, Mai Hàn, Quỳnh Vy....Bọn họ đều sinh sống ở Hà Nội nhưng tính cách rất hòa đồng và thân thiện, đặc biệt là nói chuyện hợp guu nên khá thân thiết với Na.

Là một lớp chuyên ngành kinh tế nhưng hoạt động ngoại khóa lớp cô rất sôi nổi chứ không khô khốc như cái tên “ Kinh tế đối ngoại “. Nguyên nhân phải kể đến là lớp cô có bộ ba sát thủ “ Tam ca kiu”, là ba cô gái xinh đẹp, hát hay thường xuyên đại diện cho lớp đi thi các chương trình ở trường: Lệ Phương, Lệ Hương, Minh Diễm. Không biết là do chưa từng tiếp xúc hay là cô quá nhạy cảm mà cô thấy họ dường như có gì đó hơi khó gần.

+++++

Trên chiếc mô tô BMW S1000RR mạnh mẽ, có một anh chàng mặt lạnh lao như bay trên đường. Dường như không để ý đến xung quanh, ánh mắt vô cảm khuôn mặt lạnh lùng môi anh lại khê nhếch mép “ Muốn gây ấn tượng với hắt không nên dùng cách này, con gái bây giờ thật lắm thủ đoạn “

(A anh này tự tin quá đáng)

Reng....reng...ggg

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của anh .

__Tao đang trên đường đến, kế hoạch vẫn như sáng nay bàn!

.....

__Bọn nó đến hết chứ???

.....

_3 phút nữa, Xử

Ở một công trường hoang chỉ ngồn ngang toàn gạch những thanh sắt vút bừa bộn

Nơi đây khá vắng vẻ nhưng chưa đầy ba phút sau tiếng còi gầm rú của những chiếc xe đua hạng nặng bắt đầu ỉn ỏi phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng ban đầu.

Một đoàn người mặc áo đen tay cầm côn, đao khuôn mặt giữ tợn đứng dàn hàng ngang, người bọn chúng xăm trổ kín mít. Tên cầm đầu lũ này một gã đầu trọc trên khuôn mặt có một vết sẹo chạy dọc từ trán chéo xuống qua mắt, vẻ khiếp đảm của gã đủ dọa bọn con nít khóc ba ngày ba đêm.

Một đám thanh niên khá đông, bọn họ cưỡi những chiếc xe đua màu đen bóng loáng tay cầm tít nước sắt, mã tấu. Tất cả đồng thời cùng tiến lên xếp đều tằm tắp ngay trước mặt lũ người xăm hình. Vì đầu ai cũng đội mũ bảo hiểm nên không rõ nét mặt ra sao.

Đi theo sau đoàn xe đó là một chiếc limo trắng.

Một người đàn ông đứng tuổi ăn mặc thanh cảnh và lịch sự từ trong oto bước xuống, màu da dăm nắng. Trông ông ta không giống kiểu trùm mafia hay bang hội là bao, chỉ ngoại trừ cặp kính dâm sạm màu.

Lúc bước xuống, tất cả lũ tay sai bên phía ấy cúi đầu hô to:

_Anh Hào!

Ông ta tiến lên đầu rồi huýt sao ột tên cuoi BMW kia lại gần - tên đó chính là hắc kê vừa hù dọa Na Na.

_Lâu rồi không gặp! Trần Hào ông quả là không thay đổi- tên trọc đầu lên tiếng.

Khóe miệng khẽ nâng lên, Trần Hào gật đầu không đáp lời hắc.

_Có bí quyết gì thì chia sẻ cho Tý Sẹo tôi với chứ – Dứt lời hắc cười ha hả, giọng điệu như đang tán gẫu cùng bạn cũ.

Trần Hào lắc đầu cười :

_Không có bí quyết gì !

_Không có ư ? Khuôn mặt kia chẳng thay đổi là do không cần lo nghĩ, vì thị trường của ông rộng lớn nên chẳng cần lo đến cái ăn cái mặc cho đàn em như tôi đây – về mặt hắc lạnh dần, quay ngoắt 180 độ với nét mặt lúc đầu, vút quách câu lệ tiểu tiết hắc trực tiếp vào thẳng vấn đề – Mấy địa bàn béo bở trước đây do đàn em tao quản lí đều bị đám chó cắn nhà mày năng tây trên, là thằng đầu đàn mày không biết dạy dỗ sao ? Mẹ Kiếp ! Hay để hôm nay tao thay mặt mày ra tay dạy dỗ đám Mã Đen các người ?

Tý Sẹo thực sự nổi nóng, ánh mắt như tia lửa điện.

_Không cần phiền đến ông, người tôi tôi tự quản, có trách thì trách người của ông quá kém để bang tôi lấn áp- Khuôn mặt Trần Hào, một chút gợn sóng tức giận cũng không có, ông chỉ thờ dãi lắc đầu.

Xem ra đây là một người khá bình tĩnh, khó nào mà chọc tức được !

_Ông còn gì muốn nói nữa không ? – Trần Hào hỏi

Đáp lại là một tiếng cười nhạt của Tý Sẹo :

_Tao ghét kẻ lẩm lời !

Nghe xong, Trần Hào quay sang thì thầm gì đó với kẻ đứng cạnh mình.

_Hôm nay sẽ sòng phẳng tất cả.Kẻ nào có ân oán gì thì tự mình giải quyết đi. Luật vẫn như cũ, ai vi phạm sẽ phải chịu hậu quả!]- Hắc – kẻ hù dọa An Na cất giọng băng khốc nhuốm mùi máu tanh.

Vừa dứt lời một phát súng được bắn ra hướng thẳng lên cao.

Bắt đầu trận thanh toán của giang hồ!

Hai bên chạy xô vào nhau hung hãn và đầy giữ tợn, những kẻ đi xe máy tay cầm côn vít ga lượn lờ vùng tay quật túi bụi không thương tiếc vào đối thủ, mấy tên kia cũng chống chọi quyết liệt, nhiều tên chơi xấu

đám thủng lớp xe không thì cũng nện mã tấu xuống, cố làm bê bết biến chúng thành đồng sắt vụn. Cảnh tượng diễn ra vô vùng hỗn loạn, đám đi xe đua tựa như đang cưỡi ngựa giết đuổi quân thù, động tác giống hệt trong các trận chiến dã sử thời đại xưa còn lữ sấm hình hệt những chiến binh la mã lực lưỡng tay cầm binh khí lao vào trận chiến.

Cả hai bên đều lao vào như hổ đói !

Tên con trai có đôi mắt sắc lạnh đứng cạnh ông Hào. Hai người họ đứng chiều tướng với Tỷ Sẹo nhìn nhau, mắt giao mắt không nói một lời. Bộ dạng ba người rất thư thả, đứng lặng im nhìn lũ đàn em thanh toán như chẳng hề có chuyện gì xảy ra chắc vì đã quá quen với cảnh tượng này nên tầm diễm triệt để không chút xao động.

Thoạt tưởng là như vậy, nhưng những cái nhìn “ chiều tướng “ kia không phải tầm thường, ánh mắt tựa dao găm xuyên thủng kẻ đối diện , về tà khí lấn áp tất cả đến nỗi rợn tóc gáy nổi da gà.

Đánh qua đánh lại một hồi , hai bên bên nào cũng đầy thương vong và đau đớn. Mùi máu, mồ hôi nhưng tiếng rên rỉ ỉ ôi la lối.

Trên mặt đất những vũng máu chảy dài , tung tóe vương *** khắp nơi ngỡ lầm là huyết vũ (Mưa máu)

Bỗng nhiên một viên gạch từ đâu bay tới hướng thẳng về phía người đứng đầu bên Mã Đen.

_Cẩn thận ! - một giọng thét vang trời.

Một người bên bang Mã Đen đang đứng bỗng ngã phịch xuống nền đất.

3. Chương 3

Hết cái tiết buồn ngủ này

An Na chạy vội xuống rửa mặt thì bắt gặp Minh Minh cũng đang ở đó .Nó kéo luôn cô ra căn-teen.

Cả hai đứa đều chưa ăn sáng, ngồi trong giờ bụng cứ réo như chuông điện khẩn, phân tâm đắn đo mãi giữa cái túi tiền và cái bụng đang sôi, An Na đành chọn cái bụng vì xưa nay có câu “ Có Thực mới vực được đạo” nếu chịu đói thêm chút nữa cô sẽ ngất giữa đường đạp xe về.

Nó ấn cô xuống

_Mày ăn gì tao mua luôn cho? – Minh nhiệt tình nhìn An Na, cái gì chứ cứ về khoản ăn uống là nhỏ ấy rất háo hức.

_Bánh mì ba-tê đi mày! – Na đáp

_Ồ mua luôn nước uống nhé, tao đi chút quay lại liền.

_Nhanh chân không ta sắp lả đến nơi rồi!

Minh Minh vừa đi thì một chàng trai vẻ lãng tử cũng lướt qua, An Na bị hút ngay từ lần đầu tiên, ánh mắt không tự chủ mà cứ dõi theo dáng đi của anh ta, anh chàng này khá cao, có làn da trắng mái tóc hơi dài nhuộm màu vàng hạt dẻ, để kiểu đầu nắm giống ca sĩ Kim Jae Joong của ban nhạc Dong Bang Shin Ki Hàn Quốc. Quần áo ăn vận cũng theo kiểu mấy tay bên đó luôn.

Trường này thật là nhiều anh bạn đẹp trai á! Mới từ sáng đến trưa mà đã gặp vài mỹ nam rồi.

Bộp...!

_Làm gì mà cứ thần người ra ế?- Minh từ lúc nào đã đứng sau lưng rồi vỗ vai

_Không có ! - Na lắc đầu

_Mà sao mặt cứng tái thế, nhạt nhòa quá, chưa làm hoa đã tàn rồi?- nó nghiêng nghiêng đầu hỏi về mặt quan tâm.

Trên tay Minh Minh cầm một túi đồ ăn nào là nước ngọt nào là mấy cái bánh ngọt, chúng có hình thù vô cùng ngộ nghĩnh và dễ thương.

_tái sao?- Cô ôm mặt vỗ nhẹ nhẹ - Chắc do từ sáng không ăn gì, với cả ban sáng còn đau bụng nữa.

_Ồ nghe vẻ nghiêm trọng heng, thế thì ày mượn cái bánh mặt gấu này nè, ăn thêm cho có chất – Chị Minh quả là người tốt bụng

_Ồ không phải mày cũng chưa ăn gì sao, hôm nay tự nhiên tốt bụng kì lạ.

_Bộ bạn mày tốt với mày mà mày cũng thắc mắc hay đề tao đánh mày thì mới hết ngạc nhiên ?- Nhỏ Minh

_Chả cần đâu ! Tao ăn cái bánh này cũng đủ no rồi - cô xua xua tay, và chợt nhớ ra điều cần kể - Mà này, lúc này đau bụng tao chạy đi vào nhà vệ sinh, khi đi ra thì gặp một tên.....

An Na liền thuyên bô la bô lô một hồi về sự vụ ban sáng cho Minh nghe.

.
. .

_Qua lời kể và tướng trình của nạn nhân cộng thêm chuyên môn Trai đẹp học mà nhà sư đã tu luyện bấy lâu nay, ta thấy huynh thủ rất có thể là một chàng trai khôi ngô tuấn tú và có tiếng tăm trong trường. Nạn nhân có thể miêu tả sắc nét hơn độ đẹp của hắn không? – Minh chăm ngâm suy đoán.

_à... Điểm đặc biệt nhất của hắn là đôi mắt, rất vô cảm, không thể tỏ được suy nghĩ khi nhìn qua đó, và giọng nói rất lạnh khốc đến gợn tóc gáy – Na Na hồi tưởng kí ức run lên một cái.

_Mắt Lạnh? Là anh ấy sao ??? – như bị truyền một luồng điện, Minh nhảy dựng lên trông rất vui mừng.

_Ồ vậy á? – Hai con người Na tròn xoe – nhưng là thằng nào?

Minh: =.=”

Nhỏ nghe xong thở dài một tiếng ngán ngẩm:

_Biết Phan Tử Hoàng đẹp trai nổi tiếng trường mình chứ?

_Có nghe danh nhưng chưa nhìn mặt, đang ao ước đây- Na nói đều đều

_Thật là xấu hổ quá đi, nói đến vậy rồi mà mặt mày vẫn đ.ã.n t.h.ổ.i , Phan Tử Hoàng là Mắt Lạnh, hắn là có đôi mắt băng giá nên được phong cho cái danh hiệu ấy, Phan Tử Hoàng học trên mình hai khóa giờ đang là sinh viên năm cuối.

Na Na à lên một tiếng thì ra chàng trai khiến bao trai tim của các thiếu nữ trong trường ngưỡng vọng là hắn ta.

Phan Tử Hoàng - Người nổi tiếng lũng loạn bấy lâu nay mà sinh viên trong trường đồn âm lên la hắn ? Thật khiến cô không khỏi thất vọng. Cứ nghĩ sẽ phải là một anh chàng hào hoa lịch thiệp và sang trọng ai dè có tiếng mà không có miếng, tướng tượng chưa bao giờ trùng với thực tế. Nếu không phải có cuộc điện thoại bất ngờ ấy thì không hiểu chuyện kinh khủng gì sẽ ập đến nữa.

Chả là trước đây cô cũng có nghe danh hắn, giống như bao cô gái khác, Na Na thật sự muốn nhìn mặt một lần anh ta, nhưng sau sự kiện ban sáng, tự nhiên thấy hối hận da diết.

Bởi người ta thường nói ấn tượng ban đầu là rất quan trọng vậy mà đối với cả cô lẫn hắn thì nghe chừng lần gặp mặt đầu tiên rất tệ đến nỗi không muốn nhìn thấy lần thứ 2.

_Trời ạ mày được gặp anh ta rồi sao? Sướng thật đấy, mấy đứa ở lớp tao mê hắn điên đảo mà chỉ được nhìn qua ảnh cũng chưa từng thấy bao giờ.

_Hắn cũng là người bình thường đâu phải siêu sao gì mà mày nói cứ như kiểu mấy Idol trên tv không bằng!
– Na nhần mũi.

_Idol trên tv còn phải xem là kẻ nào, đâu có giống nhau. Mà Phan Tử Hoàng thậm chí còn đẹp trai và khó
lắm bắt hơn cả mấy anh ca sĩ kia ấy chứ!

Có phải là quá phóng đại không? An Na nghĩ thầm. Vậy sao không đi làm ca sĩ luôn đi đảm bảo hắn sẽ
phát tài và có thêm vô vàn vô vàn những trái tim phải thổn thức vì hắn.

_Hừm, tao chẳng quan tâm! – Đẹp trai đến đâu cũng là người đều có quyền bình đẳng như nhau, chẳng việc gì
phải kiêng nể, hắn dám trả thù vụ ban sáng cô đây cũng không khách khí.

_Mày đúng là ! Thôi thì kệ mà tao phải lên văn phòng họp đây!

Minh là bí thư lớp, nó phải gọi là tuýp người “ nhí nha nhí nhảnh như con cá cảnh”. Bởi vì con cá không
thích ngồi im một chỗ mà luôn tung tăng bơi lội giống như nó ấy, thích đàn hát ca vang, thường xuyên tham
gia các hoạt động tình nguyện cả trong và ngoài trường, các hoạt động ngoại khóa cứ gọi là tít mít. Một
con người của nhiệt tình và năng nổ.

_Êu! Tý về tao phải đi dạy gia sư, mày cứ về trước nhé – Na nói.

Chẳng là hôm qua làm thêm ở quán coffee có gặp một vị khách. Không hiểu sao bà ta kêu cô trông rất quen
và có cảm tình ngay từ ánh mắt đầu tiên, bà ấy khá gần gũi có trò chuyện với cô đôi ba câu được biết cô
đang là sinh viên năm nhất của một trường đại học nổi tiếng trong nước nên muốn nhờ cô đến làm gia sư
cho cậu con trai đang học lớp 12. Được kiếm tiền đương nhiên là thích, An Na không ngần ngại mà đồng ý
luôn.

_Làm gia sư á hả? chăm chỉ phết đấy cơ mà mày dạy đến mấy giờ để tao còn biết đường nấu cơm!

_Chắc tầm khoảng 5h chiều là xong. – cô nghĩ

_Ồ vậy cứ thế nhé, tao đi trước , bye cưng !

_bye bye – Na Na vẫy vẫy tay.

Tại Bãi đất hoang cỏ mọc cây um tùm .

Trên đất giờ đây chỉ còn những vũng máu những

Gậy gộc vứt ngổn ngang, gạch đá cũng bị nhuộm một màu đỏ.

Tất cả đều nồng nồng mùi tanh.

Tiếng còi réo rất vang lên.

Đoàng.....

Một viên đạn bạc bắn thẳng lên trời cùng lúc đó Phan Tử Hoàng hô to:

_Cóm đến. Rút !

Hắn nhanh nhẹn khoác Trần Hào lên vai rồi lao vù đến con Limo trắng cao ngạo đang dừng gần đó. Để
Trần Hào nằm ở ghế sau, hắn ngồi tại vị trí lái chính khởi động xe liếc nhìn qua gương chiếu hậu thấy lũ
đàn em đang như lũ kiến vỡ tổ tản ra theo các hướng khác nhau. Nhấn ga!

Vèo.....

Chiếc Limo quẹo vào một con đường không mấy bằng phẳng, cốt là để đi đường tắt hạn chế tối đa cơ hội
cho lũ xóm túm gáy.

Bằng qua con đường tắt rất nhanh là đã thấy dải đường chính, Hoàng tăng tốc đưa Trần Hào đi càng xa
càng tốt. Khi đến một đoạn đường vắng hắn phanh xe.

_Anh Hào ! – Hoàng vừa gọi vừa lay người Trần Hào – Anh Hào!

_Tĩnh dậy đi!

Sau khi bất ngờ bị đàn em bọn Tý Sẹo quăng gạch đến Trần Hào, thân thủ Mất Lạnh nhanh chóng đẩy người Trần Hào ra nhưng không kịp, viên gạch xước ngang trán ông ta tạo một đường cong hoàn hảo rồi rơi xuống, in một vết sẹo dài và đau ngang trán, rỉ khá nhiều máu. Không những vậy lúc ấy vì đẩy ông ta, Mất Lạnh cũng bị gạch quệt vào tay ,tuy không chảy máu nhưng thâm tím và gây cảm giác nhức buốt.

Lúc này khuôn mặt vuông vắn của Trần Hào khê nhẵn, đầu ông ta vẫn chưa được cầm máu, những dòng chất lỏng đỏ tươi đôi mắt lâu sạm dần mở ra

_Sao rồi ! – Ông nói giọng hơi run, có lẽ bị một vật cứng va đập đột ngột đến nỗi rỉ máu tươi nên đầu hấn có chút choàng cáng, mắt hơi hoa hoa lên nhìn không rõ khuôn mặt Phan Tử Hoàng trước mặt.

_Anh chờ một chút em sẽ đưa anh đi viện ngay!

_Không cần đến bệnh viện, tìm phòng tư là được rồi.... Nhưng sao lại ở đây? – Trần Hào hỏi.

_Chó Chết! – Hoàng c.h.ử.i rửa kể lại - bọn Tý Sẹo đánh lén, anh bị thương ngay lúc lũ chó săn ngửi mùi xông đến, nên em đưa anh đi.

Mất Lạnh gằn giọng,tay hấn nắm chặt lại . Một đám mây đen đang bao phủ nơi đáy mắt.

_Các anh em khác thì sao? – Trần Hào giọng trầm tĩnh, dường như ông ta không hề bận tâm đến vết thương trên đầu, ngược lại so với khi mới tỉnh lại, ông ta có vẻ tỉnh táo hơn, thần thái dần trở lại.

_Trước khi đi em đã kêu anh em rút, anh không cần lo lắng. Chắc chắn bọn chó săn sẽ không lần được ra.
– Ngừng một chút hấn nhếch miệng cười, chất giọng vô cùng lạnh lùng – Bọn ấy bao giờ cũng chậm chân, chỉ đợi khi kết thúc mới vờ vệt kéo đến!

Liếc đôi mắt băng giá qua khuôn mặt Trần Hào, những giọt màu không ngừng tuôn ra, bỗng chốc đôi mắt hấn vằn lên những tia đỏ.

_Lũ chó chết Tý Sẹo ! Em sẽ không tha cho chúng !

_Đừng! để một thời gian nữa ! – Ông ta biết Hoàng là một kẻ luôn công tư phân minh , mọi thứ phải rạch ròi rõ ràng, ăn miếng ắt hẳn trả lại không những một mà là gấp đôi thậm chí là gấp mười.

_Không !

Mất Lạnh hấn rất ghét những tên tiểu nhân, chính xác là căm thù hạng người bất nhân bất nghĩa, luôn dỏ trò sau lưng kẻ khác. Nên không bao giờ hấn cho qua những vụ thể này, lòng nhẩn nhịn của hấn quả thực rất thấp. Cái gì mà “ Quân tử trả thù mười năm chưa muộn” với hấn thà sống mái một phen “đã đi là cho đi luôn “ còn dễ nghe hơn .

_Nghe anh đi ! Chú không coi lời anh nói là gì? – Trần Hào vẫn giọng trầm tĩnh như lúc trước nhưng thị uy hơn rất nhiều.

Phan Tử Hoàng không phải ngay từ đầu đã là người của bang Mã Đen, và giờ dù hấn có làm anh hai ở đây nhưng chẳng mấy khi tham gia việc chính sự hay cách thức làm ăn của bang hội, nhưng dù vậy thì mọi người ở đây đều rất nghe lời và kính trọng hấn.

Nguyên nhân sâu xa chính là phải kể lại việc xảy ra trước đây từ khá lâu, khi Hoàng chuẩn bị bước vào cấp III, trong lúc chuyển đến nơi ở mới vô tình hấn bắt gặp Trần Hào người đang bê bêt máu, Hoàng nghĩ chắc hấn ra bị đám giang hồ đuổi đánh lên mới thế thảm như vậy. Là một cậu học sinh chẳng mấy khi đánh nhau hay gây gổ với ai thấy tình cảnh trước mắt hấn cũng không có ý định giúp đỡ kẻ gặp nạn đơn giản vì hấn không muốn liên quan đến những người lạ mặt.

Vậy là cậu ta từ trong cổng lạnh lùng đến vô cảm bước ra chẳng thềm ngó ngàn gì đến gã đó.

Định cứ thế làm ngơ nhưng ai ngờ lúc hấn chuẩn bị đi thì một lũ côn đồ mắt trợn ngược, người nào người nấy đều tỏ ra hung dữ, bọn họ âm âm kéo đến túm cổ Hoàng lại :

_Ê nhóc con có thấy tên nào như này đi ngang qua đây không?- một tên đưa tấm ảnh có in hình người đàn ông khuôn mặt vuông vắn , màu da hơi lâu. Gã đàn ông trong ảnh chính là kẻ đang nằm gần cổng nhà anh,

vì trước cổng cây cối tùm lum lại có nhiều khóm hoa nếu chỉ đi ngang qua quả thực khó mà nhìn thấy sau đám hoa lá ấy có gì.

Hoàng lắc đầu không trả lời. Anh ta thực sự rất ghét những kẻ nào vô cớ đụng vào mình rồi còn kéo áo giắt cổ nữa chứ, rất bất lịch sự, nhưng lúc ấy chỉ là một thằng bé con lại yếu thế nên anh ta không tỏ thái độ gì chỉ lạnh lùng nhìn đám người hung hãn.

Vậy là Hoàng quay lại nhà, chẳng hiểu vì sao mà anh đưa gã đó vào nhà. Có lẽ lần gặp mặt ấy đã là duyên số của hai người giữa Trần Hào và Phan Tử Hoàng.

Và vì lần cứu mạng ấy Trần Hào rất muốn cảm ơn Tử Hoàng, nhưng hẳn chẳng cần gì từ ông ta cả tiền bạc hay bất kể điều gì đều không cần!

Cứ thế sau nhiều năm chơi cùng nhau bọn họ trở thành anh em cho đến tận bây giờ.

.

.

Quay lại thời điểm lúc này.

Trước lời nói ấy, Hoàng không lên tiếng, hẳn chỉ lẳng lặng quay lại ghế phụ rồi nhanh phóng xe đi. Khuôn mặt điển trai toát ra vẻ lạnh toát, đôi mắt đen ánh lên một tia sáng sắc lẹm.

4. Chương 4

Trên bầu trời xanh và cao vợi vợi, những đám mây trắng bông bồng bênh trôi nhẹ che lấp đi ông mặt trời rực lửa, những tia nắng chói chang cũng dần tan đi.

Trên con đường dài của khu biệt thự cao cấp gần ngoại ô thành phố, An Na đạp xe “ tung tăng “ ngắm nhìn những hàng cây xanh mượt ven đường, thỏa sức hít hà mùi thơm ngào ngạt của những khúm hoa và tận hưởng không khí trong lành thoáng đãng nơi đây. Quả là những nơi giành cho giới thượng lưu, rất yên tĩnh rất sang trọng.

Dừng chiếc xe đạp nhỏ trước một biệt thự hoa lệ, cô nhìn số nhà rồi lại nhòm vào mẫu giấy đang cầm trên tay, chắc đúng là nhà cô ấy rồi. Thật không ngờ lần gặp cô ấy ở quán Café , thấy cô ăn mặc khá cá tính và phong cách nhưng không nghĩ cô ấy lại giàu có đến vậy.

Biệt thự kia thật đẹp!

An Na mạnh dạn nhấn chuông, sau đó có giọng nói phát qua cái loa nhỏ gắn ở cổng.

_Cô tìm ai ạ? – Một giọng phụ nữ vang lên

An Na liền nói rằng là gia sư do cô Mai mời tới, nghe xong thì một người phụ nữ mặc trang phục cô hầu gái đi ra mở cửa .

_Chào chị ! – An Na cúi đầu chào

_Dạ Chào cô ạ, cô được bà Mai mời dạy gia sư ạ? – Người đó nhìn cô mỉm cười.

_Vâng, tôi tên là An Na.

Sau đó cô hầu gái dẫn An Na đi vào nhà.

Từ cổng chính đến tòa biệt thự đi qua một vườn hoa nhỏ, toàn lối đi dọc nát những viên đá có vài ngọn cỏ lè kê chen giữa các khe.

Có hẳn một thảm cỏ xanh như ngọc, nơi này bày vài chiếc bàn kiểu dã ngoại ngồi trời, không những thế có cả một bể bơi rất rộng. Trước cửa chính của khu biệt thự là một đài phun nước nguy nga.

Đến sảnh chính, người hầu từ từ mở cánh cửa gỗ được điêu khắc tinh xảo cao tầm 3m.

Lúc này An Na đã đi bước vào trong tòa biệt thự. Kiến trúc nơi này mang đậm phong cách những năm 60 của thế kỉ XX Châu Âu, đồ đạc đều được bày trí tỉ mỉ và hết sức tinh tế dù chỉ là cách đặt một chiếc lọ hoa hay chiếc đĩa tròn trang trí.

Cô hầu gái liền đưa Na Na lên lầu.

_Phong cậu chủ ở tầng hai hướng phía Bắc, để tôi dẫn cô lên.

_Vâng, cảm ơn chị - Na Na nói

Cốc cốc.... cốc cốc

.

..

Cô hầu gái gõ ba bốn lần nhưng không thấy có tiếng trả lời, nghĩ gì đó cô ta liền quay sang nói nhỏ với An Na :

_Cậu chủ từ nhỏ đã nghịch ngợm, cô cẩn thận nhé !

Cô thoáng chốc thấp áp lực, nhưng nét mặt vẫn rất tự nhiên

_Không sao, tôi sẽ cố gắng - Na mỉm cười nhìn người trước mặt.

_Cậu chủ ? Cậu chủ có ở trong đó không ? - Người hầu gái vừa gõ cửa vừa lên tiếng hỏi.

_Cứ vào đi ! - Một giọng nói con trai vang lên.

Cô ta liền mở cửa cho An Na, hai người cùng bước vào trong một căn phòng hết sức rộng lớn.

Giường ngủ to vật vờ, có cả ti vi điều hòa, loa đài, máy tính.... Nói chung là đủ hết mọi thứ chỉ trừ có tủ lạnh.

_Cậu chủ..... đây là gia sư do bà chủ nhờ đến để dạy cậu học, tôi xuống kia lau nhà tiếp nếu có việc gì cậu hoặc cô cứ gọi !

Nói xong cô ta quay đi, đóng cửa hết sức từ tốn.

Lúc này trong phòng chỉ còn An Na và cái « cậu chủ » kia, cậu ta thoạt nhìn chắc còn rất trẻ, vì cậu đang cúi mũi sau cái máy tính nên cô chưa thể thấy hết đường nét khuôn mặt.

_Chào em ! chị là gia sư mới được mời đến dạy.

An Na cất lời chào nhưng dường như cậu bé kia không nghe thấy, cậu ta vẫn ngồi im lìm nhấm những cú click chuột.

_Hey hey ! em có thể dừng chơi một chút không ?

An Na cố tỏ ra thân thiện thay vì tức giận vì thái độ dửng dưng coi thường của cậu ta.

Cậu ta vẫn cúi đầu vào máy tính thực hiện cao thao tác máy tính, coi Na như không khí.

Chào hỏi người ta như vậy mà đáp lại chẳng một từ, cô thấy mình giống một con ngốc và bị mất lòng tự trọng. Thân là đàn chị đến dạy dỗ đàn em, lại còn là khách đến nhà mà chủ nhà cứ như chẳng biết trời đất là gì mặc kệ khách nói gì làm gì, không có truyền thống Việt à heng.

_Nếu em bận thì cứ làm xong đi, chị ra ngoài sẽ chờ !

_Nếu tôi bận cả ngày hôm nay thì chị sẽ chờ đến sáng mai chắc ? - Cậu ta bỗng ngẩng mặt lên nói.

_Ý em là ? - Na liếc đôi mắt xanh qua chỗ bàn cậu ta đang ngồi

_Là chị không chờ nổi, tôi cũng chẳng cần chị chờ ! - Cậu ta lạnh nhạt nói, giọng có vẻ bất cần đời.

_Chị sẽ chờ cho đến khi mẹ em về !

Sắc mặt cậu ta tối sầm, chẳng thèm nhìn cô nữa lại quay về công trình dở dang gì đó trong máy tính.

An Na đi đến trước cửa , nắm vào tay cầm định mở cửa xuống phòng khách chờ thì :

_Tôi cần 5 phút để đánh boss ! Chị có thể ở trong này chờ.

An Na dừng chân, ngoảnh lại nhìn cậu ta một chút rồi ngồi xuống ghế sofa gần đó.

Trong lúc chờ, cô ngồi ngắm căn phòng. Mọi thứ đều rất sạch sẽ gọn gàng và ngăn nắp, tông màu chính của phòng là xanh tím than và xám, trông khá phong cách và cá tính.

Nhìn lên chiếc giường mang họ tiết kiệm, phía trên đầu giường có treo một tấm ảnh lớn. Trong bức ảnh là một chàng trai có làn da trắng, mái tóc ngắn đen tuyền được cắt khá đẹp, anh chàng này cũng khá điển trai , không phải cái vẻ lạnh lùng cao ngạo và hoàn mỹ như Phan Tử Hoàng cũng chẳng phải cái vẻ lãng tử như anh chàng cô gặp ban nãy mà là một vẻ đẹp thư sinh pha chút tinh nghịch ương bướng. Phía dưới tấm hình có ghi 2 chữ « Nguyễn Nghĩa »

5 Phút trôi qua....

_Chị là gia sư mới đến hả ? – cậu ta chủ động lên tiếng trước.

_Đúng vậy, chị tên là Nguyễn An Na cứ gọi An Na nhé.

Cậu ta lia đôi mắt nâu đảo qua đảo lại vài lượt ở cô rồi hỏi :

_Tôi tên Nghĩa, chị là con lai a ?

Con lai ? không giống, An Na chưa bao giờ cho là vậy. Khuôn mặt cô hoàn toàn giống người châu Á chỉ trừ đôi mắt là màu xanh nước biển. Cô đã nhiều lần thắc mắc hỏi mẹ “Tại sao mẹ mắt nâu mà con lại mắt xanh? ” Mẹ cô cười đáp ” vì con là một người đặc biệt” cũng chẳng nói gì thêm, cô cũng không tày nào hiểu hết hàm xúc hai chữ “Đặc biệt” trong lời nói ấy , chắc có lẽ bố cô là một người có đôi mắt xanh ?!!!

Trước câu hỏi của Nghĩa cô cười lắc đầu :

_Không, chị người Việt chính cống.

_Ồ vậy sao ! – cậu ta lúc đầu nghe cái tên An Na (viết liền thành Anna) cứ nghe như tên người nước ngoài vậy, lại nhìn lên khuôn mặt bắt gặp đôi mắt xanh nước biển, quả thực rất đáng chú ý, nếu không phải người có gen di truyền từ người ngoại quốc thì ắt hẳn là đột biến gen, nhưng cũng có thể là đeo len.

_Chị đang là học sinh năm nhất trường ĐH X, mẹ em có nhờ chị đến kèm thêm vài môn.

_Tôi là học sinh cuối cấp, có điều chị nên biết, chị là gia sư thứ 10 kể từ khi tôi lên lớp 12, con số này sẽ thay đổi theo thời gian – Nghĩa nở một nụ cười.

Là cậu ta muốn cho cô biết, không dễ gì cai trị được cậu, nên sớm tử bỏ ý định đi, đừng gia sức ép cậu ta học hành. Bởi vì cậu ta chưa một lần trong cuộc đời quan tâm đến việc này, rất mất hứng khi cầm sách vở bắt quá học là vì bố mẹ.

_Chắc sau này sẽ không phải thay gia sư nữa đâu– Na nói vụng vụng không hề tỏ ra nhụt chí trước lời khiêu khích kia.

_Ha Ha ha, tự tin quá đáng– cậu ta cười sảng khoái.

_Học thôi ! – An Na bỏ ngơ câu châm chọc

_À mà xưng em xưng em đi, xưng tôi chị nghe không thuận tai cứ kiêu gì ấy ! – Cô đề nghị.

_Ồ, được thôi xưng chị em cũng không sao – Cậu ta cười, nụ cười rất ngọt –Chờ em đi rửa tay đã.

_Ừ, đừng chôn luôn trong nhà vệ sinh là được !

_Sách vở em để trong ngăn kéo bàn đằng kia, chị ra lấy nhé ! – Nói rồi cậu ta đi luôn.

Ở trong phòng vệ sinh, cậu rửa tay rồi hắt nước lên mặt cho thật tỉnh táo. Nhìn chính mình trong gương lại tự nở một nụ cười, lấy một túi màu trắng trong ngăn kéo, cậu đưa tay nhấc chiếc điện thoại trong túi quần.

_Ừ Nghĩa đây ừm... ừm Các cậu cứ đi trước đi, mình bận chút chuyện.

AAAAAAAAAAAAA.....

Một tiếng thét thất thanh ngoài cửa vang lên. Nghĩa liếc nhìn ra cánh cửa rồi lại trả lời điện thoại.

_Không

.....

_Ừ nhanh thôi, yên tâm, bye ! – Nói rồi cậu ta gấp máy mở cửa đi ra ngoài.

Trên chiến giường kẻ sọc sang trọng của mình, Nghĩa thấy chị ta đang thu lu trên giường , mặt ghì chặt vào đầu gối, người hơi run run. Rồi lại liếc mắt xuống sàn nhà thì thấy đồng sách vở của mình vứt ngổn ngang bầy bừa ra cả một vùng.

_Chị có chuyện gì vậy ? – Nghĩa nói tỉnh khô.

Nghe thấy có tiếng người gọi mình, cô từ từ ngẩng đầu lên.

_Ra đằng này mau ! – An Na nhìn Nghĩa vẩy vẩy cái tay.

Thấy vậy cậu ta cũng chủ động đi ra đó ngồi xuống giường cạnh cô.

_Sao ?

_Cái thứ kia – cô đưa tay run run chỉ một vật đang bo lồm nhồm – hình như có độc, làm sao bắt nó giờ , nó đang bò đến phía mình

_Đáng yêu vậy sao chị lại sợ chứ ?– Nghĩa bắn ra một câu xanh rờn, khiến tim cô suýt đứng lại.

Từ nhỏ đến lớn An Na sợ nhất là cái loài kia, có 8 chân lại toàn lông lá xù xì trông đến khiếp, bình thường nhìn thấy đã sợ giờ nhìn cái con tên Fento kia mà lòng thấy rờn rợn, nó giống hệt mấy con nhện độc bên châu Phi, chẳng may không cẩn thận bị nó trích một phát coi như đi đời nhà ma.

_Là... là của em hả ? – Cô mở hai mắt to nhìn Nghĩa.

Cậu ta không trả lời mà chăm chú nhìn cái con vẩy 8 chân đó rồi huýt sao gọi nó, Fento nghe thấy bò rất nhanh về phía Nghĩa, rồi nó nhanh chóng bò từ chân lên... lên lên đến đùi. Một thoáng khiếp sợ An Na bật dậy như cái lò xo chạy ra sofa, cố cách li nó.

_Đồ nhát gan – Nghĩa nói

_Ồ em thì gan to rồi, chỉ biết bắt nạt người lớn – Na gắt – Tưởng có mỗi trò này mà hù được chị sao, không dễ vậy đâu !

Trong lòng là có chút kinh kinh khi nhìn Nghĩa vuốt ve Fento nhưng bên ngoài cô vẫn tỏ ra rất “Hùng dũng”

_Phúc cho chị mới được gặp Fento, muốn gặp không phải dễ đâu nhé, cũng có duyên phết à

_Phúc cái con khỉ mốc..... Là duyên số hay do em cố tình ! – Lúc đầu cô không rõ con vật ấy từ đâu ra nhưng khi biết đó là thú cưng của cậu ta thì có thể khẳng định chắc chắn cậu ta đã cố tình thả con Fento vào tủ sách, vì thế lúc lấy đồ ra cô bất ngờ bị cho ăn ‘ hành’

_Em mau nhốt nó vào đi, chị còn phải dậy học !

_Nếu không nhốt thì sao ! - Nghĩa ngang ngạnh nhìn cô không hề tỏ ý lùi bước

_Chị sẽ làm thịt nó ! – Hai tay chống anh cô nhìn Nghĩa rất nghiêm túc.

Mặt cậu ta đen lại, lườm cô không nói chỉ lẳng lặng đem Fento để vào một cái bình thủy tinh.

_Chị mà đụng vào một cọng lông của nó thì biết tay em !

_Xùy... chả thèm, mà bắt đầu học thôi !

_Chị thích trên bàn hay trên giường ? – Nghĩa nhìn cô

_Tất nhiên là bàn học rồi !

_Vậy học ở trên giường đi !

Nhóc này đúng là ương bướng, sở thích nuôi thú cưng kì lạ đến cách học cũng khác người, cô đến bó tay thở dài, thôi thì đành chiều theo thiếu gia đồng đành này vậy.

_Đây là lần cuối đây nhóc, lần sau phải học ở bàn, ngồi trên giường học cẩn thận không gì là lấy được vợ đâu ! - Na Na cười hỉ hả

Đáp lại lời chỉ bảo của cô, cậu ta chẳng nói gì chỉ nghịch nghịch cái que gỗ treu Fento lông lá trong bình thủy tinh. Thấy mối đe dọa đã được dẹp tan An Na mùi mẫn cúi đầu nhặt đồng sách vở dưới sàn lên.

Vừa ngẩng cổ lên thì thấy thằng nhóc nó đang nằm chềnh hênh trên giường. Phong thái ung dung, nhìn kĩ cô thấy cậu ta còn đẹp trai hơn trong ảnh nhiều, mặt mũi nét nào ra nét nấy, tất cả đều rất thanh tú, cô ngầm nghĩ chắc có nhiều em bị chết vì cậu ta lắm đây.

_Chị thấy thế nào ? - Tự nhiên Nghĩa mở mắt cười đắc ý

Mặt An Na hồng hồng, không ngờ cậu ta đang ngủ kia là dùng kế Mỹ Nam nhân với cô. Cầm khẩu bất động vài giây, cô lại ngồi xuống vờ nhặt tiếp sách

Hít một hơi thật sâu, cố quyết không để bị nó ỉnh sập bẫy nữa liền đứng dậy

_Học thôi còn nằm đó làm gì nữa !

_Tưởng chị bị lu mờ vì vẻ đẹp trai này rồi chứ, buồn thật kế hoạch của mình lại thất bại rồi !- Nghĩa nói giọng ỉu xiu , chán nản rồi ngồi dậy.

Thằng nhóc này đúng là rất tự phụ không hề khiêm tốn chút nào.

Ước gì mình là Ali BaBa có câu thần chú và hô vang ‘ Vòng ơi mở cửa ra’ để cô nhảy vô cái cánh cửa đó trốn khỏi đây ngay lập tức.

_Hừm, cái miệng em rất hợp đi học maketing đấy ! - Cô nghiêng răng, giọng gầm gừ.

_Em phải học làm bác sĩ, sau này men răng chị có hỏng đến khám em cũng sẽ không lấy tiền.

Na trừng mắt nhìn Nghĩa chỉ hận không thể cho cậu ta một trường vào khẩu hình, chọc ngoáy cô dai hơn đĩa bánh, cô ngồi xuống lật vở xem qua tình hình kiến thức cậu ta đang học.

_Cậu chủ nước ép xong rồi - tiếng người hầu gói bên ngoài.

_Chị mang vào đi ! - Nghĩa đáp

Cạch... cô ta mở cửa bước vào

_Cứ để ở bàn học ấy !

Cô ta lui ra đồng thời Nghĩa cũng tiến về phía bàn học.

_Này, chị uống đi ! em thấy mặt chị phờm phờm nên đã gọi người mang chút đồ uống.

Sao tự dưng quay ngoắt 180 độ thế ?

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô Nghĩa cười tủm tỉm

_Người ta có lòng thì chị phải có dạ chứ, đừng phụ em thế, em sẽ rất đau lòng đấy !

Nghĩa đưa li cam vắt lên trước mặt An Na rất thân thiện.

_Chị sợ em bỏ thuốc độc vào hả? hừm đề em uống thử cho chị xem.

Thấy vậy An Na xua tay.

_Khỏi cần, cảm ơn em

Cô đây cũng đang khát thấy rất cổ luôn, nó có lòng thì cô cũng phải vui vẻ nhận lấy chứ.

_Không có gì !

Nụ cười trên môi nhóc vẫn chưa tắt mà lại còn rạng rỡ hơn trước.

Nhiệt tình đáp lại lòng tốt, An Na làm một hơi rít hết li cam trong ngon lành.

Cho đến khi đọc cốc xuống Nghĩa vẫn chưng ra nụ cười kia, nó mắc bệnh cười hử Sao không ngậm vào ta ? Công nhận là đẹp trai thì đẹp trai thật nhưng làm dụng quá là vô trai tâm thần chứ chẳng chơi.

_Chúng ta bắt đầu.....

Đầu choáng váng, hai tay đưa lên ôm mặt , vuốt lên vuốt xuống, cô cố lắc mạnh.

Na Na không biết chuyện gì đang xảy ra với mình nữa, người cô lả đi dần, vừa kịp nhận ra thì.... mắt cô đã trệu xuống, tất cả biến mất trong một màn đen

5. Chương 5

Những dải nắng cuối ngày trải trên con đường rộng thênh thang, gió cây đung đưa khiến lòng người không khỏi xao xuyến. Những đám mây trắng bông bênh trôi lơ đãng về phía cuối chân trời, mây xám từ phương Đông tiến sâu vào khoảng trời rộng.

Rèm cửa tím than lay lắt bay.

Trên giường , một cô gái thân hình mảnh khảnh đang mộng mị trong giấc mơ, mái tóc đen nhánh xõa dài ra gối.

Reng...Reng...Reng....

Tiếng chuông điện thoại réo rất vang, An Na chợt người nhúc nhích nhưng lại cảm thấy vô cùng nặng nhọc, hệt như đang bị mấy quả cân 10 kg treo trên người vậy.

Đầu hơi ung ung, cô đưa tay mắc trong bọc cầm chiếc điện thoại đang rung không ngừng.

_Alo.... – Lười không thèm nhìn màn hình, cô ấn phím nghe.

_Na ah, Tối tao về muộn không nấu được cơm, mày về nấu cơm nhớ để phần tao nhé – Tiếng Minh lanh lảnh qua ống nghe vang lên.

_Sao lại phá hoại giấc ngủ của người ta - Môm cô ngáp dài, giọng ngái ngủ về bực tức.

_Nhà chủ mày hào phóng vậy? Đi dạy gia sư mà cũng được ngủ nữa hả?

Người ta nói trong ba giây đầu tiên kể từ lúc bạn tỉnh dậy, kí ức của bạn là một số không tròn trĩnh.

Đi làm gia sư? Ồ đúng rồi heng hình như là đi làm ra sư.

Hào Phóng? Ngủ? Sao lại có thể ngủ được ta!

Không biết có cái gì cứ lùng bùng mãi trong đầu cô thế này

Cô nâng cái đầu nặng trĩch lên khỏi gối nhìn xung quanh nơi mình đang an tọa.

Lơ mơ một lúc :

_Nguyễn Nghĩaa

_Có chuyện gì thế Na Na ? Mày làm sao thế ? mày làm Thủng màng nhĩ tao rồi !

....tút...tút...

Ở đầu giường bên kia Minh Minh nhìn vào cái màn hình tối sầm, kì cục con này hành hạ tai mình xong còn cúp máy cái ỳnh chả nói thêm câu nào.

An Na quăng ngay cái điện thoại xuống giường. Máu nóng vọt thẳng lên đến tận đỉnh đầu.

Thằng ranh chết bầm đó cho cô uống gì không biết nữa, ngoảnh lên nhìn đồng hồ đã điem 4h45' ngủ đã hơn hai tiếng.

Thuốc ngủ ! Thằng nhóc đó cho cô uống thuốc ngủ. Cô thề là cái thằng tệt hại đó ở đây thì cô sẽ sút nó bay thẳng sang châu Phi làm bạn với lạc đà ở hoang mạc Sahara.

Đầu tóc, tai mũi họng là như mấy cái ống xả khói. Hai mắt không khỏi bắt ra tia lửa. Cả người cô đang dần biến thành Hỏa Diệm Sơn.

Hầm hầm lao ngay xuống cầu thang đi tìm Nghĩa chết tiệt. Lão đảo qua phòng khách, một bóng người không có, đảo lại vào phòng bếp kế bên cũng trắng trơn. Căn biệt thự này thực sự rất lớn, nhiều phòng như vậy tìm không ra.

__Cô ơi - có tiếng người gọi.

Na quay người lại và nhận ra cô hầu gái đang từ sảnh chính bước vào

__May quá chị đây rồi, Nghĩa đâu hả chị ?- Cô sốt sắng.

__Dạ, cậu chủ bây giờ không có ở nhà, cậu ra ngoài từ chiều rồi ạ.

__Nghĩa đi đâu ? Mà cô Mai khi nào sẽ về ạ ? – cô hỏi

__Tôi không biết đâu ạ, tôi không được phép hỏi những chuyện riêng trong nhà nhất là chuyện của cậu chủ - Cô hầu gối ngập ngừng chút rồi lấy một tờ giấy từ bên người – Trước khi đi cậu chủ bảo khi nào cô xuống thì đưa cho cô cái này ạ !

Cô đón lấy tờ giấy rồi chậm rãi mở ra đọc :

« Ngủ có ngon không ? Mà đầu tóc chị đã cháy thui chưa thế? Nên tiết kiệm sức lực nha không nên đấu đá với em. Hôm nay mới chỉ là ngày đầu tiên thôi.

Sau này có dịp chúng mình cùng chơi nhé. Nếu thấy không kham nổi cũng nên bỏ cuộc à. Mà khoan nếu chị nhất quyết muốn chờ mẹ em thì phải thông báo với chị một tin buồn, đến đầu tuần sau mẹ mới từ Paris trở về. Chờ để mách cũng rất khổ.

Bái Bái

Si ziu Nâu Ở Gên

Thân,

Nguyễn Nghĩa »

Cô vò nát tờ giấy, răng nghiến ken két.

Cô người hâu đứng bên xem biểu hiện trên khuôn mặt từ lúc An na trước khi đọc tờ giấy đến đọc xong không khỏi kinh hãi. Mặt cô đầu tiên là đỏ rực rồi chuyển xám rồi thành đen thẫm, rồi lại ngược về thành hồng hồng đỏ tiếp theo là tím y như cái băng pha màu tự động.

Không nói lời nào cô cầm nguyên cục giấy lộn ném thẳng vào thùng rác.

Tâm trạng lúc này chỉ được miêu tả bằng vài chữ như sau : ‘Ruột đau như cắt nước mắt đầm đìa, chỉ cảm tức chưa xả thịt lột da, nuốt gan uống máu quân thù ‘

.
. .
.

Cứ nghĩ đến chuyện vừa xong là không thể nào nuốt xuôi cục giận.

Muốn gây sức ép để buộc cô từ bỏ công việc gia sư này ? Chỉ bằng vài ba hành động đó quả thực không thể. Công việc này mang lại một nguồn thu nhập béo bở, sao dễ dàng đành lòng để tuột mất chứ !

Vì miếng cơm manh áo, An Na bắt buộc phải quật cường chiến đấu, vừa đạp cô vừa nghĩ ra đủ thứ để đối phó với thằng nhóc nghịch ngợm đó.

.

.

RàoRào....Rào.....

Triền miên trong suy tính, từ lúc bước ra khỏi cổng nhà đó cô không hề để ý đến sắc trời đã có đôi phần xám xịt, giờ đây gió thổi cũng mạnh hơn. Và giờ những hạt nước đổ xuống.

Mưa đến từ lúc nào không hay , nó đã nhấn chìm dòng suy nghĩ của cô. Dừng xe lại một chút, rất nhanh chiếc ô bảy màu được bật lên, An Na luôn cẩn thận lúc nào cũng mang theo ô bên mình. Haizzz cũng may nha nếu không có nó thì chắc cô biến thành chuột lộ rồi ấy chứ

Một chiều mưa ập đến , đạp thật nhanh ... thật nhanh về nhà thôi.

Khu phố giàu sang đó nằm gần ngoại thành cách chỗ Na ở phải đi mất hơn tiếng mới về đến nhà.

Bộp..... !!!!!!!

Tiếng động quen thuộc vang lên.

Không còn cách nào khác hơn là dừng xe lại. Người chưa ướt nhưng mặt cô thì ỉu xiu như cái bánh mì khô. Số đen hơn con mèo hen, biết hôm nay xui xẻo từ đầu buổi , kể từ lúc gặp lũ ông tám đó là báo chắc dỗi do đây mình rồi.

Đầu tiên là ngửi mùi « Thơm » nồng nặc trong nhà vệ sinh đến chết đi sống lại rồi đến việc sát mặt sát mày với cái tên « Tử lạnh di động » Phan Tử Hoàng hù ma dọa người, đến chưa cũng không buông tha dính trướng của thằng nhãi con ít tuổi hơn mình. Đi về cứ tưởng là xong ai dè :

Bây giờ thì vánh ơi ở lại nấp đi nhé !

Quá nhỏ cho đội sữa ông thọ.

Cái xe đạp cũng quay ra bắt nạt cô, giờ mà dắt nó đi bộ về chắc mai dẹo hằn ở nhà luôn, nhưng khả năng cao là chưa về đến nhà đã vật vã nằm ngoài đường rồi ấy chứ.

.

à há gọi nhỏ Minh ra đón, ý tưởng chợt lóe lên trong đầu cô lòng sục tìm điện thoại thì : Ôi thôi một lần nữa anh « Thiên » cao cao tại thượng kia lại đây dọa cái thân bèo bọt là An Na. Cái điện thoại không cánh vãn bay, hiện giờ đang tại ngoại trên cái giường của Nghĩa.

.

Uất nghẹn đến tận cổ, tôi chẳng thèm tìm chỗ nào trú mưa, cứ thế mà một tay dắt xe một tay cầm ô đi trên đường.

.....

.

.

.

.

Nhìn trời đoán không ra mấy giờ, cô áng chừng chắc tâm gần 6h chút. Mưa vẫn như chút nước đổ xuống, mây đen mù mịt cũng chẳng chịu tan tành nên một khung cảnh vô cùng tăm tối. Trời mưa nên chẳng còn thấy được hàng xe cộ nối đuôi nhau dài chất ngất, thừa thớt thậm chí là không có nổi một mống người. Bất giác cô cò chút rờn rợn. Đi bộ bấy giờ đã lâu, hai chân mỏi đã dờn chỉ muốn long ra khỏi đầu gối.

An Na ngồi nghỉ tại ven đường.

Trên một con đường vắng, trời mưa tầm tã không có dấu hiệu sẽ ngừng.

Một thân ảnh thanh niên vạm vỡ được bọc trong chiếc áo da đen bóng nhẫy đang vọt ga phi. Anh ta lướt đi như cơn gió lướt ào qua mọi thứ, chỉ kịp để lại làn khói mờ mờ phía sau.

Bỏ ngoài ta tiếng gào thét của gió bên ngoài chiếc mũ bảo hiểm, làn mưa cũng tạt mạnh vào người anh nhưng không thể xuyên qua lớp áo da làm ướt thân thể.

Vô tình một âm thanh chói tai nào đó lọt vào màn nhĩ.

Anh ta coi như không, vẫn bình thản trên con chiến mã của mình.

Khổ một lỗi cái tiếng thét chói chang kia ngày càng vang lên mỗi lúc một to và tần số cũng lớn thêm, anh giảm tốc độ dần, ngoài đầu quay lại thì bắt gặp một cô gái người ngợm ướt nhem đang lao về phía anh bằng tốc độ chân chạy, quả thực là kĩ thuật chạy rất tốt, rất nhanh nữa chứ nhưng so với việc anh ngồi trên con xe này thì khác gì cuộc thi maraton giữa cỏ và rùa ?

Lại thêm một tên trời đánh nữa ám hại cô

Hắn có mắt như đui, đi đứng kiểu gì để cả đồng nước toàn màu đen như nhớp dưới đường, tất cả không hện mà gặp bắt tung tóe vào người cô.

Với bao nhiêu “sự kiện” điên tiết của ngày hôm nay cố không thể bỏ qua lần nữa. An Na mở volum hết cỡ gọi tên đó quay lại, nhưng gã giời đánh kia cũng không ngoài đầu nhìn cô một cái. Vút thẳng ô xuống đường, cô chạy theo tên kia, vừa chạy vừa la đến khản cổ. Cũng may trước đây cô đoạt huy chương chạy đường dài cho nữ, nên cái gã kia căn bản là không nhằm nhò gì, gia súc chạy hết công lực ắt hẳn sẽ khiến hẳn phải dừng xe.

Ai bảo Chó cùng thì ắt hẳn phải dứt giậu !

Chạy.... Chạy....

Ra sức chạy....

Cố mà chạy....

An Na không tin tên kia sẽ không dừng lại. Cô từng đạt giải nhất trong cuộc thi maraton cơ mà.

Ông trời lần này đã cho cô thắng một quả. Tên đi xe “mắt đui” kia đã chịu dừng nhưng vẫn còn cách cô một đoạn chừng 50 mét lận. Dù thở không ra hơi cô vẫn gắng sức lao đến chỗ hắn.

Lúc đến nơi vì cô mệt quá nói không ra tiếng, mặt hơi nhẩn vì lâu rồi chưa vận động mạnh đến vậy, nhìn khoảng không trước mặt cảm giác như màn hình tivi bị nhiễu. Vịn vào chiếc xe moto đen bóng của hắn cô thở dốc. Mặt phùng phùng lên vì nhịp tim tăng.

—Cô gọi tôi ?- một giọng con trai lạnh lùng phát ra từ người có mặt như không.

Rất nhanh trong vòng chưa đầy ba mươi giây, An Na đã điều hòa được nhịp tim và hơi thở trở lên dần đều đặn. Cô ngẩng mặt lên nhìn người đó.

Hắn mặc một chiếc áo da hàng hiệu, ôm sát cơ thể. Bờ vai rộng cùng dáng người cao to đang ngồi trên chiếc moto thể thao phân khối lớn trông hẳn thật đàn ông.

Nhưng lúc này đây cô chẳng còn tâm trí mà ngắm nghía hay đánh giá cái người trước mặt mình, đang sôi máu vì hắn vừa làm bẩn người, cô quát mắt nhìn, lườm lườm nguýt nguýt, nhe móng vuốt :

—Ngày anh, mắt mũi anh sinh ra để làm gì vậy ? mắt trên mặt anh chỉ để trang trí cho vui cái mặt ah ? Đi đứng kiểu gì mà tạt hết vào người tôi gọi mà không dừng lại là sao ? – An Na gào thét vào hắn, nhưng thực chất cô là đang nói chuyện với cái mũ bảo hiểm (hắn ta chưa gỡ mũ xuống ah), cả đầu hắn được bao trọn bởi chiếc mũ chỉ trừ đôi mắt là cô có thể nhìn thấy.

_Tôi dừng lại rồi đẩy thoi – anh ta thả nhiên trả lời coi như không có chuyện gì xảy ra.

_ừ ha, anh dừng lại rồi ,từ đầu đến chân tôi đều bị anh làm cho thê thảm thế này giờ anh tính sao ?

Hắn ta quét đôi mắt sáng choác lướt qua một lần rồi lại nhìn xung quanh.

Trời mưa rả rích không thoi.

_Là do trời mưa nên cô mới bị ướt ! – Hắn « từ chối » trả lời câu hỏi bằng việc đổ tội cho thời tiết.

_Đừng có đánh trống lảng, nếu không phải vì anh lái xe vô duyên vô ý của anh thì tôi đã chẳng bị đồng nước nhơ nhớt dưới đường kia làm bẩn thế để rồi chạy bỏ đuổi theo anh thế này ! Nói có lý chút đi – Cô nhìn hắn chỉ hận mà không vò nát được thân xác đó ngay bây giờ.

_Cứ cho là vậy đi giờ cô muốn gì ? – Hắn nói lạnh ngắt.

_Anh không biết nói một câu xin lỗi ah ?- cô nạt

_Từ đầu đến chân , bộ quần áo này được bao tiền, tôi trả ?- Hắn buông một câu nhẹ tênh.

Bao nhiêu tiền, tôi trả ? Đây là cách hắn làm một việc có lỗi xong dùng tiền để cho qua ư ? Câu nói này khiến An Na như bị hạ thấp giá trị bản thân, cái tên kia mới kiêu ngạo làm sao.

Cô hét to :

_Bộ anh tưởng mấy người nhà giàu các anh có tiền muốn làm gì thì làm cũng được chắc ? Các người cứ giàu là có quyền hành hạ, khinh thường người khác sao ? Cả ngày hôm nay tôi đã kìm nén tất cả rồi, nhưng bây giờ thì không đời nào ! Còn anh, gây lỗi xong giờ dờ cái giọng bổi thường ném tiền mặt vào người khác tưởng là xong hả ? Không biết nói một câu xin lỗi sao ? Anh có được ăn học tử tế không vậy ?

Những người có tiền họ nghĩ có tiền là mua chuộc được tất cả ? Mua cả được lòng tự trọng của kẻ khác ? Nhảm to rồi. Đó là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời của những kẻ giàu có.

Tức giận bấy lâu kìm nén trong lòng giờ đã được phọt thẳng vào hắn, đôi mắt lửa giận ánh lên những cái nhìn hung hãn vào đối phương. Bất chợt một dòng mồ hôi chảy xuống khóe môi đang run run của cô. Cô không hiểu tại lúc này lại thấy yếu ớt. Trên môi bỗng hóa nụ cười nhạt hòa tan với nước mưa và nước mắt.

Phớt lờ cô, hắn không thèm lên tiếng, đôi mắt của hắn vẫn vô hồn, cô thấy ánh mắt này có chút quen, hình như từng gặp ở đâu đó. Cô không thấy được mặt hắn vì từ lúc bắt đầu gặp đến giờ hắn vẫn chưa tháo mũ bảo hiểm.

Hắn xuống xe, rồi kéo tay cô đẩy mạnh vào một bức tường ẩm thấp gần đó. Từ từ tiến sát lại , dăm chiêu nhìn đôi mắt màu xanh nước biển.

_Anh muốn làm cái quái gì thế ?- Cô la lên.

_Cô muốn tôi xin lỗi ? – Hắn đặt hai bàn tay lên mảng tường sau người Na, khóa chặt cô trong một góc nhỏ.

Điệu bộ nhìn rất mờ ám.

_Đúng vậy ! – Cô nổi chặc nịch.

_Đáng tiếc trên đời này tôi chưa từng phải xin lỗi ai ? Cô nghĩ mình cao giá đến vậy ư?

Bàn tay gầy di chuyển đến khuôn mặt nhỏ nhắn đang tái dần đi vì ngấm nước mưa đã lâu của An Na, lướt qua cài cúc thon rồi nắm chặt.

_Đúng là kẻ vô học – Cô nâng nụ cười nửa miệng. Giọng nói mang chút khinh thường. Hắn quá tự cao tự đại rồi, không hiểu ở trường giáo viên dạy hắn những thứ cao siêu gì mà ngay cả một lời xin lỗi cũng không biết mở miệng.

_Cái miệng cô sinh ra chỉ để nói mịa thoi à ?

_Với những loại như anh ! – Nói xong, Na ngoảnh mặt đi không muốn nhìn hấn cũng là để thoát khỏi bàn tay rắn chắc kia – Đồ kiêu ngạo vô học

_Cố dấm..... – Hấn chùng mắt nhìn kẻ to gan kia, đôi mắt như tia lửa điện sáng chói. Cô ta là ai ? Sao lúc nào cũng luôn muốn đấu khẩu với hấn, luôn đem cái vẻ mặt chán ghét ra nhìn hấn thậm chí là coi thường nữa. Chưa từng có ai dám làm như vậy với hấn.

Hấn dơ tay lăm le định cho An Na một cái tát vì dấm xúc phạm hấn.Đừng tưởng hấn không đánh con gái, bất kì ai khiến hấn nóng mắt thì hãy coi chừng.

Bàn tay nhỏ nhắn của cô đã giữ chặt khuỷu cô tay hấn. Mắt sáng lên như không tin được điều này.

_Chắc tôi đã nói sai rồi. Kiêu ngạo vô họcKhông đủ nói hết về anh, anh không đáng mặt con trai. – An Na không hề run sợ trước thái độ hung dữ trong đôi mắt vô hồn kia.

Tay hấn chợt cầm lấy cái tay đang giơ lên rồi kéo tôi chạy vô một cái hẻm gần đó

Vì tập trung lờm nguýt hấn nên cô không hề biết ở cách đó không xa đang có một đám người hò hét náo loạn.

.

Hẻm vắng sâu hun hút và tối mịt. Hấn chạy, bàn tay rắn chắc bao phủ lấy những ngón tay thon dài mềm mại. Cô chạy theo hấn muốn vùng ra nhưng lại càng bị nắm chắc hơn. Cô không tài nào hiểu nổi hành động này. Có ý gì đây ?

_Anh định làm gì vậy ? - Cô hỏi

_Trật tự chút đi ! (Bằng giá quá anh Hoàng ơi)

Con hẻm dài ngoằn ngoèo, hấn hết kéo cô rẽ trái rồi lại rẽ phải, đảo lộn nhiều vòng , ngày càng cách xa đường chính.

_Này Tôi không muốn chạy nữa bỏ ra

Hấn quay lại , quăng một tia sắc lạnh làm tê buốt mọi tế bào , cô đành ngoan ngoãn bước theo trong câm lặng.

Cho đến khi gặp con hẻm cụt, hấn mới dừng chân. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu. Hàng lông mi cao vút run rẩy trong làn sương mờ chưa tan do mưa để lại. Chậm chạp lùi về phía sau, cô nép mình vào tường. Trong lòng không khỏi một trận kinh hãi, tên này quá bỉ ? Cô nghĩ mình thật ngu ngốc khi cứ để hấn kéo đi như vậy.

Không biết từ lúc nào trên tay hấn đã cầm một thanh gậy dài.

_Anh định làm gì ? Muốn đánh tôi ư ? - có chút yếu ớt hiện lên trong đôi mắt xanh thăm thẳm.

_Nếu cô không im miệng đi thì có thể!

Hấn tiết sát về phía cô, đứng ngay cạnh và cũng nép người vào tường như cô, có vẻ hấn không có ý định ấy thật.

_Nếu tý nữa có chuyện gì thì hãy tự bảo vệ mình !- đột nhiên hấn thì thầm vào tai Na Na, giọng rất nhỏ. So với chuyện hấn kiêu ngạo và hung hấn hành động này An Na quá đối lạ lẫm.

Cô nhúu mày liếc nhìn hấn

.

.

.

Nó đâu rồi ?- Có tiếng người gần đấy

Có cả tiếng bước chân dồn dập , chúng vang lên ngày một rõ hơn, có rất nhiều người đang đi đến nơi này.

_Mày dám chắc là nó không ?

_Nó có chết thành tro em cũng nhận ra, có cả con xe ghê của nó ngoài kia mà.

_Một lũ ngu chúng mày để một thằng nhãi con đánh, giờ thì ngằm mồm vào mà đi tìm đi. Lũ ăn hại.

Lúc này anh chàng vô duyên không mắt đã tháo chiếc mũ bảo hiểm xuống, anh ta quay sang đưa cho An Na để làm vũ khí.

Uỳnh.....

Khuôn mặt này, dáng người này.... Phan Tử Hoàng.... Là hần ?

Không tránh khỏi bàng hoàng nên một thùng đồ bỏ đi đã bị Na làm đổ, tạo ra tiếng động. Phan Tử Hoàng nhú mày.

Thật là trùng hợp ha ? Sáng gặp giờ lại chạm mặt.

.

.

_á ah thì ra mày trốn ở đây hả thằng chó ?

Tiếng động phát ra làm lũ dò côn nhanh chóng tìm thấy nơi ẩn lấu của hai người, bọn chúng giờ đã chặn ở cửa con hẻm cụt.

_Mẹ kiếp ! Mày được lắm thằng uất con.

5 tên mặt mày táo tợn, hung dữ, bọn chúng kẻ nào cũng đầy đầy những vết sẹo nham nhở trên mặt, cánh tay thậm chí cả ở cổ cũng có. Na Na suýt đứng tim vì ,.....xấu

Kẻ thì cầm dao, kẻ thì cầm côn... có cả tuýp sắt nữa.... Bọn họ như lũ hùm lang nhìn hai người bọn cô, rồi nghiêng nghiêng vắn vắn vẹo vẹo người, tiếng răng rắc vang lên. Nghẹo đầu nghẹo cổ như màn khởi đầu trước khi tập thể dục.

_Mấy lũ khốn chúng mày phạm luật, còn già mồm cái nỗi gì ?

Phan Tử Hoàng lãnh khốc nhìn chúng.

_Hôm nay mày cùng đường rồi thằng ôn con !- một gã lên tiếng, hình như là đại ca của lũ bęc-gie kia

Cô run mạnh, quay sang nhìn hần, tay cô bầu lấy tay tên đó, mồm lấy bầy:

_có chuyện gì vậy, làm thế nào bây giờ ?

_Lại còn dẫn theo gái nữa ah ? – một gã sở hữu nguyên cái nốt ruồi to đùng cạnh mép trông như con dê già. Tay hần xoa xoa mép, còn thè lưỡi nhìn cô hau háu.

_Cô đi đi, tôi không muốn mắc nợ !- Hoàng quay sang thờ ơ .Hần là muốn không để kẻ ngoài cuộc bị liên lụy vào mấy cái chuyện trong bang.

Nghe vậy, cô luống cuống bần rùn chân tay thoát khỏi trăn âm u đó .

Rầm.....

Một bàn tay cản tôi lại rồi tôi bị ngã nhào xuống dưới đất

_Tuồng đi mà ngon hả cưng !- tên đại ca dọa dẫm- Đã ở đây rồi thì chịu chung số phận với thằng nhãi kia đi !

_để cô ta yên, cô ta không liên quan đến tôi !- Hoàng quát, chùng mắt nhìn Tý sẹo đang dọa nạt.

_Không liên quan ah ? Thế thì xong mày cho con kia vào đời luôn !-

Tên vô lại đó lại lên tiếng rồi ngẩng mặt lên trời cười sảng khoái.

Cô vẫn ngồi bệt trên nền đất ướt nhơ nhớp, sợ hãi đẩy người lê ra phía sau.

Cô thấy khó thở quá, tim tôi đập nhanh nhanh hơn cả việc chạy việt dã khi đuổi theo tên vô duyên kia.

_Thích làm gì với cô ta thì làm, nhưng muốn xong với thằng này e hơi khó- hần nói đều đều, ngừng một lát- lữ khốn chúng mày chỉ là hạng cùi bửa, rẻ tiền.

Cô lao ánh mắt sang Mắt Lạnh Thích làm gì thì làm, hần sao có thể phát ngôn ra câu máu lạnh đến thế.

Đồ vô tâm !

_Mày.. !!! Dã chết thằng khốn ấy cho tao !!!- tên đại ca gào lên,

Sáng nay sau khi Trần Hào đi bằng bó, Hoàng một mình đi tìm kẻ đã phá luật đâm sau lưng, đó là tên đàn em của Tỷ Sẹo. Khi thấy nó ngồi trong quán, Hoàng lao vào đánh cho nó một trận thừa sống thiếu chết, không những vậy mấy tên ở đây thấy cảnh anh em ăn đòn muốn nhảy vào can cũng bị đo van ngay lập tức. Nên giờ chúng mới chia người đi tìm Mắt Lạnh để tính sổ. Nhưng cái bọn này đâu còn tư cách để tính sổ ?

Khắc...khắc...

Tiếng đốt xương cổ tay con dê già bị vặn mạnh nghe thấy từng tiếng rên đau đớn. Chưa dừng lại ở đó anh ta lên gối... Huych Huych....phải đến khi gã nằm xuống đất mới thôi. Thấy vậy hai tên khác đồng loạt nhao lên nhưng còn chưa đụng được vào người Hoàng thì một tên xoi ngay cú đâm mặt tiền, máu mồm máu mũi phun ra , loạng choạng rồi ngã bất tỉnh. Còn tên kia cũng nhận nguyên cú đá thần tốc vào bụng, ôm bụng nằm lăn quay.

.

Thấy vậy, 2 tên còn lại bắt đầu lo sợ nhìn nhau nhưng khi tên đại ca hét lên :

_Còn chờ gì nữa, đánh chết nó đi- hần lấy chân đẩy tên đàn em đến chỗ anh ta, vẻ mặt hoảng hốt chẳng ra dáng một đại ca chút nào.

Như chui vào miệng cọp, hai tên này có cùng số phận với mấy tên đi trước, ngay lập tức bị Out ra ngoài cuộc chơi.

.

_Đứng yên không tao bắn- Tỷ Sẹo tự lúc nào đã đứng ngay sau Phan Tử Hoàng, cầm súng dí sát vào một bên đầu anh.

Hoàng không hề run sợ, anh ta nở một nụ cười nhạt và bật thành tiếng :

_Bọn mày lúc nào cũng thế !

An Na lo lắng nhìn hai người họ, rặng va cầm cập vào nhau. Hoàng ban nãy còn động chân động tay giờ đã như robot hết điện, hai tay dơ lên đầu theo chỉ thị của Tỷ Sẹo.

Rầm.....

Một người ngã xuống nền đất ướt nhèm , lênh láng là máu đỏ.

6. Chương 6

Đứng yên không tao bắn...

_Bọn mày lúc nào cũng thế ! – Phan Tử Hoàng cười lạnh

Hoàng hai tay ôm sau gáy theo lời chỉ thị của Tỷ Sẹo. Nhưng đôi mắt hần vẫn kiên định không chút lay động ,hình như đang mưu mô tính toán chuyện gì đó.

Trên nền đất ướt át bám đầy rêu phong, An Na run rẩy nhìn lòng súng đen ngòm chĩa thẳng vào thái dương Phan Tử Hoàng, sợ hãi nó cứ thích cô, rồi bao vây lấy toàn bộ tâm trạng cô lúc này.

Không thể.... Cũng không muốn...

Rầm !!!!!!!!!

Một người ngã xuống sàn đất ướt lạnh, máu lênh láng từ đầu người đó chảy ra.

Mùi máu tanh nồng hòa quyện cùng cái lạnh ướt của mưa chiều không khỏi khiến con người ta một phen hãi hùng.

Phan Tử Hoàng nhìn kẻ nằm dưới chân mình, mắt không thể tin nổi. Thoáng ngạc nhiên rồi xoay người về phía.

Hắn thấy An Na đang chết lâm sàng, đứng khô khóc nhìn kẻ nằm dưới đất, tay cô cầm chiếc mũ bảo hiểm của hắn, trên đấy dính chút máu tươi .

_Làm rất tốt – Hoàng cất tiếng lạnh te, đôi mắt đen sậm vô hồn nhìn An Na đang sững sờ.

Hắn còn chưa kịp ra tay thì cô ta đã đánh úp Tý Sẹo .

Bị tiếng băng giá kia làm thức tỉnh, An Na di chuyển đôi mắt xuống hai tay mình.

Lúc nhìn thấy tên mặt sẹo kia chìa súng vào Hoàng, đầu óc cô rối tung, cô hoảng loạn nhìn xung quanh thì thấy chiếc mũ bảo hiểm to xụ đang nằm trong tay mình

_Hắn.. Hắn... chết chưa ! – Mồm miệng méo xệch, đôi mắt xanh biếc kia chột tháo một lần sương mỏng bao phủ.

Cô chưa bao giờ đánh người, chưa từng, hôm nay thậm chí không những đánh cho đối phương nằm bết dưới đất mà còn khiến hắn mất rất nhiều máu. Cảm giác thật rùng rợn.

_Đi thôi – Hoàng nói, hắn chẳng thèm để tâm đến nỗi sợ hãi kia.

An Na vẫn đứng im, cô nhắc chân đi sao nổi. Cả người nhột nhột run lên từng cơn, mặt mũi tái xanh.

_Liệu hắn có chết không ? – Một giọt lệ đã trực trào ra, cô nghẹn ngào hỏi lại lần nữa, không hắn là hỏi Phan Tử Hoàng mà đang tự hỏi chính mình.

_Hắn ta không dễ chết như vậy – Hoàng có điểm trấn an lại tâm tình đang hoảng loạn kia.

Đôi mắt xanh như biển trời vẫn không dứt được tia nhìn vào đôi tay đang dính máu của mình, cô buông lỏng tay, chiếc mũ bảo hiểm tự do rơi xuống, một tay kia cô ôm mồm.

_Máu Liệu có phải vào tù không ? –Thân thể mảnh khảnh mềm dần đi.

Hoàng nhìn xuống nhặt chiếc mũ bảo hiểm lên.

_Không sao cả, mau đi thôi !

Đôi tay rắn chắc trắng mịn của Hoàng bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn, cô khẽ nâng mặt nhìn Mắt Lạnh, hàng lông mi dài cong vụn run run chớp xuống, nước mắt lại một lần nữa trào ra khỏi bờ mí. Hơi ẩm áp từ bàn tay đó truyền sang thân thể băng giá của cô, nó xua đi sự lạnh lẽo của máu và nước mưa trên thân thể cô.

Một tia nhìn kiên định, Phan Tử Hoàng kéo Na thoát khỏi nơi u tối ẩm thấp này.

Mưa đã thôi rơi, mọi vật đều bao trùm một màu ảm đạm. Con đường chính cũng không có nhiều người qua lại dù đã tạnh mưa. Hai bóng người từ đêm tối lao ra khỏi con hẻm nhỏ. Đôi tay to lớn kia chột buông ra.

Mất đi hơi ấm duy nhất, cả người An Na chuyển sang lạnh dần.

Người không chút hơi sức, cô tựa mình cạnh bức tường mốc , cả người lả đi và trượt xuống, xụi lơ ngồi trên mặt đất. Khuôn mặt yếu ớt xám ngoét chôn sâu giữa hai đầu gối.

Phan Tử Hoàng, hắn chuẩn bị leo lên xe thì thấy người con gái yếu đuối kia.

_Vẫn muốn ngồi đó ?

Cô không trả lời chỉ lặng yên ngồi một góc.

__Sáng nay cứng cỏi lắm mà. Giờ vậy sao ? – Hấn nở một nụ cười nhạt, rồi xoay khuôn mặt đẹp như khắc tượng kia đi và đội mũ bảo hiểm.

Bị kích động, có chút nhạo báng, cô chợt nhớ ra điều gì đó, liền gạt hết những giọt lệ trên mặt, mạnh mẽ đứng lên nhìn Hoàng.

__Đưa tôi về ! - Na yêu cầu

__Tại sao ?

Hấn hỏi lại, phải tại sao phải đưa cô về ?

__Xe tôi bị hỏng, anh có thể đưa tôi quay trở lại lấy xe đi sửa được không ?- May mắn nỗi sợ hãi chưa làm cô quên vấn đề mình gặp ban chiều.

__Tại sao ? – Hoàng lặp lại

__Hả ? – Hấn không nghe cô đang nói gì hay là Hấn không muốn hỏi lại.

__Tại sao tôi phải làm vậy ? – Hàng lông mày dày khê ngang, đôi mắt Hấn thờ ơ lạnh nhạt.

Cô đâu bắt Hấn sửa xe, chỉ nhờ Hấn chở đến quán sửa xe thôi mà, cũng đâu bắt Hấn phải chở cô về nhà nữa. Hấn thực sự rất rất vô cảm.

__Giúp tôi một chút thì chết hả mà anh cứ hỏi tại sao như vậy ?

__ Tôi quen cô sao?

Dù gì vừa xong cô cũng là người cứu Hấn, Hấn có cần tuyệt tình như vậy không ?

Ăn cháo đá bát !

Đến người đứng qua đường còn nhiệt tình hơn gấp trăm lần, mà đây còn là kẻ Hấn mang ơn. Đúng là không nên trông chờ gì vào khuôn mặt nước đá đó. Hấn sẽ chẳng bao giờ thay đổi.

__ A....Tôi quên mất là anh không có tim !- Nói xong cô xoay gót đi về chỗ chiếc xe đạp mình vứt lại lúc chiều, chẳng biết giờ nó còn ở đấy không nữa hay là mất tiêu rồi.

Nhưng còn chưa đi nổi một bước, ở khu xa kia lại thêm một lũ người mặt mày tráo trộn xuất hiện lao thẳng về phía này

Một giây thoáng qua, kia không lẽ là đồng bọn của chúng chạy đến tiếp ứng? Nếu vậy chắc chắn chúng sẽ không tha cho cô, cô đã thẳng tay nện xuống đầu tên đại ca ấy một phát giúp Hấn đi ngủ mà chẳng cần tốn tiền mua thuốc an thần.

Phan Tử Hoàng quay người liếc mắt thấy cảnh lũ người Tý Sẹo như báo lang xông tới, Hấn khởi động xe.

.

.

__Thằng kia đứng lạiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii.....- Toán người từ đằng xa đang dần rút ngắn khoảng cách. Chắc hẳn mấy tên vừa bị Hấn đánh gục đã báo tin, nên lũ chó cẩu đó mới nhanh mà biết được nơi này.

__Lên xe! - Phan Tử Hoàng giật giọng.

An Na nhìn sang Hấn tròn mắt, chẳng phải vừa rồi kêu không quen biết này nọ các kiểu chẳng liên quan, rồi tỏ ra lạnh lùng dừng dừng giờ đã thay đổi 180 độ. Nghe nhầm chắc?

__Nhanh lên ! – Hấn gần như hét lên vì thái độ chậm chạp của người kia, chả hiểu sao cô ta còn đứng ngây ngốc như gà ở đó nữa?

Xác định là chính miệng Hấn nói, cô nhanh như chớp nhảy vọt lên chiếc xe phân khối lớn BMW.

Hấn tung cái mũ bảo hiểm cho cô. Chiếc moto nhanh chóng lao vút đi biến khỏi đây chỉ để lại một làn khói mờ mờ.

Ngồi vì vu trên chiếc xe của hắn cô bắt giác hỏi:

__Anh đắc tội với đám người đó à? Gây ra chuyện gì mà kinh khủng vậy?

Cái tên không tim này chắc hắn gây lên chuyện tày đình gì nên mới khiến chúng tức giận vậy cũng nên, Hoang bây giờ vẫn chuyên tâm lái xe, hắn bỏ ngơ câu hỏi kia.

__Đừng nói là vì anh đẹp hơn chúng, chúng ghen tị nên muốn giết trừ.

Na ngồi đằng sau suy luận.

Nhưng Hoàng vẫn chẳng đáp lại đến nửa lời.

__Nếu vậy thì tạt axit sẽ nhanh hơn là đánh nhau chứ nhỉ?- cô không khỏi thắc mắc.

__ Cô không im đi, thì người bị tạt axit là cô đấy! – Cả người hắn toát ra một luồng khí lạnh đến sát nhân làm Na nổi da gà , dựng tóc gáy.

Quyết định khóa miệng chừa lại hắn sự yên tĩnh

Nhưng nhin chưa được vài câu, cô lại thao thao bất tuyệt.

__Anh định đưa tôi đi đâu?

Hoàng đeo cô đi cũng khá xa rồi, mà không những vậy còn đi vòng vèo qua nhiều dãy phố khác nhau.

__Chạy khỏi bọn ôn dịch kia – Hắn đáp

__Tỷ nữa đưa tôi quay lại lấy xe đạp.

__Vứt nó đi!- anh ta nhả một câu khiến cô giật lấy mình

Nói một câu mà dễ như vứt một tờ giấy không bằng, phương tiện đi lại duy nhất của cô nói vứt là vứt được luôn. Cô đâu nhiều tiền như hắn muốn mua gì cần gì là được.

__Không được, Tôi có mỗi cái xe thôi, anh đưa tôi trở lại chỗ đó tôi lấy xe đã!- Cô điệu dạng nói tiếng nhỏ nhẹ mong hắn suy nghĩ lại.

Phan Tử Hoảng chỉ lẳng lặng lái xe phớt lờ câu nói của Na Na.

__Ê, tôi nói anh không nghe thấy gì hả ? – Đôi tay mềm mại đập nhẹ vào bả vai hắn , gây sự chú ý.

Kétttttt

Cộp

H.ã.m phanh bất ngờ khiến An Na chúi đầu về phía trước, hai mũ bảo hiểm va mạnh vào nhau gây lên tiếng động mà đầu cô cũng không tránh khỏi cảnh 5 ông sao bay xung quanh mắt cũng nổ đầy hoa .

Oái

__Bỏ tay ra – Hoàng sắc lạnh lên tiếng, lúc hắn phanh đột ngột cô không chúi đầu về trước theo quán tính, hai cánh tay thon dài cúm bám chặt lấy thắt lưng hắn.

Ý thực được điều này , khuôn mặt sực hồng hồng cô ngại ngừng buông tay ra khỏi người hắn.

__Anh đi đứng cái kiểu gì thế hả? – Ngại quá hóa giận cô nạt hắn.

__Xuống xe ! – Hoàng ra lệnh, giọng nói không mang thêm chút cảm xúc nào .

An Na loạng choạng bước xuống tháo mũ rồi chửi hắn.

__Phiền Phức !

__Tất cả là do anh hại tôi trách móc gì chứ ! – Cô bĩu môi nhìn hắn.

__Cô rất hợp với tàu hỏa !

Hắn muốn nói gì đây :

_Là sao?

_Làm còi tàu! Đồ âm ỹ

Hắn đáp trả , rồi ngoảnh mặt đi rất nhanh phóng xe còn không để cô nói

_Whatttttttttttt

_Này đứng lại ... Đứng lại ! Phan Tử Hoàng chết bầm chết dẫm kia!

Na Na sững cồ nhảy lên gát gao gọi hắn, định đuổi theo nhưng hắn đã quẹo sang một con đường nào đó giữa ngã ba phía trước, cũng chẳng thể biết được.

Liệu hắn có biết viết hai chữ Đàn ông ? Lại quay về mo, Giờ thì xe đạp đáng ghét kia cũng không có, ở đây cũng không thấy trạm xe bus nào.

Khoan! Đây là chỗ nào? Mới lên thành phố chưa được bao lâu mà ngõ ngách Hà Nội nhiều vô số kể, mà chỗ này cũng không có lấy một biển thông báo tên phố hay tên đường.

Con đường về nhà đây đây khó khăn !

_Trời ơi!!!!!! Cái ông kia – An Na chỉ tay lên cao, đôi mắt xanh gợn sóng phần nộ - hôm nay hành hạ con chưa đủ sao? Định cho con ngủ ngoài trời luôn đấy ahhhhhhhhhhhh

Tiếng thét vang chời đã nuốt chửng không khí yên ả của cả khu phố.

Cánh cửa gỗ xanh bạc màu chợt mở ra, ánh đèn vàng rọi theo đó lọt ra thu hút ánh nhìn của cô.

Một phụ nữ trung niên bồng con nhỏ nghển đầu ra.

_Mẹ ơi, ở đây cũng nuôi vịt ạ? – đôi mắt to tròn rất sáng nhìn mẫu thân nó.

_Mẹ còn tưởng người ta hoạn lợn!

An Na (=.=)”

Nói xong họ chui vào nhà đóng sập cửa lại. An Na bất động cả nửa ngày hận không thể cảm xẻng đào huyết tẩu thoát

Chẳng biết kim đồng hồ đang chỉ số mấy? Nơi đây một tiếng xao động cũng không có, mọi thứ im lìm đến mức khiến người ta có chút không an tâm. Phan Tử Hoàng thối tha hắn dám vứt cô một mình ở đây.

_Này! – Giọng nói của thanh niên nào đó

Đang gọi cô? Cô ngoảnh đầu lại tìm kiếm nơi phát ra âm thanh nhưng không thấy gì. Chẳng lẽ là ảo giác hay là... là Có Ma aaaaa

Đầu nghĩ chân đi, cô cúi gằm mắt xuống , đảo chân đi khỏi chốn này. Phải nhanh chút

_Áo xanh kia dừng chân - Lại tiếp tục là âm thanh đó

Nhìn xuống ,cô mặc áo màu xanh.

Bước nhanh.....Bước nhanh thôi.

7. Chương 7

Nhanh như chớp cổ tay Na bị giữ lại, giật cả người cô xoay lại.

Một khuôn mặt điển trai trắng trẻo , đôi mắt nâu sẫm có chút tinh ranh ẩn lấp,cái mũi cao và thẳng tắp, chàng trai khề nhếch môi cười, tạo thành một đường cong hoàn hảo. Khi thấy đôi mắt xanh của người đối diện mở căng tròn thì nụ cười trên môi càng đậm hơn.

Phải nói là cảm thấy vô cùng ngạc nhiên đến sững sờ với An Na. Một ngày cứ quay đi quay lại lại gặp nhau. Là có duyên chăng?

_Làm gì chạy như ma đuổi thế? – Nghĩa tủm tỉm cười .

Cậu ta đã tia thấy cô từ đằng xa, muốn gọi lại nhưng bóng dáng mảnh khảnh ấy lại thấp tha thấp thỏm xoay người chạy đi.

_Là em sao? – Na khẽ nhú lông mày.

_Vừa gặp hôm nay mà, mặt đẹp trai thế này mà không nhớ ư? – Vẫn giữ nét cười trên miệng, bàn tay rắn chắc của Nghĩa cũng buông lỏng, cậu nhìn Na đầy ý trêu chọc.

Sao không nhớ tên tiểu thối này đây, cái kẻ đã tống thuốc ngủ vào cốc nước cam tội nghiệp của cô. Ông trời cũng quả thực tốt, để cô gặp lại cậu ta trong cùng một ngày, vậy là có thể trả thù rồi. Đêm nay chắc chắn ngủ sẽ rất ư là ngon giấc.

_Ê nhóc – An Na nhâng mặt , hất cằm nhìn cậu ta đầy oán hận – Chị sao quên nhóc được đây, chuyện chưa nay cũng phải giải quyết cho xong món nợ mới được.

_Nợ á? Nợ nào cơ?

Đáp lại vẻ mặt của cô, Nghĩa chưng ra toàn bộ vẻ ngây thơ vô số tội của mình, đôi mắt còn giả vờ mở to nhìn cô đầy ngạc nhiên “ Em trong sạch” cho Na thấy.

Xảo quyết!

_Này Nghĩa!

Thoang chốc, cả người cô đều nằm gọn trong vòng tay săn chắc và cơ bắp của cậu ta, khuôn mặt thanh thoát tựa vào lồng ngực ấm áp, còn Nghĩa thì cảm tì nhẹ lên trán An Na. Trông dáng vẻ của bọn họ lúc này rất mờ ám nha.

Hành động đường đột này khiến cô không khỏi giật mình run nhẹ.

Đây là ý gì? Mà vừa xong người gọi tên cậu nhóc này không phải là cô. Giọng nói đó là của một cô gái. Nhưng vì đang úp mặt vào lồng ngực Nguyễn Nghĩa nên cô không thể biết đối phương kia trông như thế nào.

_Nợ em sao? Anh sẽ đền bù tất cả, đừng giận nữa – Nghĩa mở giọng vô cùng sủng nịnh như vỗ về người yêu bé nhỏ, nó khiến người ta nhầm tưởng cô gái trong vòng ôm chắc vừa nũng nịu hờn giận gì đó.

An Na chưa hết sững sờ vì hành động kì lạ thì lại bị giáng thêm một quả tạ làm cô không khỏi cả kinh. Nghĩa – cậu ta có biết mình đang nói chuyện với ai không?

Na Na đẩy cậu ta ra nhưng không được, cô khẽ ngước mắt lên nhìn:

_Đây thần kinh bị đầu nhầm chỗ nào à?

_Nghĩa ! Hai người đang làm gì vậy – Giọng nói của cô gái đó lại vang lên, cảm giác như cô ta đang tới gần hai người lúc này vì tiếng nói kia ngày một rõ ràng hơn.

Nghĩa không hề quan tâm tới người kia, cậu ta nhìn An Na khẽ nháy mắt, nhỏ giọng lên tiếng khẩn trương , âm lượng chỉ đủ để hai người nghe thấy.

_Giúp em phát !

Rất tinh ý, An Na đã hiểu là đang xảy ra chuyện gì, cô lừ mắt ghì giọng :

_Phải có điều kiện!

Lời vừa dứt thì cô gái sau lưng Nghĩa cũng đã tới sát gần bọn họ, cát tiếng chất đầy vẻ hờn giận và làm nũng.

_Sao anh lại ôm cô ta !

__Anh sẽ chấp nhận tất cả, anh hứa mà ! – Nghĩa nhìn An Na đầy “ trù mến” - Đừng giận anh nữa được không, An Na?

Cậu ta gọi tên cô ngọt đến nổi mà mía lùì còn phải gọi hai tiếng sư phụ. Trước hành động đó, Na cũng diễn vai cô bạn gái rất ăn khớp.

Đôi mắt xanh nhìn Nghĩa âu yếm làm bộ cắt giọng:

__Anh hứa rồi đó nghe, muốn gì cũng phải đáp ứng à.

__Hứa hẹn gì thế Nghĩa?

Nắng thiếu nữ có thân hình thon thả, bước đi đon đả cùng đôi giày cao gót màu rất đá lóng lánh sang trọng. Cô ta diện chiếc đầm hồng cánh sen ngắn ôm sát thân thể mình để lộ ra cặp chân trắng mịn màng , dài thẳng tắp, mái tóc buông lơi xòa nhẹ ngang vai. Hết thấy đều toát lên yếu điệu đầy quyến rũ đối phương.

Có lẽ là một tiểu thư giàu có nào đó!

Lúc này cánh tay rắn chắc của Nghĩa khẽ thả lỏng, cậu xoay người lại nhìn kẻ đối diện bằng thái độ hồ hững.

__Hứa sẽ bù đắp những khoảng trống tình yêu!

An Na quay sang nhìn người đứng cạnh, một tia ngạc nhiên xẹt qua khuôn mặt, ngay lập tức trở về nét mặt của “ cô người yêu” và khẽ nở nụ cười thỏa mãn.

Nghe đến đây cô gái kia mặt mày thâm sì.

__Yêu đương gì chứ? Anh quen cô ta khi nào? Sao em không biết, đừng hòng lừa được Hạnh Nhi này.

Những lời lẽ chua ngoa kia quả là đi ngược lại với tông màu hồng ngọt ngào của bộ váy cô ta đang mặc

__Tôi quen lúc nào , cô làm sao biết được? Cô nghĩ mình là ai hả? Đừng đề ỉnh quá kéo có ngày ngã xuống rồi lại tốn tiền vào bệnh viện ! – Nghĩa mỉa mai không thương tiếc cô ả tiêu thư .

__Anh.....- Chắc cảm khẫu rồi – Anh định dùng cách đó để chối bỏ tình yêu của hai chúng ta sao ? không dễ dăng thế đâu Nghĩa ah !

Cô ta khoanh tay trước ngực, mặt đanh lên.

__Tình yêu? Tôi nhớ không nhầm ngay cả từ thích cũng chưa hề nói với cô ! Cô mắc bệnh hoang tưởng rất nặng rồi...um... cần phải đi chữa trị kịp thời mới mau chóng khỏi được !

Nếu câu nói trước đó là lời lẽ mỉa mai châm biếm thì những gì vừa thốt ra Nghĩa nói cực kì nghiêm túc, chính điều này càng làm tô đậm nên sự phũ phàng.

An Na nghe xong không khỏi thương thay cho người xinh đẹp kia, dành trọn tình cảm cho người khác lại bị chối bỏ kịch liệt không chút thương xót.

__Nghĩa ! anh anh.....- Bộ váy hồng của cô gái hình như cũng chuyển sang đỏ dần giống như khuôn mặt cô ta bây giờ , thế rồi đôi mắt tô kẻ sắc sảo với hàng mi giầy cộp nhờ công nghệ make-up lướt sang nhìn An Na đăm đăm, cô ta lướt một lượt lên trên rồi xuống dưới, môi nhếch lên nụ cười khinh bỉ

__Anh định dùng cái con nhỏ nhà quê kia để lừa em sao ? anh quá ngốc nghếch rồi, không đời nào em tin anh bỏ Hạnh Nhi này để đi yêu cái đứa kia tầm thường ấy!

Ồ hay cái người kia, nhìn lịch sự mà ăn nói đầy miệt thị như kẻ không học.

An Na hần học nghĩ.

Nghĩa bỏ cô ta là quá xứng đáng không còn ân hận gì nữa.

__Nhà quê sao ? – Nghĩa hỏi lại với thái độ nực cười .Mắt nâu sẫm ánh lên tia không vui.

Cậu ta xoay khuôn mặt đẹp trai lại lảng qua phía Na nhìn tổng thể một lượt và phán

__Đúng là không phải thành phố nhưng mà..... Hạnh Nhi cô còn không bằng một đứa nhà quê .

Câu nói này khiến An Na cười lòng cười dạ, cậu ta bênh cô cơ đấy mà cũng đúng giờ đang diễn vai tình nhân mặn nồng mà.

_What ? – Hạnh Nhi thốt lên một tiếng , cô ta không tin, không hiểu nổi tại sao Nghĩa lại có thể nói một câu xanh rờn như thế. Cô ta không bằng cái người kia ư ? Mặc quần áo tầm thường chứng tỏ cũng chả có con mắt tinh tế, tóc tái thì đúng kiểu nông thôn buộc đuôi ngựa, mặt mũi không gì nổi bật sao sánh bằng vẻ đẹp kiêu kì của cô ta !

_Cô ta có cái gì bằng em cơ chứ ?

_Thật kì lạ không có gì bằng ? – Nghĩa khé nhếch nửa khóe môi đầy bôi bác với người đứng trước mặt mình - Cô.... Một điểm thú vị cũng chẳng có, nên ăn muối nhiều hơn

An Na giám cá rằng cậu ta có bằng khen chọc tức người khác.

Bằng chứng là nhìn bộ dạng của Hạnh Nhi rất giống một con rồng phun lửa.

Đôi mắt to tròn lonh lonh vắn lên những tia đỏ, mũi thì hệt quả ớt chỉ thiên, hai bầu má phính thì phùng phùng lên như uống rượu. Hỏa diệm sơn là đây !

_Cái gì\$#%^\$&^%&... ! – Diệp Nhi gào lên chua ngoét, một hình thức tra tấn màng nhĩ rất hiệu quả. Hai con người trợn ngược .

_Mình đi thôi em !- Nghĩa kéo tay Na Na đi bỏ lại sau lưng một cô gái đang bốc khói ngùn ngụt.

Thật may là kéo đi kịp thời nha , không sợ là sẽ bị cô gái đó phun lửa thiêu chụi cháy cả hai mắt .Ha ha đáng đời, dám hạ thấp Na Na à ?

Hai người đi đến một chiếc xe hộp thể thao . Màu vàng hoàng kim của chiếc ferrari làm tô thêm vẻ sang trọng và lộng lẫy.

Khi đã an tọa tại ghế phụ, Na vẫn thấy bóng hình Hạnh Nhi qua kính chiếu hậu, cô ta vẫn đứng đó, những giọt nước mắt lăn dài trên má không che nổi sự tức tột cùng thất vọng. Nhi nhẹ đưa tay quệt lên mặt rồi lặng lẽ xoay gót bước đi.

Chắc hẳn Hạnh Nhi rất thích Nghĩa, nếu không với tính cách kênh kiệu tiểu thư kia sao có thể để Nghĩa đi nhanh như vậy, không cho ăn vài cái bạt tai vì việc hạ thấp tự trọng của cô ta để thỏa lòng (chắc sợ Nghĩa bị đau à) . Không chỉ vậy ánh mắt cô ta khi nhìn tiểu tử thối kia cũng đầy tình ý cùng âu yếm, nếu không phải Nghĩa phũ phàng muốn dứt bỏ thì ắt hẳn càng thêm nồng nhiệt .

_Nhà chị ở đâu ? Em đưa về luôn - Nghĩa nói, cậu ta từ lúc vào xe loay hoay với cái điện thoại cũng không hề ngó ngang đến Nhi ngoài kia. Có thể thấy cậu ta thực sự chán ghét ả đó đến mức nào. Lúc đối thoại với Nhi, ánh mắt ngoài mĩa mai thì rất vô cảm như chẳng hề có bất kì sự liên can gì đến cô ta vậy.

_Đóng kịch đã xong, bây giờ là chuyện chính ha – Na Na mỉm cười

_Ồ chuyện gì cơ ?

Đẩy đẩy lại cái bộ mặt kia, thật là muốn đám . Cáo giả nai, sói giả cừu, lưu manh giả danh tri thức mà.

_Không nhớ ? Để chị nhắc lại ! – Nhưng một chút cô nói tiếp – Lúc này Em hứa sẽ chấp nhận điều kiện chị đưa ra, điều gì cũng nhận lời hết.

Na nhắc lại rành mạch

_Em đã từng nói vậy ? Có thật không ?- Nghĩa nhìn cô nghi ngờ.

Ồi ời cậu ta lật lọng còn nhanh hơn lật sách.

_Hình như Hạnh Nhi cũng chưa đi xa- Na ngó nghiêng

_Chị định làm gì ?

_Muốn nói với cô ấy vài câu thôi - An Na trả lời

Nhìn ánh mắt kia, Nghĩa biết thừa cô muốn làm gì rồi. Đang uy hiếp nhau đây mà. Hạnh Nhi – cô ta còn dai hơn kẹo ca su, đĩa cũng phải bái phục, cô ta lẻo đẻo theo cậu lúc ở buổi tiệc gần 3 tiếng đồng rồi khi đi cùng đám bạn đến Bar làm tăng hai cô ta cũng nhất quyết đòi đi theo vì nể mặt có nhiều người ở đấy nên Nghĩa không muốn xử tệ, lúc nào cũng réo réo bên tai cậu ta.

Khó chịu muốn chết !

Cũng vì dùng thủ đoạn đi vệ sinh mà cậu ta lẩn khỏi được quán Bar trốn ra ngoài, chưa được bao xa thì âm hồn không tan kia lại bám diết. May mắn gặp An Na làm bia đỡ đạn trừ ma giải tà. Tốn bao công sức mới cắt được cái đuôi chuột.

Không thể lập lại tình trạng ấy !

_A... em nhớ ra rồi, hình như có hứa với chị !

_Trí nhớ cũng không tệ !- An Na đắc ý, cô biết không ai lại tự mua dây buộc mình.

_Thế chị muốn em làm gì ?- Nghĩa hỏi

_Ừm.....Chờ đến lúc cần thiết chị sẽ ra yêu cầu !

8. Chương 8

Trong một căn phòng nhỏ trật chội, chiếc giường tầng gần như đã chiếm hầu hết không gian. Có một cô gái với mái tóc đen nhanh xoa dài bên gối đang ngái ngủ nằm lộn trên đó, An Na không muốn thức dậy vì hôm qua là một ngày mệt nhọc với cô. Thật may mắn là cả buổi bị dầm mưa nhưng cô không hề có dấu hiệu nhức đầu sổ mũi, chỉ là không còn sức lực, hết thấy thân thể đều vô lực khi về đến nhà và ngã vào cái tổ ấm áp này.

_Dậy đi thôi, còn định làm tổ đến hết ngày hả má!- Là một cô gái dễ thương với kiểu tóc bím ôm sát mặt càng làm nổi lên làn da trắng mịn. Minh Minh đang cố gắng khiến người nào đó tỉnh giấc.

_Ừm... Đừng phá hoại !- An Na ngáp ngủ , vùi mặt càng sâu vào cái gối êm ái , một tay kia thì kéo chiếc chăn mỏng lên trùm qua đầu.

_Có biết mấy giờ rồi không? Dậy Dậy ... còn đi học! – Minh lớn tiếng, một tay giật phăng cái chăn ra, rồi vỗ đét một cái vào mông Na Na.

_Ừ.... Sao lại đánh vào mông người ta chứ ! – Na uất ức, con nhỏ kia lúc nào cũng hành động như thể cô là con nít không bằng , Na khó chịu mở mắt.

_Tao mà bị muộn thì mày chết với tao, mau lên! còn ăn sáng! – Minh quát, hai tay chống hông hệt như mấy bà mẹ dạy con .

Ấn sáng!

Nhắc đến ăn uống , Na bừng tỉnh hẳn lên , cô ngồi phắt dậy như cái lò xo.

Công nhận chiêu thức này của Minh Minh thật hiệu quả.

_Ăn gì ? ăn gì? tai đói quá - An Na hào hứng cười toe.

_Mỳ tôm omachi – Minh đáp mặt tỉnh khô

Na như quả bóng đang căng tràn sức sống vì một câu nói châm ngòi làm quả bóng xì hơi.

Ngán đến tận cổ rồi ! Mỳ tôm ôi là mỳ tôm o.O

Cô chuẩn bị nằm xuống, ngay khi lưng sắp tiếp với mặt giường thì bị một lực kéo khiến cả người cô thăng tung ngồi dậy.

__Hôm nay bổ sung thêm trứng, mau dậy đi, sắp muộn rồi ,tôi không đùa với cô đâu !

Na miễn cưỡng gật đầu

Dù gì hôm nay có thêm quả trứng, có cải tạo không ăn kể ra cũng thấy hơi phí.

__À mà tỷ tao đi chung xe nhé – Na chợt nhớ ra.

__Xe mày đâu?

__Mất rồi ! – Na ảo lảo.

__Mất?????? – Minh chỗ mất, hét to làm màng nhĩ kẻ ở ngay đó dao động mạnh – Sao lại mất? Mất chỗ nào? Mày làm gì mà mất?

__Xuống ăn đi, tỷ vừa đi tao vừa kể cho.

.
. .
. .
. .

Trên hành lang từ cầu thang dẫn đến phòng học không khí rất hỗn loạn như vừa có siêu sao nào đó ngang qua trốn này vậy. Nhưng bây giờ chẳng phải đã vào giờ học ư? Sao mọi người có gì đó rất nồng nhiệt hăng hái đặc biệt là các cô sinh viên, bọn họ đều tùm năm tụ ba xì xào bàn tán khá sôi nổi. Tất cả đều láo loạn chỉ có An Na yên lặng đi. Cô đưa mắt nhìn xung quanh cảm thấy rất kì lạ.

Thi thoảng cô lại nghe thấy tiếng hét toáng, rồi lời nói vào ra

__Trời ơi ! Anh ý vừa đi qua chỗ này đấy....

__Hôm nay anh ý mặc đồ đen. Ôi menly quá đi mất....

__Mình thích kiểu tóc của anh ý , mốt nhất bây giờ đó....

__Ừ Mình thích Ricky hơn, vẽ lông tử đó ôi ôi tớ sắp đổ máu rồi....

.....
.....

Khẽ nhíu mày, Na Na lại liếc mắt về phía mấy cô gái đó.

Có lẽ vừa có vào anh chàng hoàn mỹ đi qua đây, nghĩ vậy cô cũng nghiêng ngó xem đó là kẻ nào nhưng ngó hoài cũng chẳng thấy một mống nào được gọi là hotboy hay coolboy mà chỉ có vài tên tầm tầm, không thể khiến các cô nàng ngất ngây như thê kia được.

Đi đến gần cuối hành lang là phòng học của cô, thập thò ngoài cửa nhìn vào cô đang nghĩ xem phải nói gì với ông thầy nhưng mà trời giúp cô, cả lớp ngồi trật tự còn bóng dáng ông thầy thì chẳng thấy đâu gần hết hành lang là đến phòng học của cô.Chỉnh lại cổ áo bị xộc xệch, An Na nhẹ đẩy cửa bước vào.

Hôm nay mọi người đều đi học rất đầy đủ, chỗ ngồi quen thuộc của cô cũng bị cướp mất. Hic, cô lò dò bước xuống cuối lớp , lúng túng không biết an toàn chỗ nào thì... Đập ngay vào mắt cô một cái bàn rộng thênh thang chỉ có sinh viên nam đang ngủ gục ở đó. Na nhanh chân bước lại gần mở miêng:

__Bạn ơi! Cho mình ngồi kè, hết chỗ mất rồi.

Vừa dứt lời tất cả ánh mắt của cả lớp dồn về phía cô,những anh mắt dè dặt pha chút lo lắng nhưng cô không hề biết.

Mai Hàn – một trong những cô bạn thân của Na Na vội tung một mẩu giấy nhỏ cho Na “ Bàn mình vẫn còn chỗ, lên đây “, đọc xong ánh mắt thoáng nét kì lạ chỉ là chỗ ngồi thôi mà, rồi lại ngược mắt sang bàn Mai Hàn, rõ ràng bàn đó đã bốn người ngồi nếu ngồi thêm sẽ bị chật

Lúc này chàng trai kia dường như nghe thấy nên ngồi nhích vào phía trong lại một khoảng trống cho Na. Rất thuận tiện cô nhẹ nhàng ngồi xuống không muốn làm kinh động đến người kia.

.

Được tâm mười phút giảng viên từ cửa chính bước vào, ông ta vừa nghe điện thoại xong.

_Chúng ta bắt đầu bài giảng! - giọng thầy không được rõ ràng như mọi khi.

Một thói quen từ rất lâu của An Na đó là trước mỗi tiết học hay giờ kiểm tra nhất là những công việc ngồi đến hàng giờ đồng hồ cô đều uống nước. Và vì thế mà hầu như túi xách lúc nào cũng dự trữ sẵn một chai nước khoáng.

Vừa uống xong!

_Cho mình mượn chai nước , được không?- Chàng trai nằm ngủ lúc này lên tiếng.

Na nghe vậy ngoảnh mặt sang nhìn.

Nam sinh viên trước mặt cô lúc này chính là người hôm qua cô gặp ở căn-teen, chàng trai có kiểu đầu nấm giống Kim Jae Joong màu vàng hạt dẻ, đôi mắt sáng và ấm áp hơn nhiều so với Phan Tử Hoàng. Ừm... phải công nhận là dạo này cô được gặp nhiều trai đẹp. Khác với Mắt Lạnh và Nguyễn Nghĩa nét đẹp của anh ta cũng rất riêng nha. Một chàng lãng tử đầy chất quyến rũ. Cậu ta sinh ra là để gái mê.

_Không phiền uống chung chai sao? – Khóe miệng Na cong lên.

Cậu bạn khẽ lắc đầu. Na rất tự nhiên đưa chai nước.

_Cảm ơn – Bàn tay với những ngón thon dài cầm chai nước đưa lại cho cô.

Na cười hiền:

_Không có gì.

.

.

Tiếng chuông vang lên, giờ giải lao này Na định xuống thư viện trường để đọc mấy cuốn sách. Nhưng khi đi ngang qua nhóm bạn của cô, Na bị Quỳnh Vy kéo xuống ra nhập hội “ Buôn bán dưa lê”.

_Đi đâu vậy cưng? – Vy hỏi

_Mình đi mượn mấy cuốn sách – Na trả lời.

_An Na, cậu không biết anh ta là ai sao?- Quỳnh vy bỗng hỏi

An Na ngớ người ra vì không biết Quỳnh Vy đang nhắc đến ai.

_Anh nào cơ ?- Na mặt ngơ

_Anh chàng ngồi cạnh cậu vừa xong đây, thật sự cậu không biết sao ?- Quỳnh Vy lặp lại.

_Anh ta là ai vậy ? Sao tớ thấy mọi người trong lớp đều có vẻ rất chú ý đến anh ta ? – Na thật thà nói, cô biết hẳn rất đẹp trai nhưng mà chắc không chỉ có mỗi lý do đó mà khiến ai này đều quan tâm như thế.

_ Ricky đó ! tên thật là Lam Phong ! - Mai Hàn xen ngang.

_Đừng có nói là cậu không biết Ricky nhé ! - Quỳnh Vy cười khô nhìn Na

« Ricky » hình như An Na có nghe thấy cái tên này lúc này khi đi trên hành lang.

_Thật sự là không biết. - An Na đáp

Cô chưa bao giờ thấy mọi người nhắc đến anh ta, chỉ biết trong trường có Phan Tử Hoàng là chủ đề hay được đem ra bàn tán còn đâu ‘ mù tịt’ về mấy gã hotboy khác.

_Ồi tiếc thật đấy ! Ricky là một hotboy nổi tiếng Sài Thành nhưng người gốc ở Hà Nội mình. Về lãng tử của cậu ấy có thể so sánh ngang hàng với vẻ cold của Phan Tử Hoàng đấy.Cậu ta hơn chúng mình 3 tuổi ! - Có vẻ Mai Hàn rất nhiều thông tin về Ricky.

_Hơn 3 tuổi mà sao lại học cùng khóa bọn mình ? - An Na thắc mắc.

_Do một số lý do tình cảm gì đó đại khái chuyện riêng tư thì phải nên Ricky từ Nam đã quay trở lại Hà Nội, vì hồi cấp III theo cha vào Nam làm ăn . Cậu ấy trước đây cũng khá nổi tiếng ở Hà thành nhé nhưng ở Sài Gòn thì tiếng tăm còn vang xa hơn nhiều!

Dù không nói gì về gia thế của Lam Phong, nhưng nghe Mai Hàn kể vậy, một người càn cao như Mai Hàn mà cũng tỏ ra ngưỡng mộ anh ta, nên chắc gia sản nhà gã này cũng kếp xù đấy.

_Sao cậu biết nhiều thế Mai Hàn - Dương đang đọc sách bỗng lên tiếng.

_Tớ có tay trong mà hehe - Hàn cười tinh nghịch

_Anh ta tại nổi tiếng vì đẹp trai ? – Na không hiểu

_Ricky hát rất hay, là ca sĩ kiêm hotboy – Vy giảng giải.

Thảo nào lúc nãy nghe giọng nói của anh ta lại hay đến thế thì ra là ca sĩ.

_Nhưng mà cậu ta chẳng mấy tham gia các hoạt động nghệ thuật vì theo cha làm ăn là chủ yếu, mấy cái kia chỉ là nghề trái tay làm cho vui thôi.

Quả là không thể phủ nhận, Mai Hàn là kênh thông tin truyền thông đa phương tiện.

Chợt nhớ ra :

_Mình phải lên thư viện chút đây, bye mấy cưng - Na nháy mắt rồi dong thẳng ra cửa lớp.

Thư viện trường là một trong những nơi An Na hay lui đến .Ở đây cô vừa có thể tận hưởng được sự yên tĩnh ,không bị ai làm phiền khi nghiên cứu những cuốn sách về kinh tế giày cộp và đôi lúc là để ngả lưng nghỉ ngơi.

Đạo gần đây cô đang học về vĩ mô và vi mô nhưng chỉ nghe trên lớp quả thực có chút không hiểu hết nên cô muốn tìm vài cuốn sách đọc thêm để hiểu được tường tận vấn đề này rõ hơn.

Dọc theo những kệ sách cao ngất ngưỡng,Na ghé lên tìm.

A kia rồi, cuốn sách nằm ở tầng cao nhất trên cùng của kệ sách , nó chỉ cách vài bước chân.

_Làm cái gì thế hả!

Một giọng nói lạnh lùng cất lên, khiến An Na giật mình ngoảnh đầu sang thì thấy một chiếc áo sơ mi đen đang kề sát mặt mình. Na không biết rằng mình đã giẫm nhầm lên chân của ai đó.

Cô ngẩng đầu lên tò mò không biết là ai thì lại bị tê cứng trước bộ mặt hoàn mỹ đến băng giá của người đó.

Phan Tử Hoàng.... !

Ngay lập tức cô quay gót bước đi. Kẻ vô tâm lãnh khốc ấy đã bỏ mặc cô một mình giữa đường, con trai gì mà không biết thương hoa tiếc ngọc (chị mình đang tự sướng đây). Cũng chính vì đây đưa với hấn cái xe đạp của cô cũng đi tong luôn. Gặp hấn một lần mà sui xẻo cả ngày đảm bảo hấn là khắc tinh của An Na. Mà gặp khắc tinh thì nên lảng lảng tránh đi coi như không khí. Mà biện pháp tốt nhất là coi như không quen nhau người đừng nước lã. Chính hấn đã dạy cô bài học này.

Chưa đến 5 giây sau, tay cô đã bị một bàn tay to lớn khác giữ chặt lại.

_Cô lúc nào cũng như thế sao ? - Hoàng lên tiếng

_Hình như anh quen tôi ? – An Na nhếch mép

Khuôn mặt hoàn hảo ấy có vài nét bối rối . Nhưng chỉ mất vài tích tắc anh quay về với sự vô cảm thường trực của mình.

_Đau- An Na cúi kính chào hai con người. Tầng băng di động này, hẳn lúc nào cũng mạnh tay với con gái.

Cổ tay cô nhúc nhối, nó hẳn rõ vết năm ngón tay của Mắt Lạnh, sưng đỏ hết cả. Anh ta khẽ liếc qua nhưng rồi lại dừng trên khuôn mặt nhăn nhó của An Na.

Hoàng lờ lững tay cô, đồng thời đẩy nhẹ cô vào một kệ sách gần đó, anh tiến sát, nét mặt đẹp như khắc ngay phía trên đỉnh đầu Na Na. Đôi mắt đen tuyền sẫm lại như một màn đêm u tối không thể nào nhìn thấy bất cứ thứ gì. Có người từng nói những ai sở hữu đôi mắt như vậy đều là người thâm sâu khó lường.

_Dù không quen nhưng cũng cần có một lời xin lỗi! – Hoàng nói vô cảm

_Dù không quen nhưng cũng cần có một lời xin lỗi! – Hoàng nói vô cảm

Na cười nhạt lắc đầu.

Xin lỗi ư? Cô cười vì sự nhanh quên của Hoàng. Hôm qua ai là kẻ đã khiến người cô lấm lem bùn đất, khiến một ngày của cô trở lên đen đui và mất luôn cả cái phương tiện thô sơ để đi học? rồi chẳng thèm cho cô lấy một câu xin lỗi không những thế lại còn tỏ thái độ.

Trước vẻ dừng dưng của An Na , người Hoàng bắt đầu nóng lên, tay càng siết chặt tay Na Na đến nỗi nhúc nhối.

Cạy mạnh bắt nạt yếu! Đồ vũ phu. An Na nghĩ thầm.

_Có bỏ tay ra không hả? – sưng cò lên, Na hất mạnh tay Hoàng ra nhưng không được.

_Không bỏ thì làm gì nhau? – Thanh âm lạnh nhạt vang lên. Ngoan cường à, cứng đầu à hẳn cũng sẽ ngang ngạnh đồng thời lúc này bàn tay càng tăng thêm lực .

Á

Cánh tay săn chắc của hắn giờ bỗng bị hành hạ bởi hàm răng Colgate trắng sáng. Vâng người sở hữu hàm răng ấy không ai khác chính là An Na Nguyễn.

Cô hung hăng ngoạm thật mạnh.

Bị tấn công bất ngờ, Hoàng buông lỏng tay mình đồng thời đẩy Na ra.

Đôi mắt thâm sâu khẽ néo lại nhìn xuống cánh tay mình, giờ đã in đậm một dấu đỏ lừ. Hoàng khẽ nhếch môi:

_Ngoài vườn, xem ra cô cũng có họ với loài khác nữa.

Ý hắn là là mấy con cún chứ gì ? « Hừm Tôi với anh cùng là đồng loại, tổ tiên giống nhau là chuyện bình thường » An Na trợn mắt nhìn hắn rồi giậm chân tiến sát lại chỗ hắn định hét những câu đó, nhưng còn chưa tuôn được lời vàng ý ngọc nào thì Hoàng đã bịt miệng cô bằng..... bàn tay của hắn (có bạn nào ý nghĩ khác mình không =)))))))

.

.

_Hôm nay nó chẳng lên trường, nhưng tao tìm khắp phòng học rồi mà vẫn không ra mặt thằng khốn ấy.

_Hay hôm nay nó nghỉ ? chả nhẽ nó lại chôn trong đồng sách này sao?

_Không biết nhưng nguồn tin của tao rất chính xác ! không thể nào sai được. Mà lúc này hình như trong này có tiếng người.

_Thế thì tìm đi!

.

Lọt qua những khe sách lựa thưa Na Na thấy hai gã mặt mày bặm trạo kia là lũ người hôm qua. Chúng đã lần mò đến tận trường và mang theo ý định tìm người trả thù.

Phần nào hiểu ý Mắt Lạnh, cô không giãy giụa nữa mà quay sang nhìn hấn.

__Bây giờ làm theo những gì tôi bảo – Hoàng ghé sát tai Na nhỏ giọng.

An Na nhú mày rồi gật đầu. Thư viện trường thật sự rất rộng với những kệ sách cao. Hoàng kéo tay cô đến một góc khuất được tạo ra bởi một mảng tường và kệ sách cao. Hấn ra hiệu cho Na bước vào khe hở đó rồi cũng lui vào theo. Cả hai nép chặt mình vào tường và nghiêng đầu đi, mọi hành động cố gắng làm nhẹ nhàng nhất.

Mồ hôi rịn trên trán An Na, không gian chật hẹp khiến cô cảm thấy bí bách, cô quay sang nhìn Phan Tử Hoàng ,anh ta giỏi võ mà bằng chứng là hôm qua chỉ trong nháy mắt 4 gã lưu manh đã nằm gọn dưới đất. Mà giờ đây chỉ với hai tên nhãi nhép này sao hấn ta không xử lí luôn cần gì phải trốn tránh .Cô thật sự không hiểu , định lên tiếng hỏi thì Hoàng bất chợt để ngón trỏ lên đôi môi mềm mại của An Na rồi lắc đầu tỏ ý bảo cô im lặng.

Có lẽ Hoàng đọc được ý nghĩ qua ánh mắt của cô ?

.

__Nó không ở đây rồi mày!

__Rõ ràng tao có nghe thấy tiếng người mà.

__Thế tìm lại lần nữa coi.

Đứng trong này Na có thể cảm nhận được tiếng bước chân đang gần lại kệ sách này. Hoàng lúc này cũng cảm nhận thấy. Hai đầu tủ sách này đều có thể đi vào trong khe nhỏ - nơi bọn họ đang đứng, nhưng Hoàng không rõ là tên kia đang đứng ở đâu bên trái hay phải.

“Oppa quá đẹp giai ... (rất đẹp giai).. Quá đẹp giai... Cứ việc ăn chơi đê đường còn dài, tiêu chí ngày mai là tiếp tục ăn chơi đê...”

__Im tao đang bận ! – Gã có nốt ruồi trên mép nói nhỏ vào điện thoại.

Chết tiệt! hấn quên mất tắt chuông . Rồi hấn trông thấy một kệ gỗ màu nâu trầm, có điều đặc biệt là kệ này không kê sát vào tường, ay guu chắc chắn trốn ở đây rồi.

Gã ta rón rén... rón rén... đi sát sàn sạt lấp vào một mé phía ngoài kệ sách. Thò cái cổ dài vào nhìn ngó, nhưng nó trống trơn.

Quái thật, tìm hết rồi mà cha khỉ nhà nó không thấy một móng, chẳng nhẽ lúc đứng ngoài cửa hấn ảo giác nghe thấy tiếng người?

.

__ Nó rời khỏi trường rồi chẳng? – Tên có nốt ruồi quay ra hỏi đồng bọn.

__Tao vẫn thấy xe nó ở trường lúc nãy, hay nó vừa đi nhỉ?

__Gọi luôn 3 thằng kia ra bãi để xe!

Bọn chúng quyết định ra khỏi thư viện đến bãi đỗ xe.

.

.

__Bọn người ấy vẫn không buông tha cho anh ah? – An Na nói

__Đâu chỉ một mình tôi!

Lời vừa nói ra làm An Na giật thót tim, chính cô là kẻ knock out tên đầu sỏ. Hấn không biết đã quy tiên hay chưa nữa nhưng mà kiểu gì cũng tìm cô đòi nợ.

_Bọn chúng sẽ đánh giết tôi hay là báo cảnh sát ???! – An Na hoang mang, tay bấu bấu vào nhau.

Hoàng bầm bụng nhin cười, so với vẻ huênh hoang lúc nãy quả là hai thái cực khác nhau. Nhanh như chớp gương mặt lại quay về với cái kiểu khinh khỉnh

_Bọn chúng sẽ không báo cảnh sát . – Mất Lạnh đáp.

_á....Thế thì.... Đồi tôi xong rồi!

Cô không muốn dính dáng gì đến cái lũ vừa xấu vừa đầu gấu ấy

_Đồ nhát chết!

_Bộ anh muốn chết sao? – An Na nói móc.

Ai chẳng sợ chết, hừm. Mọi người đều muốn sống cả và An Na là người muốn sống nhất , cô còn chưa ăn hết các món ngon trên đời này, chưa đặt chân đến những nơi mình thích này mà quan trọng nhất là cô còn chưa gặp được người yêu mình mong chờ bao lâu nay nữa này.

_Đương nhiên là.... Không muốn!

_Sợ thì nói thẳng là sợ đi, không muốn thì nó cũng là em của sợ thôi! Yên tâm tôi không cười anh đâu – An Na cười cười vỗ vỗ vai hân.

_Cô... cô...

Đoán trúng tim đen của anh ta rồi , sao nói mãi không được một câu vậy

!

_ Anh bị bệnh nói lắp ah?– Na “nai tơ” hỏi với mặt ngây thơ vô (số) tội.

Rồi cười hỉ hả.

_Là... em thôi chứ đâu có phải là sợ!

Nhìn khuôn mặt giả ngu của Na, rồi sau đó là tràng cười khoái trá, Hoàng tức tối, anh lém một cái lườm sắt lém vào cô rồi xỏ tay vào túi quay hướng ra cửa mà cất bước.

Na đang cười tự nhiên thì khựng lại . Vài tích tắc trước cố cứ nghĩ Hoàng sẽ long sông sọc tức điên nên rồi dọa dẫm như hôm qua , nhưng không hề anh ta chốt xong một câu rồi bỏ đi rất bình thản .Na thấy mình hơi vô duyên vì có thể anh ta bị tật nói lắp thật ấy chứ! (Chị thật là ngốc, Hoàng đuối lý thôi haizzz)

Chắc anh ta giận rồi.

Cô gãi gãi đầu rồi đuổi theo.

_Này dừng lại đã – Tiếng Na chơi với gọi theo

.....

Nhưng Hoàng vẫn sải những bước dài qua từng kệ sách trong thư viện.

_Phan Tử Hoàng, dừng lại!

Mất Lạnh nghe thấy tên mình được sướng lên có chút khẽ cau mày.

Cô ta biết tên anh ? Cũng đúng sao lại không biết được, tên tuổi của anh ta nổi khắp trường này, không biết mới lạ. Vậy mà lúc trước còn làm như không biết anh là ai, làm bộ làm tịch chọc giận anh. Con gái xem ra cũng rất giống nhau chỉ khác là người này đã dùng phương thức đặc biệt để gây sự chú ý của anh ta.

Lúc này, An Na đã tóm được khuỷu tay của Hoàng . Nhưng vì đi nhanh cô bất ngờ bị trật chân , mất thăng bằng nên ngã nhào xuống.

Ầm.....

Thân thể Phan Tử Hoàng biến thành chiếc đệm êm ái cho An Na. Hơi thở nóng ấm từ người cô phả vào lồng ngực rộng lớn của hắn, hai tay cô lúc này bám chặt tay hắn, cả thân thể đều nằm úp lên. Bộ dạng trông rất mờ ám.

Bỗng chốc nhin tim cô tăng nhanh, hơi thở càng rộn rập

An Na chậm chạp nâng đầu lên .

Những ánh nhìn chạm nhau.Chưa bao giờ cô sát gần một người đàn ông đến thế , khoảng cách giữa hai gương mặt chỉ trục khoảng 3cm . Đôi mắt đen sẫm thâm trầm xoáy sâu vào ánh mắt xanh tinh khiết như đá quý. Hoàng nhìn chăm chú vào đó, thoáng đánh giá gương mặt người con gái kia. Cô ta có một đôi mắt thật đẹp với hàng lông mi dày cong vút và đen nhánh, đường chỉ mắt cực sắc sảo mà không phải là nét đẹp xuất phát từ những mỹ phẩm, chân mày đậm kéo dài đến qua đuôi mắt. Gương mặt trái xoan càng làm tôn thêm cái mũi thanh tú và nhỏ nhắn. Đôi môi anh đào hơi mím lại. Nhưng trên hết vẫn là đôi mắt xanh đặc biệt kia, anh không thể ngừng nhìn vào đó mỗi lần gặp cô ta, nó như biển hồ sâu thăm thẳm lôi cuốn anh.

Hai má An Na ửng hồng, cô đẩy Hoàng ra ,đứng dậy ngượng ngùng quay đi.

Khuôn mặt lạnh của Hoàng thoáng tia cười.

__Đừng thấy tôi đẹp mà kiêu cố lại gần – Hoàng cười nửa miệng.

Na Na đuổi theo anh ta cốt là định nói một câu xin lỗi nhưng sau khi nghe câu phát ngôn đầy ngạo nghễ xen lẫn sự trêu tức kia , cô không muốn phí lời với hắn nữa. Xét cho cùng thì từ đầu đến cuối cũng là cô vô tình đụng phải chân anh ta nhưng mà hừm.... Đã thế chả cần. Đồ tự cao tự đại.

__Bệnh sĩ chết trước bệnh tim đây – Na nhăn mũi lè lưỡi, rồi ba chân bốn cẳng dong thẳng ra khỏi thư viện bỏ mặc đằng sau anh chàng sở hữu vẻ đẹp có thể giết chết bất kì cô gái nào.

Hoàng muốn ngăn cô ta nhưng lại thôi, có một thắc mắc nho nhỏ đó là anh vẫn chưa biết tên cô gái đó.

Điên rồi ! Sao phải biết tên cô ta.

Cứ chờ đấy rồi xem (cười gian)

.

Tất cả những hành động vừa rồi đều vô tình lọt vào một cặp mắt đứng gần đó,người ấy khẽ rung rung lên, môi mím chặt ném cái nhìn ghen tức về phía sau một bóng dáng cao thanh thoát đang khuất dần.

****12h trưa ,trước cổng trường Đại Học

An Na đứng dưới một tán cây to xanh rợp trời để tránh nắng, vừa lấy tay phe phẩy cho đỡ nóng và ngó nghiêng chờ Minh Minh .

15 phút trôi qua, bóng dáng Minh vẫn không thấy đâu,điện thoại thì đã vi vu tại nhà Nghĩa , chẳng lẽ lại quay vào trường tìm nhỏ ấy,mà trời thì như thiêu như đốt thê này.

An Na ngồi lười chả buồn nhúc nhích

.

.

.

Cuối cùng thì Minh Minh cũng ra.

__Xin lỗi mày nhé, bây giờ tao phải ở lại thảo luận nhóm, không về cùng mày được Ừm... mày cứ lấy xe về trước tí tao đi cùng bạn

__Tham công tiếc việc ế, t ker mà thôi tao đi xe buýt cho nhanh trời nắng dư này ngại đạp lăm – Cô lấy tay gát xuống những hất mồ hôi thấm đẫm trên trán.

__Ờ, thế cũng được vậy mày về trước nhé. – Minh đưa tay hươ hươ rồi chạy biến vào trường, nhỏ đi nhanh đến nỗi Na chưa kịp vẫy tay chào

Na lắc đầu khẽ cười, con bé này lúc nào cũng vậy , tham công tiếc việc.

.

.

Phải đi một đoạn khá xa để bắt đúng tuyến xe buýt về chỗ cô ở.

Dạo bộ gần 400 mét mới đến trạm xe buýt, đó là nơi nằm gần một tòa nhà đang thi công dở nhưng lại khá vắng vẻ. Có lẽ đang là ban trưa nên công nhân được nghỉ làm. Nhưng ở đây cũng chẳng có sinh viên nào ngồi chờ xe buýt cả.

Bỗng chợt tiếng gầm thét của các động cơ phân khối lớn ầm ầm đổ đến khiến Na Na giật mình, cỡ khoảng hơn 20 người mặc quần áo đen huyền bí . Bọn họ đi chầm chậm trên những chiếc moto thể thao hai ống xả, tốc độ dầm dằn khi đến một quán nước ven đường. Có thể bọn họ là đội đua xe moto nào đó đang tham gia một chuyến đi phượt.

Na lại tiếp tục giật mình khi nghe thấy tiếng cười khanh khách đến man giợ đang vang lên đâu đó gần đây. Trông cười liên tục mãi chưa dứt.

Hình như tiếng cười phát ra từ lối vào phía trước mặt. Tính tò mò tiềm ẩn trong An Na rất lớn , nó thôi thúc cô muốn biết xem kẻ nào lại sở hữu điệu cười khoái trá kia.

Đôi chân dài bước đi nhẹ nhàng hết sức có thể. Qua vài bãi đá rồi đến vài bãi cát, đi xa như vậy rồi mà vẫn chưa thấy. Quả thực tiếng cười vang trời đó có âm lượng thực sự tốt nha.

Núp sau cây cột điện cao chót vót, viễn cảnh hiện ra trước mắt cô lúc này là một đám người mặt mày quỷ dị tầm 10 tên gì đó , quanh người chúng đều cài dao đang bao vây lấy một thân ảnh trai trắng . Dù không nhìn rõ lắm nhưng bóng đen ấy khá cao. Dù không nhìn rõ lắm những An Na thấy bóng người đó khá cao vì người đó nổi trội hơn hẳn đám người kia một cái đầu.

Từ xa vắng lại vài mẩu đối thoại như sau:

_Mày tận số rồi thằng ôn !

Giọng nói này nghe quen thuộc lắm. An Na thầm nghĩ

.....

Đáp lại lời đe dọa chỉ là sự im lặng

_Thôi được.Tao ày hai cơ hội: một là giao con bé kia ra , hai là mày bị xử đẹp tại đây luôn.

Rồi cả lũ “ người lùn” phải nói là họ trông khá nhỏ con thấp bé cười như “ Sấm giãy biển Đông “. Vậy là suy đoán về số lượng của An Na đã sai không phải một mà là mười người cười. Thảo nào điệu cười ấy vang trời đến vậy!

_Sao nào thằng ôn con, chọn đi chứ!

_Mày cứ như cầm thế - Một tên tay cầm dao cạo cạo vào mặt rồi hướng mũi dao sang người bị bao vây kia – Hay là để tao ày cầm thật.

Dứt lời hần cộ nhẹ cán dao lên khuôn mặt người đó.

_Tao chẳng chọn điều gì .

Văng , tiếng nói ấy vừa cất lên thì Na cũng kịp nhận ra, giọng nói lạnh lùng ấy, con người “ lênh khênh “ ấy , sự vô cảm ẩn chứa trong ngôn từ ấy và cả chút tà ỉa, không thể nào lẫn đi đâu được.

An Na thót người lại khi nhận ra kẻ đang bị bọn côn đồ kia quây.

Dù không nhìn rõ mặt nhưng cô biết đó chính....là.....Mắt Lạnh – Phan Tử Hoàng !

Thế thì bọn người lùn kia là tay sai của Tý Sẹo rồi

__Hôm qua số may may thôi con ạ! Nếu không có đứa con gái đó thì đây đã là ngày dỡ của may rồi! Nhưng không sao ngày này năm sau dỡ may tao sẽ đến thăm ! Ha Ha Ha –Hắn ta cười sảng khoái

__ Hôm nay may sẽ được lên chức ! – Mất Lạnh vừa dứt câu thì cả lũ đó trở mắt ra nhìn không hiểu anh ta nói gì.

__Lên chức gì?? – Tên kia hỏi

__Lóc tử - Hoàng nhếch mép.

Lời vừa dứt, một gã để đầu cua mặt áo hoa hòe hoa sói ném mạnh cục gạch trên tay xuống nên xi-măng khiến nó bị vỡ vụn, những mảnh nhọn băng tung tóe.

Chó chết!

__Rượu ngon không muốn lại thích uống rượu ph.....

Lời của hắn còn chưa xong, Hoàng liền trực tiếp đưa tay kéo hắn lại rồi hung hăng ném đi. Cả người tên đó bị văng đi khá xa rồi rơi xuống, nhìn dáng vẻ đau đớn của ông ta có thể đoán được được lực ở tay Hoàng lớn tới mức nào.

__May! Hôm qua hại đại ca tao bị chảy máu, có nợ thì phải trả mà tao sòng phẳng nợ 1 thì phải trả mười.

Lúc này, Phan Tử Hoàng khề nhếch môi cười lạnh, đôi mắt thâm sâu khề nheo lại, ánh mắt sắc bén nhìn xuyên qua mấy tên lưu manh trước mặt.

__Thằng nào gây lên tội trước, thằng đó tự hiểu ! – Tiếng nói của Hoàng tỏ rõ vẻ lười biếng cùng mỉa mai – Một lũ tiểu nhân hèn mọn.

Cả khu đất rộng lớn chất đầy những tia nắng vàng ươm, không gian im lìm chỉ còn Hoàng và lũ du côn kia. Tất nhiên kẻ yếu thế là Phan Tử Hoàng, hắn chỉ có một mình và hai « bàn tay trắng » , không tất sát trong tay sao chống chọi với lũ kia chứ.

__May tới số rồi!

Một gã có làn da đen cháy nắng, trên cánh tay trái còn xăm nguyên một con rồng uốn lượn lượn lượn . Hắn lao nhanh về phía Mất Lạnh nhằm thẳng mặt anh ta mà tung cú đấm. Nhưng đáng tiếc tên này không phải đối thủ của Hoàng, anh ta xoay người lẹ nhanh như tia chớp rồi quay người lập tức lại chop lấy bàn tay đang nắm thành quyền đó , dùng lực mạnh mẽ bẻ quặt tay hắn ra đằng sau rồi lên gỏi thẳng dạ dày mà đã đã, tên đó kêu oai oái .

An Na đứng ngoài cuộc lúc này lắc đầu đánh giá, trông to con hổ báo thế mà cũng thật kém cỏi, mấy đòn nho nhỏ kia đã làm hắn kêu la như cha chết rồi. Cũng chỉ là được cái mẽ hung hăng khệnh khạng thôi.

Tên da đen có xăm hình đó ngay lập tức bị hạ, ngã gục trên lền nằm như người chết rồi. Ayguuu Mất Lạnh ra tay cũng thật là....

Sau đó Phan Tử Hoàng đứng dạy phui phui tay, lia đôi mắt lãnh khốc vô cảm vào từng tên còn lại tỏ ý thách thức.

__Tao biết mỗi chúng tao nếu đánh riêng lẽ đều không phải đối thủ của may, nhưng may biết rồi đấy – Tên có nốt ruồi dưới mép lên tiếng – Vậy thì chúng tao thực lực của may đi.

Nói rồi hắn quay sang nhìn lũ lưu manh , gật đầu, ám hiệu tất sẽ cùng xông lên quay đánh Phan Tử Hoàng. Tất cả chúng đều rút dao từ trong người lên.

Hoàng thoáng nhìn đã ngầm hiểu ý tứ trong lời nói và hành động của từng người. Tiểu nhân vẫn cứ là tiểu nhân, luôn dùng chiêu trò phi quân tử để đạt được mục tiêu. Nhưng chẳng sao, anh ta cũng đã quá quen với cảnh này. Cũng may anh ta đã có sự đề phòng trước, bọn chúng tưởng chúng khôn thì người khác sẽ ngu sao. Đáng tiếc, người khác còn thông minh hơn chúng gấp trăm lần ấy chứ!

Tất cả lũ người của Tý Sẹo giờ tỏ ra rất hung hãn, chúng đã muốn hạ thủ với người của Mã Đen , ngoại trừ Trần Hào là tên đầu sỏ, kẻ thù số một chúng muốn giết nhất thì kẻ tiếp phải nói đến Phan Tử Hoàng. Dù tên này chẳng hề tham gia mấy phi vụ làm ăn hay tranh cướp địa bàn của chúng nhưng đây cũng là một

mối họa cần phải trừ khử càng sớm càng tốt. Đó là vì tên này năm lần bảy lượt đều cứu Trần Hào từ tay bọn chúng khiến chúng tức điên lên. Hừm! Hôm nay coi như là ngày đỡ của tên oắt con này đi.

Hai người xông lên đầu tiên nhằm thẳng hướng Hoàng mà tới. Một tên tung cước trực đập vào ngực anh ta, còn tên kia tay cầm dao đâm le định đâm tới.

Hoàng khẽ nở nụ cười nửa miệng, dùng vận tốc cực đại chạy nhanh về hướng chúng, hai tên kia thấy vậy có chút ngạc nhiên, nhưng vì tốc độ quá nhanh nên chúng cũng không hiểu Hoàng định làm gì mà kịp thay đổi chiêu chuẩn bị dùng.

Thực chất Hoàng đã nhìn thấy bức tường ngay sau lưng hai tên bęc giê kia, anh tay chạy nhanh về hướng đó, chân trái giậm mạnh xuống nền đất, chân phải đập mạnh mẽ lên tường, cả thân thể làm một cú xoay vòng cung vô cùng đẹp mắt, Hoàng lộn nhào trên không trung một vòng rồi dùng lực tung hai chân đập mạnh vào sau gáy hai tên kia. Bị đánh bất ngờ không kịp phản ứng hơn thế nữa, vì đứng vào chỗ hiểm trọng yếu nên hai tên bęc- giê ngã lăn quay, mặt bọn chúng đập xuống đất, bầm dập không ít, máu tươi trào ra từ khóe miệng, mấy cái răng trước cửa cũng đi đời nhà ma.

Trước tình cảnh đó 6 tên con lại không nén nổi kinh hoàng.

Một tên thấy vậy vỗ tay, khẽ nở nụ cười nhạt :

__Không hổ là anh hai Mã Đen!

Nói rồi hất vung tay ra hiệu cho năm tên còn lại cùng xông lên, hẳn muốn biết cái tên nhãi nhép kia có thực sự là bản lĩnh như lời đồn trong giới hay không.

An Na được xem một màn võ thuật hay như phim trường Trung Quốc không khỏi một tiếng than ôi, tên đó quả là giỏi võ, rat ay rất hiểm độc, chẳng trách mấy lần gặp anh ta, lần nào tay chân cô cũng đau nhức. Lúc này khi thấy cả 5 tên còn lại đều nhao tới, không biết Phan Tử Hoàng có chống đỡ nổi không nữa?!!

Cả đám ủa lên tấn công Hoàng.

Anh ta đứng trong vòng vây đánh trả quyết liệt, nhưng một chọi năm là thánh còn khó nói gì người bình thường, cho dù hẳn ta có học võ giỏi đến mức nào nhưng “ tay không bắt giặc” làm sao là đối thủ của mấy tên kia được mà bọn chúng còn có dao.

Tên này ngốc thật !

Sự hỗn loạn đang diễn ra trước mắt cô, người áo đen đó tung ra những cú đâm đá khiến nhiều tên phải ngã ngựa. Bỗng chốc cái kẻ vừa ra lệnh kia tự nhiên cũng lao tới, hẳn nhằm phần ức Mất Lạnh mà hung hăng tặng một quyền.

Phan Tử Hoàng bị đánh lén bất ngờ người hơi khụy xuống. Bọn người đo thấy vậy lại càng hả hê, nhìn Mất Lạnh đầy vui sướng, chúng có chút dừng lại để hưởng thụ cảm giác.

__Có ma kìa - Tiếng hét với volum cỡ tâm 2000% khiến cả bọn Trâu kia dùng ánh mắt kì quái nhìn An Na.

Giữ ban ngày ban mặt, không biết có đứa điên nào lại kêu có ma, mà dù có là ma đi chẳng nữa thì làm sao dọa được cái bọn du côn mặt mày giữ hơn quỷ kia.

Nhanh như cắt cô chạy đến rồi lùi Mất Lạnh đứng dậy rồi kéo đi.

Phải mất tầm 15 giây, bọn chúng đờ người mới hiểu được tình hình hiện tại.

__Đứng lại- Toán người đó rượt đuổi theo.

.
. .
.

An Na kéo tay Hoàng cầm đầu cầm cổ chạy, nhưng anh dường như muốn đứng lại.

Anh không khỏi ngạc nhiên trước câu đánh lạc hướng của cô, có gì đó ngốc nghếch và dở dở. Cô ta nghĩ gì mà phát ngôn ra một câu thiếu muối đến vậy ?

Chẳng thêm để ý đến anh ta nghĩ gì hay không, An Na chỉ muốn mau chóng rời khỏi đây càng sớm càng tốt, tránh được phiền phức chút nào hay chút đó.

__Chân dài sao chạy chậm thế ! nhanh lên đi muốn chết ah – Na quát, bộ dạng khó khăn chỉ mong lẫn nhanh để không bị lãnh đòn. Mà cái con người này đúng thật là vừa xong còn đánh nhau trông ghê gớm lắm mà giờ chạy vài bước cứ như cớm nguội. Không phải chỉ bởi cú đâm vừa rồi mà anh ta... dẹo luôn rồi chứ ?!!!

__Tôi đâu cần cô cứu !

Hoàng đã đứng hẳn lại, nhưng chân người đứng trước anh thì cứ chạy chạy mà vẫn không tiến thêm được bước nào, vì tay cô đang giữ chặt tay anh ta.

Trông giống như tập thể dục trên máy chạy vậy !

__Cô điếc hả ! Dừng lại - Hoàng hét lớn.

__Có anh điếc ấy, không nghe thấy tiếng bọn người kia đang đuổi theo đòi mạng anh sao.

__Tôi không sợ chết như cô.

Hừm cái tên này ! muốn làm Super Girl cứu mỹ nam chắc không xong rồi, thích chứng tỏ sự dũng cảm thì sao không ở lại một mình đi , không chạy thì cũng phải để cho Na Na nhà tôi chạy chứ !Bỏ tay Na Na ra .

__Ok, Tôi đi, phí công tôi mạo hiểm cứu anh ! – Cô bực tức văng tay ra khỏi Hoàng rồi ngoảnh mặt bỏ đi. Cái tên chết trôi đó, sắp chết đến nơi rồi còn tỏ ra anh hùng anh bá, sĩ diện đàn ông đúng là cao hơn núi. Muốn chứng tỏ sĩ diện thì xuống âm ti mà chứng tỏ với diêm vương, hại cô đây có lòng hào khí mà không được báo đáp.

Bấy giờ khi cô quyết định để mặc sự sống chết của cái tên vô ơn kia, một mình hiên ngang quay đầu thẳng hướng đường chính mà đi ra chờ xe buýt thì

Không kịp nữa rồi ! Mẹ ơi Xuân này con không về.

Trước mặt cô bây giờ là một toán người nữa.

Hình như là 20 người - những người đi xe mô tô lúc này, họ như bức tường thành mọc sừng sững bịt hết lối đi và nhìn của cô.

An Na hoảng hốt, thì ra những người lúc này không phải team nào đó đưa xe xuyên Việt mà hình như là.....

__Còn chờ gì nữa ! – giọng nói lạnh lẽo cất lên như mang băng tuyết làm mọi thứ tê cứng giữa mùa hè nóng nực.

Phan Tử Hoàng ! Anh ta đang ra lệnh ?

An Na không thể tin nổi là cái tên cô đang cứu đây lại muốn chết đến thế,hắn còn cả gan mở lời tuyên chiến trước mặt cô !

Mặt mũi Na cắt không còn một giọt máu.

Đôi mắt xanh như ngọc ngập tràn trong tuyết vọng nhìn bọn họ, người nào người nấy mặt mày đều rất bình tĩnh, tất cả đều đeo kính đêm phong thái đậm chất xã hội đen và máu lạnh.

Họ bước những bước chân hùng dũng tiến đến, âm thanh vang vọng lay mạnh cả mặt đất, An Na chỉ vội hét lên :

KHôngggggg.....

Đầu óc cô rối tung, quay người lại thì 10 tên kia cũng đã đuổi kịp.Hai người như con chuột bị kẹt giữa những con mèo hoang hung bạo và tán ác, những con mèo đó giờ đang đói bụng , rất đói bụng , chính vì thế chúng sẽ thịt hai con chuột nhỏ bé này.

Cả khuôn mặt bỗng chốc méo xệch đi, cảm giác sợ sệt đã phong tỏa cả thân hình mảnh mai của cô.

Mắt cô ướt, người bủn rủn.

Trong vô thức cô quay người nhìn lại bên này lại thấy « bức tường » người, cô như kẻ hoảng loạn, rồi lại vô thức một lần nữa An Na ghì chặt gương mặt mình vào một bóng đen gần đó, cô thực không dám tưởng tượng cái cảnh mình bị cả lũ người xé xác sẽ ra làm sao.

Chờ đợi Chờ đợi..... Cô chỉ đành biết làm vậy.

9. Chương 9

1s

2s

3s

.....

1 phút đã trôi qua ,An Na vẫn bình yên bên bóng đen ấy, người cô túa ra rất nhiều mồ hôi. Cô mong rằng đây chỉ là giấc mơ nhưng sự thực thì không phải những tiếng đầm đã ầu ầu, tiếng kêu la ai oán hết thấy đều vang lên rất gần rất gần với nơi cô đang đứng đây.

Khoan đã !

Thật kì lạ rằng tại sao mình vẫn chưa bị túm tóc vặn chân vặn tay, bẻ cổ rồi bị nhào nhào lặn lặn. Đôi mắt nhắm chặt khiến hàng lông mi cong vút khê rung rung, hay tay cô đang gát gao bám chặt lấy cánh tay của Phan Tử Hoàng ?!!!! Hình như khuôn mặt cô cũng đang tựa vào vòm ngực êm ái ?? khoảng cách rất gần đủ để cảm nhận được cơ ngực vạm vỡ dưới lớp áo sơ mi kia.

_Lợi dụng đủ chưa ! – Hoàng bực mình .

Những âm thanh kia tắt dần, mọi thứ lại chìm vào tĩnh lặng, chỉ còn văng vẳng tiếng nói trầm thấp vừa rồi của Mắt Lạnh.

Lúc này An Na mới bắt đầu định hình lại. Hàng lông mi run rẩy dần mở ra , những tia sáng nhỏ xuyên vào mắt càng làm sáng thêm đôi đồng tử màu xanh ngọc. Cô nghiêng đầu tránh ra khỏi vòm ngực người nào đó, ý thức được hai tay đang bám chặt cũng dần thả lỏng buông vội khỏi cánh tay Hoàng.

Đôi mắt long lanh rón rén nhìn lên người đứng đối diện.

_Sao mãi vẫn chưa chết ? – Na hỏi ngớ ngẩn thật đấy.

Sự ngớ ngẩn ấy khiến khóe miệng Hoàng nâng lên. Chưa bao giờ người ta lại thấy anh tan có một nụ cười đẹp đến thế, nó như ánh nắng sưởi ấm mọi con tim, nó làm tan chảy nét băng giá trên khuôn mặt anh. Một nụ cười đủ làm thiêu chết hàng ngàn con tim thiếu nữ. Cảm giác như ánh đèn cao áp lúc nửa đêm khiến vô vàng những con thiêu thân lao vào.

Nhưng đáng thay, lúc này An na không thể đủ tỉnh táo mà ngắm nhìn kĩ nụ cười ấy, tâm trí cô vẫn còn đang hoang man, bất an , trong đầu vẫn vang nghĩ đến từ « Chết »

_Bây giờ lại thích chết đến vậy cơ à ? – Hoàng xiên xọ, vẻ mặt trêu người.

Không đoái hoài gì đến câu trâm chọc vừa rồi, An Na lùi người lại vài bước nhìn ra đằng sau , cô phát hiện bức tường người lúc nãy đã biến mất không còn dấu tích, cứ như có một phép thần thông quảng đại làm họ tan ra thành không khí vậy.

_Bọn người kia đâu rồi ? – Bất giác Na hỏi Hoàng.

Những con gió xinh nhè nhẹ thổi đến lướt qua từng làn da mềm mịn, nó làm mái tóc của anh chàng điển trai nào đó khê xòa xuống vầng trán cao rộng, rồi lại phấp phồng trong gió mát.

__Sau lưng tôi ! – Hoàng đáp rồi cả thân hình cao lớn khẽ nghiêng người và lùi vài bước sang phải.

.

Khung cảnh trước mắt cô lúc này là mười tên người của Tý Sẹo bị hai mươi tên đeo kính dâm chế ngự, mười tên mặt quỷ ấy quỳ xuống, mặt rí sát nền đất xi-măng nóng rực lửa (trời ơi cháy da luôn á), còn hai tay chúng thì bị bẻ quặt ra đằng sau, không tên nào dám nhúc nhích động đậy .

Hai con người mở to trừng trừng nhìn cảnh đó, còn miệng thì há to, cầm suýt nữa cũng rơi xuống đất. Trong đầu Na Na nổi lên những dấu hỏi .

Chẳng phải bọn họ là đồng bọn đến trợ giúp cho nhau sao? sao lại như thế kia !

Ánh mắt đầy sự mâu thuẫn của cô hướng về Hoàng như muốn hỏi

“Thế này là thế nào đây !”

Đúng vậy ! An Na làm sao có thể tưởng tượng rằng đây chỉ là những kế hoạch đã được sắp đặt sẵn. Đêm qua khi Phan Tử Hoàng quay lại chỗ để mà An Na để xe, hắn muốn tìm lại cái xe rồi chở lại cô ta bởi vì hắn ghét nhất là mấy cái người suốt ngày lải nhải không yên , cái cảm giác mắc nợ kẻ khác thực chán ghét. Và khi ấy vô tình Phan Tử Hoàng nghe được kế hoạch của mấy đàn em Tý Sẹo định úp sọt, bắt bẫy hắn.

Đáng tiếc ! Bọn người kia đã quá ngu xuẩn khi cho rằng lừa Mất Lạnh là việc dễ như ăn kẹo.

Núi cao còn có núi cao hơn !

Hoàng chỉ lừa lại bọn chúng, giả vờ sập bẫy rồi dụ chúng vào trò chơi mà anh đã ‘lập mưu tính kế’. Nhưng có một điều, trò chơi ấy không đi theo đúng sự dàn dựng ban đầu khi có thêm sự xuất hiện của con người phức tạp kia (mà ai cũng biết là ai rồi đấy)

Đáng lẽ nó còn kéo dài lâu hơn một chút, để Hoàng có thể hành hạ mấy tên không biết trời cao đất dày kia một bài học đáng nhớ nhưng vì cô ta mà nó đã buộc phải kết thúc sớm hơn dự định, việc đó khiến Hoàng thật mất hứng.

Một khắc sau, Phan Tử Hoàng xoay lưng lại từng kẻ đang quỳ rạp dưới đất kia.

Bọn đàn em của Hoàng thấy vậy, mỗi người cầm tóc, kẻ nào không có tóc thì kéo áo khiến những tên đang úp mặt kia phải ngẩng đầu lên xin Mất Lạnh tha mạng, chúng rồi rít xin lỗi, thề thốt không dám đụng vào hắn nữa, xin hắn tha cho chúng cái mạng quèn.

Trước những lời đó, tâm thề Hoàng không hề thay đổi, vẫn lạnh băng và vô tình. Hắn nói mỗi tên bị chặt một ngón chân coi như lời cảnh cáo còn lại muốn xử lý thế nào có thể thông báo cho Trần Hào.

An Na đứng cạnh một hồi nghe những câu từ kia không khỏi một trận nổi da gà, mặt rợn, kinh tởm, cô thậm chí không thể giỡn được với cái tên « Tử lạnh di động » kia. Đời này gặp hắn là xui xẻo nhất đời cô từ lúc cha sanh mẹ đẻ.

.

.

.

Bípbíp

Đang mải nghĩ ngợi, thì tiếng còi xe buýt inh ỏi vang lên làm An Na giật bản mình .

Vội vội vàng vàng, ba chân bốn cẳng cô lao ra khỏi đó nhanh như một mũi tên.

__Chờ cháu với chú tài ơi ! – An Na vừa chạy vừa gọi to.

....

Chiếc xe dừng lại, may quá heng, chú ấy thực là tốt

Na Na mỉm cười

Phịch !###%\$^^%&(^(*
(-.-)”

Na ngã chổng gọng giữa đường.

Chỉ vì một hòn đá đặt « vô duyên » giữa lối đi, cô nguyên rửa kẻ nào đã quăng nó chỗ này, kẻ đó sẽ bị trời đánh, ma hù, quỷ dọa, đời trêu ngươi Hừm

Cái thế ngã này rất giống với kiểu Lady Gaga vồ ếch nha. Thê thảm thôi rồi !

trên đường mà ám hại Na Na phải « vồ ếch ». Tay cô mài xuống đường nhựa bị trầy da, những sợi tơ máu cũng hiện rõ ràng,

Cô rít lên vì xót.

_Còn không bằng một đứa trẻ! – Hoàng lên tiếng

Anh đứng khoanh tay thờ ơ nhìn An Na, lắc đầu.

_Ồ phải tôi không bằng đứa trẻ con, anh cũng không đáng mặt đàn ông.

Hừm, còn không mau ra đỡ An Na đi, thấy con gái chân yếu tay mềm ngã như vậy còn đứng đó nữa.

Bác tài ngồi trên xe lúc này thấy vậy nghĩ cô gái kia cũng chẳng còn sức mà leo lên xe nữa nên thả tay gạt cần cho xe lăn bánh. An Na nhìn theo đầy tiếc nuối.

_Chuyến xe buýt duy nhất đưa tôi về đây, Tất cả đều là tại anh ! – Na vẫn sững sờ dưới đất ,mắt nổi những tia lửa đỏ.

Hoàng lại gần phía cô, gương mặt hoàn mỹ vẫn không biểu lộ điều gì, anh chìa tay tỏ ý muốn giúp Na đứng dậy, cô vội bắt lấy.

Nét mặt Na thấp thoáng bất ngờ.

Nhưng không được rồi chân cô bị tẹo !

_Sao thế ? - Hoàng ngạc nhiên khi thấy cô ta cứ đứng yên một chỗ.

_Chân tôi bị tẹo rồi ! – An Na khổ sở, trán nhăn như quả táo tàu.

Hoàng đưa cặp mắt lạnh nhìn xuống cổ chân đang tấy đỏ lên của Na.

Na bị tẹo mất cá chân.

Khá đau nên cô không thể lết nổi thêm bước nào, còn tay thì bị tướt da một vết dài. Anh định dìu cô ta nhưng với kiểu đi « chân tươi chân héo » chắc cũng không được.

_E là tôi đi không nổi rồi

Chẳng còn cách nào, Hoàng bèn :

_Lên đi, tôi công – anh khuy chân xuống.

Na có chút ngượng ngập, cô chưa từng được bắt kị người đàn ông nào công.

Nói là đàn ông là bởi lúc còn nhỏ xíu mỗi lần đi cùng mẹ ra chợ bán hàng, cô thường thấy những đứa bé như cô được ba của chúng cưng nựng cho ngồi trên cổ rồi công trên lưng, chơi đùa làm nũng trông thật hạnh phúc, Na cũng muốn như thế cũng muốn được một lần ba âu yếm nhưng ngay đến khuôn mặt cha trông như thế nào cô cũng không biết, chưa một lần gặp cha. Rồi cô hỏi mẹ về ba nhưng mẹ luôn lảng tránh ,chưa lần nào mẹ kể về ba cho Na nghe cả, cô còn cảm thấy sự xót xa trên khuôn mặt tần tảo ấy, đôi mắt nhiều nếp nhăn khê nheo lại chất chứa đầy bi ai .Thế nên sau này cô không còn hỏi về ông nữa vì cô không muốn mẹ buồn.

_Có lên không thì bảo – Hoàng giục,người vẫn khuy chờ Na.

Thoáng bối rối nhưng rồi cô cũng vội leo lên lưng Mất Lạnh.

Tim trong lồng ngực cô bắt đầu tập thể dục , hai má nóng phùng phùng, tay khê ôm sát lên cổ hần, vì ngượng lên vòng tay có hơi siết chặt.

_Cô đau đến chết cũng không cần bắt tôi theo, tôi sắp hết không khí để thở rồi – Hoàng nói đều đều.

Nghe vậy, cô hơi buông lỏng, dịch chuyển tay xuống ghì sát lấy bả vai hần, mặt đã đỏ lại cảm đậm thêm. Cũng may là đường chỗ này vắng vẻ, không cô ngại chết mất, có cảm giác hơi thích thích vì dù gì cũng là được một anh chàng đẹp trai nổi tiếng khắp trường công, không sướng mới lạ !

Mồ hôi của An Na chảy từng dòng xuống tấm lưng rộng và vững vàng của Mất Lạnh, từng giọt từng giọt lã trã, tóc cô bết lại còn lưng anh thì ướt nhẹp.

Trời nóng bức oi ả thì chớ mà cứ diều giữa đường thế này sớm muộn gì cũng mất nước quá nhiều mà chết, Hoàng công cô đi nhưng cô chẳng biết hần đưa cô đi đâu nữa. Ơ hơ cái tên này lạ, mà cô cũng lạ từ lúc trèo lên lưng hần là quên luôn mục đích ban đầu là về nhà !

_Này anh ! định bắt tôi phơi nắng thê này mãi sao !

Hoàng chẳng thèm ư hử gì mà vẫn lẳng lẳng bước những bước thật dài trên con đường đầy nắng và bụi bặm, hần ta bị lam sao vậy nè ? Mát mẻ sạch sẽ không thích lại thích hít bụi, ít ra cũng tìm bóng dâm nào mà cho An Na xuống để xem cái chân kia ra sao chứ !

_Anh có nghe tôi nói không đấy hả ?

Hoàng dừng lại, thả cô xuống ngồi trên một chiếc ghế đá.

_Anh kiếm lời vậy ! Chảnh cũng phải trả lời người ta chứ ! – An Na cần nhắc với tăng bằng di động .

_Sao lúc nào cũng dính dập bám theo tôi ???! – Môi mất lạnh khê cong lên cao ngạo.

_Anh tưởng tôi ham hồ bám theo anh ? Trời nắng thế nên bị say ah ! – Na mĩa mai.

_Năm lần bảy lượt đều gặp, là cố tình hay vô ý ! – Mất lạnh nhìn xoáy sâu vào đôi mắt lâu tây.

Đúng thật là An Na cũng rất thích những gã bảnh trai, nhưng không đến nỗi mất tự trọng mà đeo bám họ. Điều đó quá tầm thường và vô vị !

_Hừm, bám theo anh để tôi gặp hết đèn đuôi này đèn đuôi khác chẳng, hết ê mông, mất xe đạp rồi lại bị vướng vào mấy cái chuyện đánh nhau rồi bây giờ thì chán thương đây người . Lần nào gặp anh tôi cũng xúi quẩy ! Anh là khắc tinh của tôi thì có, tôi bám theo anh để có ngày chết bất ngờ ah ! – An Na xía xối thậm tệ Hoàng.

Anh hơi choáng váng trước hàng loạt sự việc đèn đuôi mà cô vừa liệt kê.

Nhắm tính cũng biết từ lúc gặp anh ta mới sáng hôm qua thôi mà giờ đây bao nhiêu « tai nạn thương tâm » xảy đến với An Na.

_Kể khổ xong chưa ?

Về mặt vô cảm của hần ta khiến An Na tức anh ách , hần làm ngơ trước những điều tệ hại hần mang đến mỗi lần xuất hiện trước mặt cô . Hần không biết rằng trong những « việc khổ » mười phần thì cũng đến tám hay chín phần là có liên quan đến hần ư ?

Tên này được nhật về từ hồ băng vĩnh cửu rồi !

_Tôi còn là ân nhân cứu mạng anh tối quá đấy – An Na không chịu buông tha.

_Hừm, cô tính toán thật đấy, tháo dép ra đi ! – Hoàng ra lệnh.

_Làm gì ? – Na ngờ ngác

_Trả nợ - ngừng một chút, anh nói tiếp - Sửa cái chân kia chứ còn làm gì !

Vàng trăn cao rộng của Hoàng giờ đã lấm tấm những giọt mồ hôi.

Có lẽ nào tảng băng ấy đang chảy dần ? An Na trầm nghĩ. Cô không ngờ hẳn lại chủ động muốn giúp cô, liệu có tin được không đây ? Cái tên chết bầm này có lần nào mang đến cái gì khác ngoài sự xui xẻo.

Những ngón tay thon dài của anh giờ đã nhẹ nhàng đặt lên cổ chân ai đó, từ từ xoay quay xoay lại nhìn .

_Anh có làm được không đây ! – An Na ngờ vực

_Không chết được đâu !. Cùng lắm sau này cô đi một chân .

_Hả..... !# ?@!

Á...aaaaaaaa\$#@?!#\$\$@%

An Na rít lên khi bỗng thấy đau nhức ở cổ chân, cô bấu chặt lấy cánh tay Hoàng, bặm môi ,trán nhăn lại khổ sở.

_Thử cử động xem ! – Hoàng buông tay khỏi đôi chân mềm mại sau khi đã nắn lại .

An Na căng chân lên , ngoẹo quạ ngoẹo lại. Đôi mắt xanh ánh lên niềm vui mừng.

Không còn thấy đau nữa, cô nhảy cẫng lên, cười tít mắt :

_Không bị què rồi, haha

An Na lần này con nít quá đi mất, Hoàng – anh ta chỉ nói vậy thôi mà cũng tin, cô ấy tưởng thật mới chết chứ. Bộ dạng có chút ngốc ngốc kia khiến khoe miệng anh khê nâng lên. Lần thứ hai trong ngày , vô thức anh cười.

.

.

15 phút sau, có ai đó mang đến cho Hoàng một bọc thuốc .

Anh nhẹ nhàng bôi nó vào vết tấy đỏ ở chân cô, Na then thùng quay mặt đi, cô không muốn anh ta bắt gặp bộ mặt đang ửng hồng của mình.

Cô thấy Phan tử Hoàng lúc này khang khác với sự vô cảm thờ ơ của hôm qua, có chút nào đo ôn nhu hơn.

Cô lặng ngắm anh.

Tim lỗi một nhịp không hiểu vì sao.

Mắt Lạnh thật sự rất điển trai, vẻ ngoài lạnh lùng tạo lên sự quyến rũ đến lạ kì khiến cô không thể rời mắt. Đặc biệt là đôi mắt luôn tạo lên vẻ bí ẩn khiến người khác không khỏi tò mò. Chẳng trách sao con gái trong trường chết mê chết mệt vì hẳn mỗi lúc bóng dáng ấy phấp phới ngang qua nơi nào đó.

Cùng lúc này Hoàng cũng ngẩng đầu lên thì bắt gặp hai viên ngọc xanh biếc đang chăm chú nhìn anh ta. Bốn mắt giao nhau.

Cứ như vậy hai kẻ một ngồi trên , một ngồi dưới nhìn nhau

Cùng lúc này Hoàng cũng ngẩng đầu lên thì bắt gặp hai viên ngọc xanh biếc đang chăm chú nhìn anh ta. Bốn mắt giao nhau.

Cứ như vậy hai kẻ một ngồi trên , một ngồi dưới nhìn nhau

_Lau nước miếng đi ! – Ánh mắt sắc lạnh lại chạm vào đôi mắt xanh xa-phía , rất ma mãnh anh khê nhếch mép.

_á – An Na vội đưa tay quên lên khoe miệng Nhưng chẳng có nước miếng nào ở đây cả. Ăn quả lừa rồi !

_Thử nói cô không ham hố đi. Háo sắc!

Cái Cái gì ?? Háo sắc ! Được lắm, lần này đúng là cô đây sai vì đã « chót » ngấm dung nhan của đại thiêu gia nhà anh.

Na lúng túng quay đầu, liếc mắt đi nơi khác thì cô thấy cái gì đó đỏ đỏ trên tay Mắt lạnh, hình như đó là vết móng tay cô để lại khi Hoàng giúp cô ‘sửa chân’

_Tay anh ...chảy máu kìa..anh không đau sao ? – Na ngập ngừng

_Không ! – Mắt Lạnh thản nhiên.

Vết thương đó hình như là....

_Tôi xin lỗi, lúc này đau quá nên...anh...Anh đưa tay đây tôi bôi thuốc cho.

Na nâng cằm tay Hoàng lên, khi hấn “sửa” chân cho cô lúc giong thét kinh hoàng hét vang vì quá đau lên móng tay vô tình đã khảm sâu vào da thịt hấn. Giờ đang áy náy ah .

_Không cần! – Hấn vung tay ra, giọng vô cảm.

_Tôi xin lỗi rồi mà, anh đưa tay đây không nhiễm trùng bây giờ.

Nhưng Hoàng nhất thiết không muốn cô đụng vào tay mình.

Na Na định nhẹ nhàng nhưng anh ta ngoan cố, cô cũng quyết giằng lấy cái tay đó cho bằng được.

Tại một quán cà phê đậm chất phong cách cổ điển.

_Bằng xong vết thương rồi sao?

Minh Minh cầm cùi lau bàn ghế trong quán thì ngoi đầu lên nhìn An Na – người đang bận rộn xếp sắp lại đồng chén cốc.

_Cậu ta gọi taxi....

Na Na chưa kịp nói hết, Minh vội vã đoán già đoán non:

_Rồi Hoàng bế cứng lên rồi nhét vào xe đưa cứng về tận nhà?

_Cầm đèn chạy trước công nông! – An Na bữu môi , vì cô thừa biết hạng người danh giá như anh ta đòi nào đến “ khu nhà ổ chuột” này chứ điển hình là lần chạy trốn đám người hung bạo kia, hấn còn bỏ mặc cô giữa trời đêm tối cũng không cho cô về nhà ké. Thật không bằng tư cách của người qua đường – Anh ta chỉ trả tiền taxi thôi!

_Tiếc thật đấy ! – Mặt Minh xụ xuống như cái bánh mì thiêu.

.

Ngoài công việc là một gia sư, Na cũng cố tìm thêm các công việc past-time ngoài giờ học. Minh và cô thường làm thêm tại quán này , do còn là sinh viên nên cô làm việc theo ca.

_Tiếc cái gì đấy !

Một chàng trai cao ráo trong bộ đồng phục của những anh bồi bàn đi từ phía phòng thay đồ bước ra. Anh ta đeo quả kính cận giầy cộp, nhanh nhẩu hỏi.

_Không có gì, anh Bình mới đến ah? – Minh Minh cười xòa.

_Mấy nhóc dạo này chăm đến sớm quá ha! – Anh ta tiến vào quầy pha cà phê chỗ Na đang đứng .

_Chăm gì đâu , đến đúng giờ không lại bị anh quản lý kêu, bị trừ lương thì cũng hoảng lắm! – Na nói

_Cậu ta bây giờ cũng có thấy mặt mũi đâu, mà dạo này khách khứa lặn hết tiêu ah! - Bình than phiền, tay nhí nhố chiếc điện thoại.

_Không có khách thì chẳng tốt cho anh quá, nhắn tin với bạn gái mệt nghỉ rồi ! – Na nháy mắt nhìn Bình tình nghich.

_Bình ế mạn kiếp mà Na Na ! – một giọng nói ồm ồm cắt ngang .

_Đừng có nhẩn sâu dim mạnh nháy thả ga vào nỗi đau của tôi như thế nhá chú Hưng - Bình đáp trả bằng cái lườm liếc xéo.

__Ấy ấy đừng có nóng, mọc mụn bây giờ ! – Anh chàng tên Hưng đưa một ngón tay lên chạm chạm mặt mình tỏ ý ra hiệu.

__Các anh con trai quán mình dạo này hay đi làm muộn lắm á! – Minh Minh im hơi lặng tiếng bấy giờ bỗng như chú cá bơi ngoi lên mặt nước, cô dựng dậy chống hai tay cạnh nanh.

__Hôm nay bị tắc đường mà em , cơ mà chị Hằng cũng đã đến đâu, em nói thiếu nhé hehe – Hưng cất giọng khàn khàn chọc Minh.

.
. .

__Đấy vừa nói phát là tào tháo đến ngay kìa. Thiêng thế này mai sau đốt hương muối cũng lên! - Bình nhìn ra ngoài cửa kính thì thấy bóng một cô gái đang tất tưởi chạy đến.

.
.

Vừa vào đến nơi, cô ấy đưa ngay tay lên xem đồng hồ.

__Muộn rồi xem đồng hồ làm gì nữa chị Hằng? – Bình cười cười nhìn

Hằng giọng hỗn hển:

__Lại muộn ah? Anh quản lí đến chưa? – Cô lấy tay ôm bụng vì cái dạ dày yêu quý vừa được chủ nhân “ rủ rê” cùng chạy thi ma-na-ton.

__Trong cái dúi có cái hên, ông ý vẫn mất tích! – Bình cười

An Na vội giót cốc nước đưa cho chị Hằng. Cô ấy nhận lấy rồi làm một ngụm hết trơn cốc nước đầy.

__Cẩn thận nghen bây giờ , chị làm gì mà như bọn chết đói chết khát thế! – Hưng cong long mày lên nhìn

__Chị chạy bạt mạng từ nhà đến đây, lao như tên lửa thế mà chẳng hiểu sao lại vẫn bị muộn - Hằng thờ dãi , chớp môi

Rồi cô lững thững đi vào phòng thay đồ.

.
.

__Na Na, Bàn số 5 em ra tiếp đi! – Bình đưa mắt chỉ về phía chiếc bàn ở góc quán, nơi gần với cửa kính.

Nghe vậy, An Na cầm cuốn menu chăm chăm đi tới hướng đó.

Một cô gái có mái tóc nhuộm màu nâu trầm xõa ngang vai, những lọn tóc xoăn nhẹ khẽ đung đưa theo gió cùng đôi mắt đã bị che đi sau hàng kính dâm thời thượng. Nàng ta mặc một chiếc váy mullet màu cam nhạt càng làm tô điểm thêm làn da trắng sáng. Cả vóc dáng toát lên sự nhẹ nhàng nhưng phải khiến bao người đắm đuối mà nhìn theo.

__Chị đi mấy người ạ? – Na nhẹ nhàng nói và chìa cuốn menu cho người ấy.

Cô gái tóc xoăn ngẩng mặt lên nhìn Na, cảm giác như phải mất vài giây bất động . Sau hàng kính dâm cô khẽ cau mày rồi lại giãn ra nhanh chóng.

__Tôi chờ bạn nên chút nữa sẽ gọi đồ! – Giọng nói của cô ta khá ấn tượng, ngọt ngào như mật ngọt rót vào tai người khác vậy. Một cô gái vô cùng quyến rũ.

Na vừa xoay người đi, tiếng nhạc chuông đặc trưng của dòng điện thoại Iphone vang lên.

__Em đang ngồi chờ anh rồi! – Cô ta nghe máy.

.....

_Thế 5 phút nữa nhé.....Ừm thế để em gọi luôn đồ!

.....

_ừm, chút nữa gặp

.

_Khoan đã bồi bàn! – Giọng nói ngọt như mật lại vang lên, hướng An Na mà cất.

Nghe vậy cô lại bước về cô nàng đó.

_Tôi gọi đồ luôn ! – Vừa nói , hai khóe miệng cô nàng kia khẽ cong lên.

_Dạ vâng ! – An Na đáp rồi đưa cuốn menu lại

_Một cái này – Cô ta chỉ tay vào thực đơn rồi ngáp ngừng -....và cái này nữa!

Na nhìn theo ngón tay thon dài và ghi lại vào cuốn sổ nhỏ.

_Đồ uống sẽ được mang đến ngay! – Na mỉm cười rồi quay người về quầy pha café.

7 phút sau....

Chiếc ghế trống bàn số 5 đã được lấp đầy bởi một chàng trai trẻ.

_Iced Cappuccino của chị phải không? - Na nhắc ly thủy tinh đưa cho cô gái. Xem nào bây giờ thì cô ý đã gỡ chiếc kính ra, Na hoàn toàn có thể chiêm ngưỡng gương mặt khả ái của người sở hữu chất giọng ngọt như mật ong này. Vì cùng là con gái An Na không biết nên đánh giá thế nào về vẻ đẹp của cô gái này. Ừm.... Để cho phái nam đánh giá thì có thể sẽ rõ ràng hơn đấy. Rồi quay người sang – Black Coffee của anh đây!

_Cảm ơn – Anh chàng liếc mắt nhìn Na Na .

Chất giọng này thật ấm áp, mái tóc màu vàng hạt dẻ này nhìn cũng có diễm quen quen. Khuôn mặt trắng mang phong thái lãng tử này.

1 s

2 s

Và chưa cần đếm đến 3, cái tên Ricky – Lê Hoàng Lam Phong đã lóe lên trong đầu An Na.

Đôi mắt xanh như biển thoáng tia ngạc nhiên. Thật tình cờ cô lại gặp cậu ta ở đây. Cô cúi đầu chào cư xử như một người nhân viên với khách hàng.

_Ở đây có nước lọc không? – Cô gái kia bỗng lên tiếng.

_Chắc chắn rồi – Na đáp

Na đi lấy nước và cô nghe loáng thoáng phía sau mình.

_Đến đây để uống café mà em lại thích nước lọc, thật đặc biệt – Lời nói đó là của Ricky.

_Kệ em, thắc mắc nhiều thế hehe!

_Thiên thần ở đâu rụng cánh rớt xuống đây thế nàyyyy ! – Chị Hằng đẩy gọng kính xuống hai con ngươi chỉ trực nhảy ra ngoài, mồm há hốc như con cá mắc câu.

_Khăn giấy này chị ! – Hưng cầm mẫu giấy thấm hứng dưới cằm cô như chờ đợi cái gì nhót nhót sắp chảy ra.

Anh Bình đang mải mê với chiếc điện thoại cũng phải lặn ra cười khàng khặc.

_Chị à, trâu già đứng háu gặm cỏ non, để cho em nó sống đi

_Chị đang nhìn cái cặp ngồi góc kia ấy hả! – Minh hỏi

_Em biết cậu ta ah! – Hằng như vớ được vàng quay phắt 180 độ nhìn Minh Minh cũng chẳng buồn đếm xỉa mấy cái kẻ thọc gậy bánh xe kia.

_Cậu ta học cùng trường với bọn em , cụ thể là cùng lớp với An Na ! – Minh diễn giải - muốn xí xốn gì thì làm việc vs Na Na nhá hehe

Nghe vậy Hằng xấn xỏ lại gần chỗ Na ,hăm he định hỏi cô nhưng chưa kịp thì đã bị Hưng chen ngang :

_Đừng nói là chị định làm quen thằng nhóc kia nhé.

_Chứ sao, chả nhẽ lại để tuột mất một thiên thần ! – Hằng nói chuyện với Hưng nhưng hồn cô thì đã bay đến góc quán.

_Tĩnh lại đi cưng! Không thấy cô nàng ngồi cạnh kia ah , cẩn thận lại đóng vai phản diện bây giờ!

_Ai bảo đó là người yêu của cậu ta, chắc chắn chưa hả! – Hằng bỗng sừng cồ lên to tiếng nói Hưng. Cái giọng the thé của cô khiến đám khách ngồi gần đó giật bắn mình .

Để ngăn cản cái loa phát thanh, Hưng vội bùm miệng Hằng .

_Hờ hờ, không có gì! Mọi người cứ tiếp tục thưởng thức café nhé! – Hưng hươ hươ tay cười chừ rồi quay sang ghé sát tai Hằng ,ghì gần gần giọng nói nhỏ lại - chị định đuổi khách đi đấy ah!

_..ỏ...ôi..a...ạt....ỏ...ấy! – Hằng vỗ vỗ vào cánh tay rần chần đang bịt chặt mồm, mũi mình.

Nhưng Hưng không bỏ ngay ra mà lôi Hằng vào mé trong của quán. Anh muốn đảm bảo cái giọng kiêu “ loa phát thanh” này sẽ không gây thêm một vụ “ nổ “ nào nữa tránh việc các thực khách yêu quý bị tra tấn nổ tai.

Không biết do sàn nhà trơn quá hay An Na đi nhanh mà khi đến gần bàn số 5 để nhận tiền thanh toán , cô bỗng bị trượt chân.

Ríttt...ầm

Do độ ma sát quá thấp nên cô bị mất đà , chưa kịp định hình lại thìđã quá muộn.Cả thời gian để la lên cũng không có, cô giờ đã ngồi bệt dưới sàn nhà ướt ươn ướt. Cái mông tội nghiệp của Na.....giống như vừa bị hành hạ dã man vậy !

Minh đứng gần đó toan chạy lại đỡ An Na nhưng chưa tới nơi thì Lam Phong đã giúp Na đứng dậy .

_Bạn không sao chứ? – Phong đỡ cô ngồi xuống ghế.

Oái...

Cô khẽ rên khi hạ mông xuống mặt ghế.

_Hơi ê chút! Cảm ơn bạn.

_Có đau lắm không An Na! Cứ vào kia ngồi nghỉ đi, ngoài này để mình! – Minh ân cần hỏi.

_Không đau lắm, nhưng bẩn hết quần rồi. Thế mình vào kia thay , thu tiền hộ nhé!

Na nói rồi dẫn những bước chân vào WC.

.
. .
.

Vừa thay xong chiếc quần dính dính bẩn, cô nghe thấy tiếng dày cao gót tiếp đó là tiếng đóng cửa cái ỳnh

10. Chương 10: Bất Ngờ Lại Bất Ngờ

Vừa thay xong chiếc quần dinh dính bẩn, cô nghe thấy tiếng dày cao gót tiếp đó là tiếng đóng cửa cái ầm ầm làm Na giật thót tim. Đúng lúc này thì cô cũng mở đi cửa phòng thay đồ nhỏ đi ra xem.

Cô gái tóc xõa ngang vai diện bộ váy mullet màu cam xuất hiện trước mặt.

Cô gái ấy chính là người ngồi cạnh Ricky trong quán.

__Cứ ngỡ lúc này không đau chứ? – Giọng nói ngọt ngào bất chợt lên tiếng khiến An Na đôi phần kinh ngạc.

Thật không ngờ sẽ có tình huống này!

__Oh, không sao cảm ơn bạn đã quan tâm! – Na nở một nụ cười hình bán nguyệt. Lý do cho việc hỏi thăm bất ngờ này là gì?

__Nghe nói cô học cùng lớp với Lam Phong? – Những ánh nhìn dò xét chiếu lên người An Na.

__àđúng vậy!

__ Hạ Ngọc Hân, rất vui được biết cô! – Cô gái “ngọt ngào” chìa bàn tay ra chờ đợi một cái nắm.

__Chào Ngọc Hân, Tôi là Nguyễn An Na! – Cô tươi cười đón lấy cái bắt tay làm nền móng cho sự khởi đầu của một mối quan hệ mới.

Tại trường đại học.....

Kể từ khi mất con “Mẹc xè đập” Na Na lần nào cũng đi học trễ giờ hơn so với trước, Na muốn bắt xe buýt đi riêng bởi cô sợ làm ảnh hưởng đến Minh (Hai người đi cùng đi chung xe mờ) nhưng tiền đi xe buýt cũng bằng một suất cơm bụi thế nên Na đành ngậm ngùi. Bởi lẽ cái dạ dày cô hầu như đều bị bắt nạt đối đến trưa, sợ hành hạ nó thêm nữa chắc nó sẽ không để cô yên mất.

Bỗng cái “dã tâm” muốn kiếm thật nhiều tiền thật nhiều tiền của An Na nổi lên “Phải giàu, Phải có tiền thì mới được ăn no”. Nhắc đến tiền Na đã cố tranh thủ tất cả những khoảng thời gian trống để đi làm part-time nhưng số tiền cô kiếm được chẳng được là bao. Tất cả các khoản tiền từ thuê nhà ăn uống đến việc đóng học cô chỉ dám nhận từ mẹ một chút thậm chí là không lấy còn đâu cô đều tự kiếm lấy và trang trải cuộc sống của mình vì cô biết ở dưới quê mẹ kiếm tiền chẳng dễ dàng gì và cô không muốn trở thành một phần gánh nặng cho bất kì ai nhất là mẹ.

Thút thút...híc híc

An Na nghe thấy tiếng ai đó đang khóc.

Những tiếng nấc nhẹ ấy phát ra từ một góc khuất cầu thang. Dù rất bé nhưng cô cũng nghe thấy bởi giờ đã vào tiết học không gian trên hành lang đều khá yên tĩnh. Theo “quán tính” của sự tò mò cô bước lại gần và lấp sau một mảng tường.

Cô thấy một người con trai đáng người dong dỏng cao. Anh ta chắc tầm 1m86 trở lên.

Tuy chỉ nhìn phía sau lưng thôi nhưng cũng không thể phủ nhận được người đó có một body rất chuẩn. Anh ta đứng xỏ tay túi quần vẻ rất hồ hững với cô gái đang khóc nức trước mặt mình kia.

Cô gái ấy mắt đỏ hoe.

Na Na nhận ra ngay đó chính là Minh Diễm một trong những cô nàng thuộc bộ ba “Tam ca Kiu” lớp mình.

“Tam ca Kiu” chính là tên nhóm của ba cô gái hát hay, nhà giàu, xinh đẹp nhưng lại mắc một bệnh mãn tính đó là: Nhìn người bằng nửa con mắt.

Bọn họ luôn tự mình là cái trung tâm của vũ trụ, kiêu sa, lại cũng chẳng thân thiện gì với những bạn cùng lớp vì đa số trong lớp An Na không có nhiều người ở thành phố mà ở các nơi khác. Phải nói là dù ngoài mặt không thể hiện ra là ghét nhưng trong lòng thì luôn muốn cách li.

__Sao anh lại không thích em? Em có điểm gì anh không vừa ý anh à? Anh nói đi em sẽ sửa! – Minh Diễm nhìn anh chàng trước mặt mình đầy yêu chiều, nhưng vẫn không thôi sụt sịt.

__Vô ích thôi! Tôi chẳng thích bất cứ điều gì thuộc về cô!

Minh Diễm lại nấc lên, những hàng nước mắt lại trào ra . Cô ta cố van nài:

__Anh phải nói rõ là điểm nào, em sẽ thay đổi, em sẽ cố hết sức là vừa lòng anh.

__Đã nói rồi, dù cố gắng thế nào cũng không làm tôi có cảm tình với cô.

__Em xinh đẹp đâu thua kém ai ! Tương lai có, gia cảnh tốt. Tại sao chứ ? Cho em một lý do. Hãy cho em một cơ hội, một cơ hội thôi. Em xin anh.

Trước lời kêu than mong đợi người con trai kia một chút tình cảm, một chút sự cảm thương , anh ta chỉ thờ nhẹ kèm theo là cái nhếch mép lạnh lùng :

__Cô có biết thế nào là tình yêu không ? – ngừng một chút, hần nói tiếp - Đó không phải .. là sự miễn cưỡng càng không phải cô muốn xin thì người khác sẽ cho.

__Coi như thương hại cũng được, em chỉ cần một lần này, một lần làm bạn gái anh , có được không ?

Trước câu nói ấy, ánh mắt thâm sâu khe tía dao động, hần không ngờ Diễm lại thăm hại đến vậy, gia đình giàu có dù gì cũng là con một mà lại mở lời cầu xin để được « Bố thì » cho cái danh phận « Bạn gái » của hần. Ngay lập tức ánh mắt lại chuyển về vẻ lãnh khốc vốn có.

Thấy anh không trả lời, Diễm thầm nghĩ có lẽ anh đã bằng lòng, liền mạnh dạn hơn. Cầm chiếc bánh kem trong tay, Diễm đưa lên trước mặt anh ta.

__Em đã dốc hết tâm sức ngồi làm chiếc bánh này cả ngày hôm qua. Chiếc bánh này là tình cảm chân thành em dành cho anh. Xin anh hãy nhận lấy !

Anh ta nhấc chiếc bánh lên rồi dùng thìa đưa một miếng kem nhỏ vào miệng.

Những tia sáng xuất hiện trong đôi mắt ủ dầy sương của Minh Diễm, nhen nhóm ngọn lửa hy vọng trong lòng. Một nụ cười khe làm bừng tỉnh khuôn mặt đang nhem nhuốc nước mắt.

Diễm nhìn chăm chú vào người đang đứng trước mặt mình và chờ sự phán xét.

Bụp....

Minh Diễm bàng hoàng nhìn thành quả mình cất công làm đang xụi lơ trong thúng rác bẩn thỉu.

Cả người cô như bị hắt một chậu nước lạnh, các dây cơ cứng đờ, cô không thốt được lên lời nào . Sao anh ý lại có thể đối xử với cô như thế, chỉ là một cơ hội một cơ hội thôi, sao anh cũng khó khăn đến thế ? Bao lâu nay Diễm vẫn thầm thương trộm nhớ anh , có lẽ từ trước khi vào đại học rồi. Cô cũng có bao kẻ theo đuổi nhưng thực lòng trong mắt Diễm chỉ có anh mà thôi. Lần này phải khó khăn lắm mới lấy can đảm đi tỏ tình nhưng....

__Nhặt nhèo !

Tiếng nói trầm ồm đậm chất dừng dưng khinh miệt được phát ra từ chàng trai « Body Chuẩn » kia. Anh lôi từ trong túi áo một chiếc khăn mùi xoa màu tím nhạt rồi lau nhẹ lên bờ môi mình tiếp đến là những ngón tay thon dài.

Giống như số phận của chiếc bánh kem, cái khăn sạch sẽ ấy cũng được lém thẳng vào thùng rác.

Khi hần ta xoay người bước đi, hai đồng tử An Na giãn da.

__Phan Tử Hoàng ! em thực yêu anh mà. Đừng làm thế với em.

Minh Diễm khóc thét lên rồi chơi với giữ chặt cánh tay Hoàng . Cô không ngăn ngại mà khẳng định lại tình yêu của mình dành cho Mắt Lạnh mà quên đi danh dự của mình. Dường như đây là chút can đảm cuối cùng sau sự gạt bỏ phũ phàng của Hoàng.

Nước mắt vẫn giàn giụa trên hai bầu má làm nhạt nhòa đi lớp phấn hồng tươi tắn và lớp mascara màu đen.

Cùng lúc này, An Na cũng kịp nhận ra cái tên cao lớn đáng chuẩn kia là Phan Tử Hoàng. Mắt cô bất ngờ chạm mắt anh ta, theo phản xạ cô quay người đập mạnh lưng vào nền tường phía sau.

Đinh linh trong đầu chắc là hấn ta đã nhìn thấy mình, Na Na ba chân bốn cẳng chạy đi.

Và Phan Tử Hoàng cũng biết rằng có kẻ vô duyên nào đó đã đứng nghe lén.

Anh gạt phăng những ngón tay trắng nõn ấy ra khỏi mình rồi đi đến chỗ vừa xuất hiện đôi mắt dính dáp , bỏ lại Minh Diễm đang ngồi thụp xuống khóc rưng rức.

Thật tội nghiệp đáng vẽ đau khổ kia chẳng thể làm lung lay Mắt Lạnh !

Phan Tử Hoàng vừa đến nơi thì chỉ còn lại những tiếng chân đang xa dần và mập mờ mái tóc đen đang khuất đi qua những cánh cửa.

Cảm nhận chân mình vừa giẫm lên một cái gì đó, anh ta lia đôi mắt xuống dưới thì thấy một tấm nhựa dẻo trong suốt .

*

*

An Na bây giờ đang học tốc chạy đến chỗ cầu thang thì lại đụng nhầm phải một người khác.

_Tôi xin lỗi ,tôi không cố ý ! – Cô rồi rít xin lỗi cúi đầu nhiều lần, nhưng cũng chẳng còn tâm trí mà nhìn xem mặt mũi người kia. Cũng phải thôi bị Phan Tử Hoàng tóm được cô chết là cái chắc.

_Ấy làm gì vội thế !- Tiếng nói thân thiết vừa vang lên khiến Na Na đang hấp tấp bỗng khựng lại.

_Oh, Phong ah sorry nhé, mình đang vội! – An Na đáp rồi định đi tiếp nhưng vẫn không được.

Ai đó từ phía sau Ricky – Phong bước ra. Một cô gái cực kì duyên dáng , dáng người thon thả di chuyển lên trước mặt An Na, cô ấy nhẹ luồn tay mình vào tay Ricky. Bọn họ rất gần gũi !

_Có vẻ như việc đó rất quan trọng thì phải? – Cô ta mở đôi mắt to tròn nhìn Na Na và khẽ mỉm cười.

_Oh Ngọc Hân... mình đang bận chút xíu thôi. Bạn có thể tránh đường để mình đi không ? – Nhìn điệu bộ hai người họ An Na cũng không bất ngờ lắm, mười phần thì tám chín phần cô đoán là hai người này có mối quan hệ gì gì nào nào đó.

_Có việc gì mà bận vậy, cần tôi giúp không ? – Sự thân thiện của Ngọc Hân khiến An Na đôi chút ngạc nhiên.

Cô niềm nở đáp :

_À ờ..không chuyện riêng ấy mà !

Nói xong cô định quay người đi thì...

_Đứng lại !

Oh Ngọc Hân... mình đang bận chút xíu thôi. Bạn có thể tránh đường để mình đi không ? – Nhìn điệu bộ hai người họ An Na cũng không bất ngờ lắm, mười phần thì tám chín phần cô đoán là hai người này có mối quan hệ gì gì nào nào đó.

_Có việc gì mà bận vậy, cần tôi giúp không ? – Sự thân thiện của Ngọc Hân khiến An Na đôi chút ngạc nhiên.

Cô niềm nở đáp :

_À ờ..không chuyện riêng ấy mà !

_Đứng lại !

Bất chợt từ đâu đó tiếng nói lạnh lùng đến băng giá cất lên khiến cả ba con người đều ngoái đầu lại.

Không hiểu Phan Tử Hoàng có lắp bánh xe lửa của Na Tra vào chân hay không mà anh ta đi như hack.

Còn một làn khói mỏng bao trùm nơi đáy mắt Phan Tử Hoàng. Không gian như trầm hẳn xuống.

An Na thì thần người ra, cứng miệng không nói được câu gì.

_Oh chào ông bạn ? – Ricky dơ tay chào Mất Lạnh, anh thật không ngờ Hoàng sẽ xuất hiện ở khu nhà G này.

An Na chăm dứt vẻ mặt bị đóng băng , ngược nhìn Phong.

Hoàng và Phong quen nhau ?

_Cậu tìm mình ah ? – Trái lại với vẻ mặt ngơ ngơ của Phong ,Ngọc Hân tươi cười nhìn Hoàng.

Trông cô ấy mới thật xinh làm sao ! Từ khuôn mặt thanh tú với làn da mịn màng trắng hồng và mái tóc mềm mượt.

Nhưng bỏ ngoài tai những câu mời chào hỏi thăm, Mất Lạnh chỉ lẳng lặng kéo An Na đi mà không thèm ư hử gì còn An Na cô không dám cự tuyệt như một con soi xám đã bắt được con mồi và việc tiếp theo là bắt đầu làm thịt nó bỏ mặc tiếng kêu than.

Hai người họ không biết rằng phía sau lưng mình những tia lửa điện lại phát ra trong sự kìm nén của tức giận.

Tại khuôn viên của trường , có những tiếng chim hót líu lo , có cả nắng nhẹ trườn qua những kẽ lá xuyên xuống in lên khuôn mặt hoàn hảo với đôi mắt lạnh lùng , tạo ra một vầng hào quang bao lấy Phan Tử Hoàng.

An Na không dám nhìn thẳng vào đôi mắt vô hồn ấy, cô bèn lên cúi gằm mặt xuống đoán chắc sắp sửa bị cái tên đứng trước mặt mình sẽ để cô sống không bằng chết .

_Cô tên là An Na ... Nguyễn An Na – Hoàng nhếch mép.

Cô gật nhẹ đầu.

_Cái này là của cô ah ? – Hoàng vừa nói tay vừa dơ thứ mà anh đã nhặt được ban nãy.

Lúc này Na Na mới ngẩng mặt lên xem xét xem đó là cái gì rồi nhận ra đó là tấm thẻ sinh viên của mình.

Cô lại gật đầu.

_Tôi ghét nhất là bị theo dõi đặc biệt là con gái ! – Thanh âm nhàn nhạt vang lên, nhưng Na không nói gì.

_Cô bảo cô không ham hố bám theo tôi ! vậy sao lúc nào tôi cũng bắt gặp sự dính mò của cô ? – Hoàng nói lạnh lùng.

_ Tôi đâu có ý nghe trộm đâu, chỉ là tại ! – An Na biện minh.

_ Tò mò ? – Hoàng nói như thể đi guốc trong bụng cô khiến Na Na không khỏi đỏ mặt.

Ngại quá cô bèn :

_Không phải, tại tình cờ đi ngang nghe thấy tiếng khóc, tôi là lòng tốt tưởng có kẻ yếu đuối nào đó cần sự giúp đỡ.

_Vậy lúc nhìn thấy, kẻ yếu đuối nào đó có cần sự giúp đỡ của cô không ? – Cặp mắt sạm màu từ trên cao chiếu xuống dò xét.

_Hình như là không – Miệng hơi run run

_Vậy sao còn đứng lại? Rõ ràng là cô muốn nhúng mũi vào chuyện người khác thích đi nghe lén?

An Na á khẩu.

Cô biết rằng mình không hề có một chút cơ hội nào để phản bác cả vì thật sự việc nghe lén người khác nói chuyện là việc không nên . Là cô sai trước, không thể nào cãi lại được.

Nhận lỗi thôi !

An Na cắn nhẹ nhẹ môi, mặt lại cúi xuống.

_Tôi...tôi.. xin lỗi....Tôi không nên...làm như vậy- An Na ngoan ngoãn tạ tội với Mắt Lạnh giọng nhỏ lại , vẻ rất biết điều.

Được thể Hoàng lần tới.

_Làm gì mà lắp bắp như gà mắc tóc thế, cô nói lại đi- Hoàng vờ nhăn mặt nhìn An Na

_Tôi ..xin lỗi - An Na nhắc lại, to hơn

_Hả? tôi không nghe rõ, nói lại đi! - Hoàng áp tay cạnh tai giọng trêu tức

_Được rồi - An Na gần giọng

_Sao lại được rồi

_ Tôi xin lỗi , tôi xin lỗi xin lỗi xin lỗiđược chưa ! nghe rõ chưa? - An Na quát to , cổ tình hét vào tai Mắt Lạnh , muốn cái màn nhĩ của tên đó thủng luôn cho rồi.

_Cô không cần nói to thế đâu! Muốn cả trường này biết cô có lỗi với tôi ah? Như thế là rất xấu mặt, bộ cô không thấy ngại sao? - Hoàng nhìn cô anh mắt ma quái.

_Tôi sợ anh già quá, tai lãng không nghe rõ phải tăng volume ! nhưng mà tôi hét thế này cũng đâu bằng tiếng nước nở của cô gái lúc nãy! Làm như thế rất không đáng mặt đàn ông, bộ anh không thấy ngại sao?- An Na bắt đầu phong cách chọc ngoáy của mình.

_Rất đáng - Hấn nói nửa chừng.

_Đáng gì?

_Mặt đàn ông!- giọng hấn nhẹ tênh.

Nhà anh ta đảm bảo ở phố Hàng Ngang, sao chiều mệnh anh ta đảm bảo là sao cự giải (con cua á)

_Tôi hết nói với anh rồi!

_Tôi đâu cần cô nói chỉ cần cô lần sau đừng đi theo tôi nữa là được

_Đã bảo rồi! Cho tiền tôi cũng không bám theo anh, là tình cờ mà - An Na lại giải thích, sao anh ta cứ muốn gán cho cô cái tội danh đó không biết nữa, cô đâu phải loại mặt dày bằng *** chai (-.-)”

_Tình cơ??

_Phải, tôi đi đến lớp, ngang qua đó thôi!

_ Sao lại đi qua đằng ý, chẳng phải phòng học của cô ở khối nhà H sao? - vì trong thẻ sinh viên ghi rất tỉ mỉ ngành học của mỗi sinh viên nên Hoàng thấy lạ chỗ hấn nói chuyện đâu phải gần lớp Kinh tế đối ngoại.

_Hôm nay tôi đi học muộn, đành đi đường tắt ngang qua đó - AN Na tường trình lại sự việc .

_Học sinh ưu tú qua heng? - Tử Hoàng lia đôi mắt lạnh sang đôi mắt xanh như biển trời kia.

Đứa ngu cũng biết là có kẻ đang châm biếm mình

_Nhờ công đức của ai đó nên phương tiện duy nhất cũng không còn!

Nhìn hấn , Na Na chỉ muốn nhảy bổ vào mà cào xé cho tan nát khuôn mặt đẹp hoàn mỹ kiêu ngạo kia, vì ai chứ , vì chính hấn mà thân cô mới bị đẩy dọa dẫn tới cảnh này!

Mắt Lạnh không nói gì, ngậm miệng một lúc lâu chắc khoảng nửa ngày. Đôi mắt đen sâu nhìn cô thâm trầm một hồi rồi bỗng “ tỉnh” một cái, lóe sáng nên một ánh sáng nhỏ, hấn tiếp tục :

_Từ mai tôi sẽ đưa cô đi học!

2 đồng tử của cô giãn to, rồi dùng ngón tay trở ngoáy ngoáy lỗ tay ,hấn mà cũng tốt được dư này sao? Anh ta mà cũng biết mở lời giúp đỡ à!

_Có phải tên anh là Phan Tử Hoàng không?!

Hoàng gật đầu.

Chắc là oan nghiệt gây nhiều quá giờ đang tập sám hối?

Nếu đã vậy thì cô đây cũng nên mở cho hần một con đường sống, người muốn làm việc thiện mà lại ngăn cản thì không nên không nên.

_Anh có thể mua đèn tôi cái xe, không cần khổ nhọc như vậy

Đúng thật! nếu đã sám hối thì làm thiện luôn một thể đi, mua cái xe đạp so với anh ta chắc chẳng bỏ bằng một con kiến bé nhỏ. Mà như thế cô cũng có xe đi đỡ phải phiền hà hần. Một mũi tên trúng hai cái đích. Quá vụn vặt đường.

(khôn thật!)

_Tôi không trực tiếp làm mất xe của cô, thực tế là cô bỏ của chạy theo tôi.

Mặt Na Na xám ngoét, hần làm ơn đừng có nói mấy cái câu như thế có được không?

_Tôi chỉ chịu một chút trách nhiệm coi như là nể mặt cô rồi, đừng có voi đòi tiên.

_Anh...- An Na ức học máu mồm.

_Vậy bây giờ đi hay nghỉ đây?

_Đi thì đi!

_Nhớ là tôi chỉ đưa cô đi thôi!

Nói xong hần ngoảnh mặt đi, xoay gót bước đi được hai bước thì lại quay ngoắt dương mắt lạnh thấu xương nói:

_7h cô ra muộn, chết với tôi!

An Na khóc không ra nước mắt, cho cô ấy xin rút lại những suy nghĩ về hần chưa đầy 5 giây trước, hần lại quay về bộ dạng 1 kẻ ác man chuyên dọa dẫm người ngoan hiền.

Tên này quả thật rất khó đoán chúng tâm can mà.

_Anh cho tôi leo cây thì cũng đừng hòng sống!

Cô gái này là thế đấy, hiền thì rất hiền đôi khi đến ngốc nghếch nhưng cứ thử bắt nạt xem, cô ấy cũng ăn miếng chả miếng cho nếm mùi vị không thương tiếc.

Nghe xong Hoàng lườm lạnh cô một cái rồi cũng cuốn xéo bước đi.

11. Chương 11: Trêu Người

Dậy kèm làm gia sư cho Nghĩa đã được độ gần tháng rồi mà cái tính nghịch ngợm chọc ghẹo của nó với An Na vẫn không thay giảm bớt tẹo nào.

Cảm giác cứ nhìn thấy cô là cậu nhóc ấy lại nghĩ được ra vô vàn điều để “chơi” Na

Nếu Nghĩa biết vận dụng sự thông minh và trí tưởng tượng vào việc học ấy thì tốt biết bao.

Lúc nào nghe giảng bài, tâm hồn cậu không biết đang lơ lửng trên Mặt Trăng hay Sao Hỏa nữa, đầu thì gật gù gật gù kêu rằng hiểu mà lúc kiểm tra lại kiến thức thì tịt ngỏm, miệng chẳng mấp má được chữ nào, hết gãi đầu gãi tai, rồi lại dùng bộ mặt đáng thương nhìn An Na cầu xin viện trợ.

Cậu ta thật khôn ranh khi đoán biết được lòng vị tha của cô vô cùng lớn nên mỗi lần trưng cái bộ mặt ngây thơ vô số tội ra Na Na lại mềm lòng chẳng phạt chỉ nhắc nhở học lại bài lần sau kiểm tra.

Nhưng với cái tên “ sát thủ đầu mưng mủ” này , hết lần này đến lần khác nó đều xin khất, lâu dần thành nhờn.

Và lần này thi cô nàng mạnh mẽ của chúng ta không thể dễ yên được . Công thức lượng giác học từ cuối lớp 10 rồi lại học lên cả đầu lớp 11 mà Nghĩa đang học lớp 12 lại chẳng nhớ nổi 5 công thức thế này thì thi Đại học tổng 3 môn sợ không nổi năm điểm.

_Gay rồi! thế này thì không ổn – An Na càu nhàu.

_Em có gay đâu, em bình thường mà .Nếu chị không tin em sẽ để chị kiểm tra là biết ngay – Nghĩa nói đầy vẻ tự tin.

Chàì thằng nhóc này quả thực là đang tự phụ thì phải? Đến mấy cái công thức cón con của toán còn chẳng nhớ thì đòi kiểm tra cái nổi gì không biết.

_Lại chả không gay, em như thế này bảo chị không lo sao được, mà kiểm tra em bây giờ thì kiểm tra thế nào chứ - cô chống hai tay cạnh nanh lắc đầu, giọng hết mấy bà cô cần nhằn về học trò.

_Dễ lắm, thử phát biết liền à hay để em dạy chị .

Vừa dứt lời nó tiến sát Na Na, để hai tay của cô lên vai mình rồi nhè nhàng luồn tay qua eo Na khiến cô không khỏi sững sờ, đơ cứng người không hiểu cái thằng nhóc lăm chiêu trò này mới tìm ra được trò mới gì nữa.

Rồi không để cô kịp phản ứng nó đã siết chặt tay mình hơn, mặt nó đang kê trên vai An Na.

Ayguuuuuu

Một tư thế ôm phổ biến của các đôi tình nhân!

_Ngày làm gì thế bỏ chị ra! – An Na đâm mạnh vào lưng Nghĩa.

Đôi đồng tử nâu sẫm ánh lên nét ma mãnh, rồi thì thầm:

_Chị có nghe thấy tim chị đập nhanh hơn và mặt chị cũng đang biến thành quả đào không?

Thằng nhỏ này, hôm nay nó ai uống nhầm thuốc gì nữa đây???

_Em bị điên ah? Chị không nghĩ em bị biến thái. Có bỏ ra không!

Na gào thét vào cái khuôn mặt điển trai ma quái của Nghĩa.

_Thì chị bảo em bị gay mà, em muốn chị kiểm tra thôi – Khóe miệng cậu ta nâng lên để lộ hàm răng trắng thẳng , đều tăm tắp.

_Ngày chị bảo em gay go việc học hành ý, em hiểu nhầm ý chị rồi – Cô vừa gắng giải thích vừa tìm cách gỡ những ngón tay của Nghĩa ra khỏi eo mình.

Nhưng không được chúng dai như đĩa bám vậy, đồng thời Nghĩa đã đặt khuôn mặt đường nét hoàn mỹ của mình đối diện cô.

_Rõ ràng chị bảo em là gay, em không biết , bây giờ chị phải kiểm trứng đi. Thơm lên má em rồi em sẽ nói kết quả cho chị.

Nghe xong, Na Na càng cựa quậy mạnh thêm, hai tay cô để trước ngực Nghĩa muốn đẩy ra nhưng không được mà lại bị thằng ranh nó ghì người cô, ép chặt vào.

Thật là đáng thương cho An Na, tuy chưa đến hai mươi tuổi đầu nhưng bạn gái của Nguyễn Nghĩa còn nhiều hơn cả số tuổi của cặp ta rồi. Thế nên với mấy cái tình huống phản kháng “ thường xuyên gặp” dư này , cậu ta đã tu luyện đến xuất quỷ nhập thần, thông thông thạo thạo.

Nói chung thì Nguyễn Nghĩa là một kẻ lão luyện tình trường còn chi tiết và cụ thể thì sau này sẽ được “chứng minh” trong truyện.

_Thơm vào má em một cái, để em xem mình có cảm xúc với con gái không? Nếu không thì em là gay, chị thử một lần đi! – Nghĩa nghiêng cái má trắng bóc, mịn mịn mà cũng beo béo sang kề sát mặt Na Na.

AAA aaaaa Trơ trên quá!

_Không được, Bỏ chị ngay ra.

An Na gào mạnh mẽ hơn như mong chờ sự giúp đỡ từ bên ngoài, muốn cô hầu gái nghe thấy nhưng không may cho Na Na cửa và tường ở đây đều dùng chất liệu cách âm, kể có bật nhạc sàn to thùng cả màng nhĩ thì cũng chẳng ai ngoài đó nghe thấy tiếng động gì.

Hết cách rồi ư? Chẳng nhẽ lại phải hôn vào cái tên biến thái này ư? Nghĩ đi An Na bình thường mà rất thông minh trong mấy hoàn cảnh này cơ mà.

Cô hậm hực nhìn Nghĩa.

_Thôi được ! – An Na đáp.

Nghe vậy Nghĩa cũng xuôi xuôi, cậu ta nở nụ cười thỏa mãn muốn nói:”Đừng vờ vịt, tôi biết chị cũng muốn mà”

Cô chậm chậm... (chậm lắm luôn) nhích gương mặt về phía Nghĩa. Tốc độ phải gọi là sên gọi bằng bà cố tổ! Cái tên biến thái kia giờ đang nhắm dịp mắt mong chờ cái thơm má của cô.

_Aaahhh

Nguyễn Nghĩa nằm co thu lu trên giường trông rất vật vã, mồm không ngừng rên rỉ, mặt mày nhăn nhó như khi ăn gừng vì nhóc ta vừa bị ăn một món đòn độc chiêu của bọn con gái tên là “ đá chỗ hiểm”.

An Na thoát khỏi vòng tay Nguyễn Nghĩa vẫn chưa định thần lại sau hành động táo bạo kia.

Rất vui mừng cô cười to:

_Ha Ha haĐáng đời! Hô hô hô

Cô nhìn cu cậu đang cò quăm mà cười hỷ hả sung sướng với vẻ mặt đắc thắng.

Hài! Trêu bà chị này ư? Đừng hòng nghe cưng, còn non lắm.

Người ta nói câu “ Gừng càng già càng cay” quả không sai, ít nhiều gì thì Na Na cũng hơn tên nhóc kia một tuổi lận (Oai nhè =)))

Nhưng cái tảng bột trắng nõn kia bỗng nằm im thín thút luôn, không rên rỉ cũng chẳng la ó gì.

Ó hơ, sao vậy nhỉ?

Có lẽ nào cô mạnh tay quá?? nó đau không chịu nổi mà ngất luôn rồi chẳng?

Thấy vậy Na Na bèn tiến sát , dùng tay hươ hươ trước mặt Nghĩa.

_Chẳng lẽ chết luôn rồi?

Na Na nhú mày dò xét, rồi ngắm nghía cái mắt nó, đưa tay nhếch hàng long mi đen Nghĩa lên xem đồng tử : Chỉ toàn lòng trắng, đồng tử không có phản ứng gì.

Mà này.....

Cậu ta bắt chợt vùng dậy hù An Na khiến cô không kịp chớ tay.

Và thế là

Chụt.....

Sau đó là một tiếng kêu thất thanh

_Nghĩaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

_Em.... Em...em... làm...làm cái gì thế hả ? – Na ôm mặt, xoa đi xoa lại chỗ vừa bị Nghĩa thơm đến nỗi một bên má của cô trông như vừa được tưới nước sốt cà chua.

_Có mỗi cái thơm thôi mà! Làm gì mà chị hét to vậy - Nghĩa bịt hai tai, tránh mọi tổn thương àng nhĩ.

_Em ... em em – em có biết là chị An Na của em chưa có người yêu không, chị phải giành cho người yêu chứ. Sao sao em cướp của chị.

An Na rất muốn nói như vậy nhưng lắp bắp mãi không lên lời.

_Em em em cái gì! Cứ coi như một đứa em thơm má chị thôi, người yêu chị sẽ không ghen đâu mà có ghen cũng không sao .. ừm chứng tỏ anh ta rất yêu chị.

Na Na khóc không ra nước mắt. Chị đây “ mười chín mùa khoai sọ chưa lọ mọ cùng ai”

_Nhà em có Sầu riêng không?

_hả? muốn ăn à, em không thích mùi đấy?? – Nghĩa mặt ngơ gãi đầu.

_Chị muốn nhét sầu riêng vào mồm em!

Nghĩa : (=.=)

12. Chương 12: Ai Sợ Ai

_Nhà em có Sầu riêng không?

_hả?Muốn ăn à? em không thích mùi đó ?? – Nghĩa mặt ngơ gãi đầu.

_Chị muốn nhét sầu riêng vào mồm em!

Nghĩa : (=.=)'

_Bao giờ em mới lớn được đây ? – Na than thở.

Bộ dạng cậu ta con nít chả ra con nít bởi con nít đâu có khôn ranh như vậy, đứa nào cũng trong sáng ngây thơ hết trơn à.

Còn người lớn cũng chẳng phải luôn à vì không có ai người lớn mà nghịch ngợm như thằng nhóc này.

Thôi thì gọi là thanh niên đang lớn vậy!

_Em á , còn vài chục ngày nữa là 18 tuổi rồi, chị yên tâm lớn nhanh lắm

_Ồ, thế là sắp đến sinh nhật hả?

_hehe, đến lúc đó em sẽ mời chị tham ra buổi lễ để nhìn em lớn

....: Sáng sớm ::....

Sáng hôm sau đúng 7h, một trận động đất đã xảy tại một xóm trọ , nguyên nhân chính là cái cánh cửa gỗ sơn màu xanh bạc đã bị đập dã man, nó bung ra đập cái “ Uyển “, nhưng dường như tiếng động này còn quá nhẹ đối với ai đó.

Phan Tử Hoảng bước vào như một rùng sĩ diệt rồng, hấn lia đôi mắt sắt lạnh nhìn từ phía và đã phát hiện thấy con mồi, con mồi kia đang làm tổ trên giường rất thoải mái.

Hắn ta tiến lại gần, thét lớn:

_Cô được lắm! Nguyễn An Na

Bị tiếng thét chói tai khiến Na Na bắt đầu lơ mơ động đậy xoay người, mồm lẩm nhẩm gì gì đó rồi lại yên lặng ngủ tiếp.

_Không dậy?

Tiếng thét kinh hoàng kia lại vang thêm một lần nữa. An Na làm biếng, cố gắng hé mắt cho chút ánh sáng lọt vào, hàng long mi đen nhánh khẽ rung , nhúu nhúu đôi lông mày để thích ứng với ánh sáng, một gương mặt trắng trắng nhìn chưa được rõ xuất hiện trong tầm mắt. Cố gắng nhìn rõ thêm chút nữa, thì đã có thêm một phát hiện, gương mặt kia hoàn mỹ ra phết.

Đúng rất hoàn mỹ.

Rất đẹp trai. Đúng rất đẹp trai

Lại còn quen quen. Đúng rất quen!

Mà quan trọng nhất là cái giọng nói này lại càng quen

Phan Tử Hoàng, sao anh cứ như âm hồn không đầu thai bám cô lẫn ngoài đời thực mà cả trong giấc mơ là thế nào chứ !

« bộp ... bộp » bị búng mấy cái đầu đinh vào đầu, bộ nào chưa hoạt động của Na Na dần khởi động, không phải là mơ mà là thật.

Người đáng thật chuẩn kia, cao thật cao, trắng thật trắng, Mắt Lạnh đang đứng sừng sững trước mặt cô.

« ào ào... »

Mặt Na bỗng ướt lạnh, có nước, rất nhiều nước !

Á Há cái tên quý tha ma bắt kia dội nguyên một gáo nước lạnh vào mặt cô không thương tiếc.

Cô khóc không ra nước mắt.

_ Bộ anh bị khủng hã ! – An Na sững cồ lên, nhảy tọt xuống giường - Tôi mắc thù oán gì mà anh té nước vào mặt tôi hã ?

Mái tóc ướt nước rủ xuống trên mặt Na Na, chảy từng giọt, từng giọt

_ Cô ngủ nhiều bị lẫn ah ? – Ngữ điệu vô cùng bình thản hần nói tiếp – Hôm qua nói gì không nhớ sao ?

Na bắt đầu hồi tưởng dòng kí ức, hôm qua mình đến dạy học cho thằng nhỏ Nghĩa , nhưng không có liên quan gì đến anh ta, sáng hôm qua cô đi học muộn... đúng rồi vẫn đi học muộn như mấy ngày nay thôi... à à thì ra hần đang thực hiện lời hứa đến đưa đón cô đi học.

_ Nhưng 8h tôi mới có tiết, anh đến sớm thế làm gì ? – An Na bình tĩnh trở lại.

_ Tôi bảo 7h là cứ 7h, từ nay trở đi cứ thế ! Cô cứ thử không ra đúng giờ xem.

Phan Tử Hoàng nạt lớn.

_ Tôi ứ dậy đúng giờ đấy, làm được gì thì anh cứ làm ! – hớ hớ cô đang chờ một cái gạt đầu của anh ta, tưởng uy hiếp được cô suốt chắc. Cô đây đây phải mấy con thỏ, mấy con rùa mà sợ con sói xám nhà anh.

Anh là sói thì cô cũng là bác thợ săn !

Mà bác thợ săn ở trong nhà khóa cửa thì có mà độn thổ mới vào được nhá, nghĩ đến đây An Na vui vẻ nhìn ra cái cửa định huênh hoang nói gì đó thì lại nuốt ực một cái.

Cửa.. cửa bị phá , hỏng khóa rồi, là cái tên « tử lạnh di động » kia làm ?

_ Anh phá khóa nhà tôi ? – An Na muốn chính mồm hần khẳng định lại lần nữa.

_ Đây cũng gọi là khóa cửa ? – Hoàng chẳng buồn liếc cái cửa cũ mèm đó, may cho cô ta là chưa bị ăn trộm khuôn đi.

An Na : (=.=")

Mà không có cửa thì kiêu gì bác thợ săn cũng thắng, vì trong truyện « Cô Gái Quàng Khăn Đỏ » tên sói già chẳng phải đã bị chết thê thảm dưới họng súng của bác sao, bác thợ săn – An Na thì lại luôn tin vào cổ tích . Chắc chắn bác sẽ hạ được con sói « cảnh » Phan Tử Hoàng.

Vì thế An Na mặt cương nghị nhìn Hoàng, muốn nói với hắn biết ” Còn lâu tôi mới chịu khuất phục, không dẩy đẩy làm gì nhau”.

Đôi mắt xanh nước biển dù rất sâu tựa như hồ như bể nhưng vẫn không qua nổi đôi mắt đen thâm sâu u tối kia, hắn chỉ cần nhìn một cái là đoán thừa cô gái kia đang nghĩ gì.

__Hôm nay là nước lũ ... ngày mai cũng có thể là nước nóng đun trong siêu – hắn ngừng một chút, giọng điệu ma quái hiện lên trong từng từ

Nước trong siêu ? là nước sôi, định tưới chín người ư ? Tên này dã man hơn con ngan.

__.... Mà cô cũng biết sông Tô Lịch chứ? – Thanh âm chậm chậm vang lên.

Hắn xoa cằm tỏ vẻ dăm chiêu.

Mỗi lời sói xám nói ra khiến mặt bác thợ săn cứ như cái đèn nhấp nháy biến đổi từ hồng đỏ xanh rồi tím, da cô nổi cục như mảy con gà đã bị cắt tiết vạt lông đem bỏ vào nước sôi.

Ai mà chẳng biết nước sông Tô Lch “chất lượng” như nào, chỉ nghĩ đến cảnh đi qua đấy thôi là đã nổi hết cả da gà. Có trời mới biết cô ghét điều đó đến nhường nào.

__ Cô thích loài nào ? Tôi đều đáp ứng được, thoải mái đi – Hoàng hỏi, nửa miệng cong lên . Đều cẳng vô cùng

__Anh chơi kiêu khác đi ! Không dùng nước nữa, có nhiều phương pháp hay hơn mà – An Na giả ngu

__Trò khác á ? Ví dụ ?

__Cất giọng hát thánh thót của anh cho tôi nghe, tôi thề là tôi sẽ có cảm giác bị tra tấn ! – Na Na chân thành nhìn Hoàng

__Tôi không thích điều đó, cô nghĩ sao ? – Hoàng nhú mày.

Vấn này cô thua, không thể lại làm thẳng liều bạo gan thách đầu tên này nữa. Thách nữa kiêu gì cũng có án mạng. Sông Tô Lịch nước thì quả là ‘ sạch ‘ hết chỗ che, cứ tưởng tưởng mỗi buổi sáng cô bị tưới lên người bằng cái thứ đó, sẽ có cảm giác nhờ nhờ của mỡ người, hôi thối của rác thải, và kinh tởm hơn nữa Na Na Không muốn bị ghẻ huhu

Vòng 1

Bác thợ săn thua !

__Hừm... Đi ra ngoài tôi thay quần áo ! – An Na thét

Bí không nói được câu nào, cô chọn cách ‘ trốn chạy’.

Trong mắt Hoàng có nét cười, miệng mím chặt.

“uỳnh” Bác thợ săn bực tức đóng sập cửa lại khó trong cẩn thận để phòng tên kia lại nổi sung nhảy vào giữa lúc cô đang thay đồ thì khốn, bao năm che đậy không cánh mà bay.

Căn bản cũng chỉ tại con nhỏ Minh Minh, nó mà có ở đây thì chắc đã không bị thất bại ê chề thế này. Chỉ nhớ hôm qua cô đang đợi cơm tối thì Minh gọi đến

__Nè, tao hôm nay có tiết đến 9h tối cơ tao ngủ với đứa bạn ở kí túc xá nên không về đâu mày ở nhà chốt cửa cẩn thận, mất cái gì thì không xong với tao đâu! Cộc.....

Nói liếng thoảng một hồi như vậy Minh còn không để Na Na ư hử tiếng gì đã ngắt máy.

Tính Minh Minh vốn nhất, cô ấy không chỉ sợ ma mà sợ cả Yêu râu xanh.

Đã vậy lần trước còn có đứa trong xóm trọ kể rằng, một tối sau khi tan ca làm thêm là 10h30 nó đi xe máy về giữa đường bị mấy thằng con trai chặn, cũng tưởng chỉ là chặn cướp tiền vì đứa đó là một tên con trai cứng rắn, để bảo toàn tính mạng tên ý đã đưa hết số tiền trong ví mà chưa cần dám kia lên tiếng. Nhưng kì lạ thay chúng chả thêm tiền mà lại bắt anh ta xuống xe, thôi xong mất cái xe thì hết đường đi làm nhưng vì sợ chúng ụnh anh ta cũng giao luôn cả chìa khóa xe, hấn vẫn lắc đầu chỉ nói :

_Cởi áo ra!

Hả cái áo ấy anh ta kể là chỉ đáng 50k mua ở chợ sinh viên nhưng tên ý vẫn khẳng khẳng bắt cởi, anh đành cởi

_Cởi quần ra!

Cái quần anh ta mặc là chiếc quần Jean đã nổi mốt 5 năm nay, nhưng hấn vẫn chả đoái hoài gì lời kể trần tình, anh ta đành phải thực hiện theo.

Vậy là xong từ quần áo, ví tiền đến xe đều bị lột sạch, anh định lẳng lặng chạy nhưng chưa kịp thì bị cả đám quây lại, và bắt đầu

....Hành xác anh ta \$#%#%#%^\$&

Lúc nghe xong Minh Minh dựng tóc gáy!

Cô nàng thầm nhủ sẽ không bao giờ đi chơi về muộn, sợ hãi đến mức mà nhỏ đó xin luôn nghỉ ở một chỗ làm thêm cực hời chỉ vì ca làm là từ 8h đến 11h30.

Quay lại thời điểm bấy giờ, An Na đã thay xong quần áo, cô diện một chiếc quần Jean xanh nhạt màu cùng chiếc áo trắng tinh khôi, khoác chéo cặp vớ vàng mở cửa bước ra.

Làn tóc đen nhánh khẽ hất tung mang mùi hương thơm nhẹ phả vào trong không, khiến người ta không khỏi mê mẩn.

Phan Tử Hoàng có chút ngẩn ngơ nhìn dáng vẻ của Na Na nhưng chỉ chưa đầy nửa giây hấn lại khôi phục bộ mặt thờ ơ hững hờ thường ngày.

_Có nhìn trộm gì không thế? – Hai chân mày cô nhướn lên, ánh mắt có đôi nét nghi ngờ nhìn hấn.

Cơ bản là dù đóng chặt cửa chính thì khóa cũng đã bị tên kia làm hỏng, không tránh khỏi sai sót kĩ thuật mà tự mở ra hoặc cũng có thể là chính hấn mở ra

Vậy nên việc An Na nghi ngờ cũng có căn cứ thôi.

_Sao tôi phải nhìn trộm! – Hoàng đáp thản nhiên, môi khẽ cong lên

_Vì anh là con trai ! – An Nn nhún nhún bờ vai mảnh khảnh của mình.

_Cứ là con trai sẽ phải nhìn trộm cô thay đồ ? !!

Quay lại thời điểm bấy giờ, An Na đã thay xong quần áo, cô diện một chiếc quần Jean xanh nhạt màu cùng chiếc áo trắng tinh khôi, khoác chéo cặp vớ vàng mở cửa bước ra.

Làn tóc đen nhánh khẽ hất tung mang mùi hương thơm nhẹ phả vào trong không, khiến người ta không khỏi mê mẩn.

Phan Tử Hoàng có chút ngẩn ngơ nhìn dáng vẻ của Na Na nhưng chỉ chưa đầy nửa giây hấn lại khôi phục bộ mặt thờ ơ hững hờ thường ngày.

_Có nhìn trộm gì không thế? – Hai chân mày cô nhướn lên, ánh mắt có đôi nét nghi ngờ nhìn hấn.

Cơ bản là dù đóng chặt cửa chính thì khóa cũng đã bị tên kia làm hỏng, không tránh khỏi sai sót kĩ thuật mà tự mở ra hoặc cũng có thể là chính hấn mở ra

Vậy nên việc An Na nghi ngờ cũng có căn cứ thôi.

_Sao tôi phải nhìn trộm! – Hoàng đáp thản nhiên, môi khẽ cong lên

_Vì anh là con trai ! – An Nn nhún nhún bờ vai mảnh khảnh của mình.

_Cứ là con trai sẽ phải nhìn trộm cô thay đồ ? !! – Mà trên thế giới này thì một nửa là giới tính nam . Đôi mắt u ám có chút tinh quái, hấn dừng một chút rồi tiếp lời:

_Đáng thương thật, tôi không ngờ cô bị nhiều tủ nhục đến thế, không nên nghĩ tôi cũng như vậy chứ ! – Một nụ cười nửa miệng xuất hiện trên khuôn mặt điển trai.

An Na rất nhanh hiểu ý đồ trong lời nói của hấn, nét mặt đang tươi cười bắt đầu điểm nét bối rối.

_Ơ...a..Không có....! – “ Đương nhiên là không có, kẻ nào dám nhìn tôi sẽ chọc đui mắt hấn “

Bất ngờ bị đột kích, chưa có phong bị nên Na nói cứ ập a ập ứng

_ừm, Đúng rồi tôi đâu có giống bọn họ! – Hoàng cướp lời không để Na nói hết những điều cô đang nghĩ – Không nên nghĩ ai cũng hay hóng như cô!

Cái cái gì...? Hay hóng. Được lắm Phan Tử Hoàng

Lại định cạy khóa hả? Cô ghét nhất kẻ nào cứ động một tý là đã động đến quá khứ của cô. “Hứm cứ để quá khứ của tôi nó ngủ yên đi “

_Ồ đúng rồi, người như anh sao giống bọn họ được! – An Na nói

Hoàng nghe vậy nụ cười trên miệng có đậm thêm đôi phần, rất thỏa mãn nha.

_Bọn họ đều là người bình thường hết, còn anh khác bọn họ nên là kẻ không bình thường, sao báo sáng nay chưa nói đến vụ trốn trại nào nhỉ?

An Na cười thâm đắc ý.

Chắc chắn hấn sẽ tức điên lên cho coi, cô tưởng tưởng ra cái mặt trắng phốc như quả trứng bị biến thành quả đào rồi chuyển sang màu tím quả cà .

Ô hô, được chứng kiến một màn ảo thuật có một không hai luôn hahaha

Nghĩ cũng chỉ là nghĩ thôi, đời không như mơ bạn Na à!

Ngược lại với điều Na Na nghĩ, thì Hoàng bày ra một gương mặt vô cùng bình thản, chẳng tức, cũng chẳng giận.

_Cô mới ngủ dậy mà? Đọc báo trong mơ hả? – Hoang khoanh tay trước ngực, đôi mắt tà mị từ cao liếc xuống cái kẻ chém gió dở kia.

Thôi xong!

An Na ơi là An Na, bị hấn bắt lỗi rồi!

_Lúc này thay quần áo, tôi bật đài FM nghe mà, ở trên đó sáng nào cũng có điểm tin sáng ! – An Na cúi đầu

Cô nhanh trí chữa lại, nét bối rối lúc này đã bị giấu gọn vào trong. Rất hài lòng về câu chữa thẹn này nha!

Vừa nói xong An Na ngẩng mặt lên thì suýt té ngã vì bị hù :Gương mặt anh tuấn , điển trai của hấn cúi sát xuống tầm mắt trước mặt cô.

_Phải không?

Thanh âm trầm vang lên, hơi thở nóng ấm từ Hoàng lan tỏa ra , bao quanh không gian giữa hai người họ lúc này, anh cố gắng nhìn sâu vào đôi mắt xanh biển dịu dàng .

Còn An Na, đến ngay cả hít thở cũng dè dặt, như sợ chỉ cần thêm một chút nữa thôi là sẽ hết không khí. Cô cũng bắt đầu nhìn kĩ thêm kẻ đẹp trai mang tên Phan tử Hoàng.

Cô nhận ra Mắt Lạnh, hấn thật sự không hoàn toàn Lạnh như cái nick name người khác gán cho hấn. Có thể lúc đầu khi gặp hấn, bạn sẽ không cảm nhận được gì ngoài sự lạnh khốc bao quanh thân hình đàn ông của hấn.

Nhưng khi có thời gian biết nhau lâu hơn, bạn sẽ nhận ra, Hoàng có một bàn tay rất ấm. Nghĩ đến đây, Na nhớ lại lần hai người họ chạy trốn bọn Tý Sẹo, mỗi lần đều nắm tay hân mà chạy, gam bàn tay rộng mở nhưng không thô ráp, hơn nữa lại rất mềm và ấm. Bây giờ cũng vậy, hơi thở của Hoàng cũng khiến người khác cảm thấy dễ chịu, nó ôn nhu mà cũng rất mạnh mẽ. Khi ở gần sẽ khiến người khác có cảm giác an tâm rằng mình được bảo vệ.

Còn lại khuôn mặt và đôi mắt thì vẫn thế, vẫn như đá lạnh trong hồ băng vĩnh cửu, nhiều lần cô đã tưởng tượng làm thế nào để gắn một nụ cười trên gương mặt băng giá ấy. Không phải cô chưa từng nhìn thấy Hoàng cười, nhưng tất thấy chỉ là những cái nhếch mép một bên.

Cô muốn nhìn thấy một nụ cười đúng nghĩa, một nụ cười hoàn toàn thoải mái và tự nhiên thậm chí là bật lên thành tiếng được phát từ Phan Tử Hoàng.

Cô vẫn đang ngắm nhìn rất sâu, rất kĩ thần thái trên gương mặt hân, đôi mắt cũng khờn chút e thẹn mà nhìn sâu vào ánh đen thâm trầm u tối và tà mị.

Nó như màn đen bị bao phủ một lớp sương khói lạnh lẽo vậy!

Làm sao có thể hất tung tấm rèm đỏ để nhìn thấy tâm hồn kẻ đối diện này?

Ánh đen tuyền lúc này khẽ chút dao động, Hoàng chớp mắt rất nhanh chưa cần đến một phần triệu giây.

Nhưng nó đã làm An Na choàng tỉnh lại sau khi cứ đắm chìm vào “dung nhan” của hân không chút ngưng ngừng.

Giờ cô mới ý thức được liền vội dùng tay đẩy hân dịch xa một chút, lên ăn nói không được mạch lạc lắm:

_T Tự nhiên...c.. cúi xuống làm gì?

_Để xem cô có nói thật hay không?

Hoàng thẳng người dậy, chỉnh lại tư thế một xíu.

_Đi thôi – An Na đáp rồi xoay người bước đi trước

_Định đi đâu? – Hoàng nhìn theo bóng lưng Na hỏi

_Đi học chứ đi đâu! - Na Na trả lời cộc lốc.

_Cô đi học ở nhà vệ sinh sao?

Hoàng từ đằng sau lại cất tiếng khiến An Na giật thót người, ngẩng mặt lên nhìn phía trước “ WC ” .

Chết tiệt! lại bị bắt lỗi.

“Sao nhà vệ sinh không khép kín với phong trọ luôn chứ, xây riêng rẽ ra ngoài làm cái gì???” An Na chút giật với cái WC nhưng.... Chỉ trong ý nghĩ.

Cô quay người lại, niềm nở nhìn Hoàng cười toe:

_Tôi đi lấy cái kẹp tóc rồi mới đi học !

.

.

.

.

Buộc tóc gọn gàng xong, cô đi ra cổng nhà trọ thì đã thấy Mắt lạnh đã an tọa sẵn trên “ con ngựa “ đen của hân.

Ừm! Hôm nay mới được ngắm kĩ càn chiếc moto của hân nha. Vì lần trước trời tối quá nên cô cũng không nhìn rõ.

Với font người của Hoàng ngồi lên xe đúng là : “Xe đẹp vì người” ha!

Đúng là rất oách !

_Còn định đứng ngắm đến bao giờ!

Hoàng chẳng buồn quay người lại, mà sao hắn vẫn biết cô đang ngắm nhìn nhỉ? (Ngốc quá Na ơi, kính chiếu hậu sinh ra để làm gì?)

An Na lững thững bước lên bên cạnh con xe hắn đang ngồi, rồi cầm lấy chiếc mũ bảo hiểm hắn đã để sẵn sau lưng và đội lên đầu.

An Na từ từ leo lên, cẩn thận để túi cặp chen giữa hai người, còn mình thì ngồi lùi ra phía sau một chút... nhưng vì là xe moto hạng nặng, thiết kế chỉ để ngồi một người nên chỗ cũng không rộng lắm. Cô đành ngậm ngùi nuốt nghẹn vào tim , không lời oàn toán mà ngồi .

Thật là không thoải mái à nhaaa!

_Cô ngã ra đường tôi không chịu trách nhiệm đâu ! – Hoàng bỗng buông một câu lửng lơ như đoán biết được kẻ ngồi sau mình đang làm gì.

_Trình độ lái xe kém vậy mà cũng đòi xông pha mời tôi đi xe cùng !

_Hừm, là ai cứ càu nhàu!

Dứt lời hắn vút ga rất mạnh, khiến cả người An Na ngã về sau xém chút là cái bản toạ dính liền mặt đất may là hai cánh tay nhỏ nhắn của cô đã bám chặt phía sau nên không gây thương tổn gì, nhưng quả thực là đôi chút sợ sệt len lỏi vào cô khiến Na Na bắt đầu dịch gần về phía Mất Lạnh hơn.

Đến ngã cua của xóm nhỏ cả chiếc xe bắt đầu nghiêng, cảm giác như đầu gối chỉ cách mặt đất tầm 30 cm , cô thấy sợ liệu có nằm xuống luôn không ta?

Nghĩ đến điều này An Na bất chấp sĩ diện ôm chặt lấy thắt lưng Phan Tử Hoàng lén mắt sát lưng hắn. Nhưng cái túi xách này càng làm vướng víu thêm không gian đã chật náy càng nhỏ và hẹp hơn.

Lại quăng đi cái sĩ diện một lần nữa, An Na đem nó khác lên vai, nhưng cô không dám trơ mắt mà ồm ồm nắm lấy Hoàng, hay tay cô chỉ nhẹ bầu vú lấy áo hắn.

Cảm nhận được luồng hơi ấm sau lưng, Hoàng vẫn đứng đưng không gỡ ra cũng không nói lời nào, đôi mắt anh vẫn cứ băng giá như thế, khuôn mặt không chút cảm xúc.

Chỉ là có chút không thoải mái và không quen cho lắm.

_Còn 8 phút nữa là vào lớp, tôi sẽ đi rất nhanh!

Từ nhà đến trường cô là 3km, nếu đi với tốc độ bình thường thì cũng phải khoảng gần 15 phút mới đến nơi, e rằng lần này bác thợ săn của chúng ta phải nghe lời con sói gian ác rồi.

Ý thức được việc hắn nhắc nhở, cô cũng không muốn liều mạng thêm nữa chẳng may có mệnh hệ gì bị văng xuống đường thì cái tên khốn khiếp kia cũng không nhặt cô lên đâu, vậy thà chai mặt..... ôm hắn..... chặt hơn một chút xịu còn hơn là bỏ mạng.

13. Chương 13: Thi Thoảng Cũng Có Bất Ngờ

Chiếc xe moto hạng nặng vẫn lao như bay trên đường, tiếng gầm thét của nó thật dũng mãnh và uy phong, nó khiến cho bao người đi đường phải ngoái cổ lại xem xét dù là qua loa trong vài giây.

Nhưng thỉnh thoảng vẫn có những âm thanh kì lạ xen lẫn.

Nếu tinh ý, nghe kĩ ra thì nó có tiếng như này:

Ọc....ọc ọc.....

Một âm thanh vô cùng quen thuộc (đối với An Na) vang lên khiến hai tai nàng bỗng hồng lên trông thấy. Sáng cô chưa ăn gì mà, vừa mở mắt ra đã thấy âm hồn bám quanh, vội vội vàng vàng thay quần áo rồi phi thẳng đến trường mà đã ăn gì đâu chứ !

An Na cắn môi dưới, cố chịu kiềm chế, trong đầu không ngừng kêu than cái bụng, muốn nó « im miệng » ngay lập tức.

Thật là xấu hổ !!!!!!!!!!!!!!!

Chiếc xe bỗng giảm tốc độ, Hoàng đánh tay lái vào sát lề đường rồi bánh xe cũng dừng hẳn.

Hắn xuống xe nhanh nhẹn đi vào một quán hàng ăn nhanh gần đấy, sau đó trở ra cùng với một túi đồ ăn nhanh là mấy chiếc bánh Ham-bơ-gơ và một cốc pepsi.

Hắn giơ túi đồ ăn lên trước mặt An Na !

Biết cô đói nên.....định trêu ngươi nhau à ? lại còn lắc lắc nữa chứ !

_Tôi phải mở miệng mời cô cầm ?

Hai con người An Na thoáng chốc muốn rút khỏi trường mắt khi nghe thấy hắn vừa bật ra được mấy lời vô-cùng-lạ-lẫm-khác hoàn toàn với phong cách ngày thường.

_Cảm ơn ! – Na nhận lấy.

Có phải Hoàng đang dần thay đổi không ?

Có lẽ anh bắt đầu cởi mở hơn chút xíu, thân thiện hơn chút xíu, có tình người hơn chút xíu, biết quan tâm Na hơn chút xíu !???

Có lẽ tính cách thật của anh không hề giống như vẻ bề ngoài kia, lạnh lẽo và khô khan tới mức vô cảm.

Là anh cố tình che giấu sao ?

_Làm thế nào mà bụng cô át được tiếng xe moto phân khối lớn vậy ?

Hoàng nói đều đều, mắt hắn đưa xuống dưới rồi dọc một lượt lên trên ,một cách đầy kì lạ. Ở bên cô gái này thật ồn ào,cái miệng không nhéo nhéo thì cái bụng « làm nũng » phát ra tiếng, rồi sau này không biết hai thứ đó đồng thanh im lặng thì thứ gì tiếp theo sẽ thay thế chúng ?

(Ha Ha em thật sự không muốn đoán đâu, rất mất hình tượng An Na nha anh Tử Hoàng)

An Na định hé một nụ cười, nhưng môi chưa mở răng chưa kịp nhe thì ngậm cái cụp, nuốt nước bọt vào trong. Mặt cô từ hồng nhạt biến thể sang xám ngoét.

Hai từ xấu hổ không thể khắc tả nổi vẻ mặt lúc này của An Na !

Cho tác giả xin rút lại mấy cái suy nghĩ vừa nãy, ông trời trên cao trừng mắt coi như những thứ đó chưa từng xuất hiện trong đầu tác giả này. Bản tính của Hoàng cơ hồ là không thể khắc chế đổi thay !

Nhưng An na thì không

Bỗng nhiên:

Thình thịch Thình thịch.....

Trong lồng ngực như đang có thứ gì đang nhảy múa? Na nhẹ đặt tay lên đó, cảm nhận thấy chập rung ý lan truyền qua làn tay cô cũng bị cuốn theo những nhịp đập mạnh mẽ.

Cô không hiểu tại sao hôm nay nó lại khác thường đến thế ? Có phải do Phan Tử Hoàng không ?

Ngay lập tức trong đầu cô vang lên hồi cảnh báo đỏ, cô gạt phăng cái ý nghĩ đó ra khỏi tâm trí. Cô chắc chắn mình không bao giờ rung động trước một cái « tử lạnh di động » vô cho vô giác.

Con xe lại tiếp tục sự nghiệp chuyên chở của mình, Na Na cũng không quên những lời đe dọa trước đó, ôm chặt Hoàng cho đến trước cổng trường mới dám buông.

Vài ngày sau đó cũng vậy, hàng sáng Mặt Lạnh vẫn đến đứng trước cửa nhà chờ đón An Na.

Cô cảm thấy ái ngại đôi chút, vì sáng nào cũng có một tên con trai đến đón rước đi học, mấy lần gặp bà chủ xóm trọ, cô bịt kín khẩu trang rồi cúi gầm xuống mà lao thẳng ra cửa. Bà chủ thấy vậy miệng tủm tỉm cười.

Trời ạ ! thời đại nào rồi mà còn có người phải ngại ngùng về chuyện này chứ, việc yêu đương trong thời sinh viên là bình thường, con bé này đúng là ! (ầy ầy chết không phải yêu đương đâu bác ơi, hiểu nhầm ah nha)

Không chỉ là với bà chủ xóm trọ cả với Minh Minh cũng vậy, con bé ấy vẫn ngày ngày đi xe đạp còn An Na thì ngày ngày có kẻ đưa đón, thấy cứ kiểu gì ấy, thế nên cô quyết định :

_Từ mai tao đi học cùng mày nhá ! - Trong bữa ăn cơm tối, An Na bắt đầu đề cập đến vấn đề

_Hớ... - Mặt Minh Minh ngẩn ra – sao vậy?

_Thì tao đi cùng mày chứ sao! – Na lập lại lời vừa nói.

_Cảm gió ah? Đi với mày đều mệt thấy kinh luôn ý, mà bộ không thích đi cùng hót boy sao?

Minh tỏ vẻ không muốn. Gì đây cái người trước mặt cô lại chấp chỗ nào rồi không biết, đi cùng con bé trên một cái xe thì tả tơi cả thể xác lẫn tâm hồn, 3 km chứ bộ. Người cô thì đã nhỏ bé bấp bênh rồi, chịu khổ thì cũng chịu được mà lỡ tay quá đà là không có nổi ah! Mà mấy ngày vừa trước mỗi lần đến trường là một cực hình sau đó được anh chàng đẹp trai Phan Tử Hoàng gánh nợ thay cô khiến cô sung sướng khôn nguôi.

_Tao thấy cứ thế nào ý? Mày đi xe đạp còn tao đi xe máy, chẳng hay chút nào.

Là bạn thân của nhau từ lâu, An Na thấy kì kì , có chút gì đó so sánh và không được công bằng.

_Con dở hơi! – Ngón tay trở của Minh là đẩy nhẹ đầu Na Na – Ngại cái gì chứ? Tao với mày thì câu lệ gì hả? Mày có biết từ ngày mày không đi chung với tao là cả một niềm sung sướng không?

_Á – Na Na ngạc nhiên

_Á ớ cái gì, đi 2 người trên con xe ọp ẹp mãi thế thì sống sao nổi? Mà như thế tao với mày đều đen trề giờ, không hay ah nha! – Minh giải thích cho cô tưởng.

_Hay là thế này đi, kêu Hoàng trở cả tao với mày! – Na Na bỗng nảy ra ý tưởng.

_Bộ lại chấp tiếp chỗ nào thế? Đèo 3 công an tóm thì vỡ mồm luôn đây em !

_uk, heng quên không được đèo 3 hehe

An Na chợt nhớ ra điều luật này, thế đành thôi vậy mà con bé kia nghe vẻ chẳng bắt măn gì với việc mình đi xe máy còn nó đi xe đạp.

_Mà mày được hót boy đều thế không thích sao, kêu tao đi chung không ghen ah?

_Hả...%#%##^&\$&%*?

Cái giẻ thế này, bộ Minh nghĩ Na Na ham hố giai vậy ư? Thích thì chỉ thích ngắm thôi chứ , thích bọn đó đẹp thì đẹp thiệt những mệt lắm, suốt ngày phải trông. Ăn không no yên ngủ không ngon mà ban ngày thì ngồi sốt ruột lo lắng như ngồi trên đống lửa vì một lẽ, giai đẹp khó giữ, mà con gái thì đông và nhiều lắm. Cô cũng không đủ tự tin để giữ được trái tim mấy kẻ đẹp trai kiểu như Phan Tử Hoàng.

Mà Minh Minh cho là Na thích tên Mặt Lạnh đó thì phải, vì nếu không thế thì việc gì phải nói chữ Ghen?

_Đến lượt mày chấp mạch Minh nhỉ? Thích cái qué gì chứ, mày phải hiểu là hần đang trả nợ , hần có lòng thì mình phải có dạ dày đúng hong? Hahaha

_Trả nợ gì ? – Minh khó hiểu

_Không nhớ vụ hần làm mất xe tao ư?

_Ah thì ra là thế! Ah mà hết tý đi mua trai nước rửa bát nhoe, còn mỗi tý ah dùng nốt bữa nay là sạch trơn !

Hờ hờ, Minh quay vù 180 độ .

_Á...uk, thế tao đi mua luôn, không sắp 8h30 rồi !

Na Na nói là đứng dậy bởi đi càng sớm càng tốt, cô không muốn gặp những tên biến thái.

Cửa hàng tạp hóa cách nhà không xa khoảng tầm 500m nên đi bộ , coi như đi dạo cho dễ tiêu hóa, lại còn được ngắm đường phố. Gì chứ với An Na tuy mới lên Hà Nội chưa được bao lâu nhưng cô thích nhất là Hà Nội về đêm, lung linh tấp nập nhưng không phải cái kiểu ồn ã của ban ngày, dòng xe, dòng người đi đông đúc như chảy hội.

Vĩa hè đầy các cô các thím đang tập thể dục, mấy đứa nhỏ lắt nhắt trượt patin vs trượt ván , nhìn rất thú vị. Mấy chiếc ghế đá cũng đã được ngồi hết, nhất là mấy cái góc tối tối, hay cạnh mấy cây liễu có lá câu rủ xuống, thường là mấy điểm lý tưởng của các đôi bạn trẻ (hý hý chị này tia kĩ quá ha)

Trên đường những chiếc xe lồi tiếp nhau dài lê thê, tuy không đông như cũng đủ thấy được sự náo nức và nổi trội hơn tất cả là một cái màu vàng óng chói lọi đập vào mắt An Na , một chiếc xe mui trần hai chỗ. Woa mới đẹp làm sao!

Trên đường những chiếc xe lồi tiếp nhau dài lê thê, tuy không đông như cũng đủ thấy được sự náo nức và nổi trội hơn tất cả là một cái màu vàng óng chói lọi đập vào mắt An Na , một chiếc xe mui trần hai chỗ. Woa mới đẹp làm sao!

Chưa đầy 3 giây, An Na không khỏi khăng định mình biết người đó – Nguyễn Nghĩa !

Nghĩa một mình đứng trước mũi xe, diện chiếc quần ngắn bó kiểu « rách tả tơi » ngắn trên đầu gối cùng chiếc áo phông tinh nghịch sẵn tay, dáng người cao ráo, tâm lưng dài rộng dính với sát vào thành xe, khoanh tay trước ngực đôi mắt u nâu, hôm nay nó không còn tinh ranh nhí nhảnh thường lệ mà thay vào đây, tất cả đều chìm trong một biển trầm lặng không có gió, không có sóng.

Có « của lạ » mà đẹp trai cứ phơi phới đứng giữa đường nên cả khu phố chỗ đó nhộn nhịp hơn nhiều, người nào người nấy đi qua cũng tò mò mà say đắm ngắm nhìn ảnh chàng đẹp trai bên chiếc siêu xe. Nhất là những cô nàng xinh xắn, bọn họ đều e ngại không dám đến lại gần mà cứ kéo dài những ánh nhìn ngưỡng mộ không dứt về phía Nguyễn Nghĩa.

Đáng thương thay, hôm nay cậu ta chẳng may đến lượt người điều hành qua mắt mình cũng càng không chú tâm đến mấy cô ả kia, bởi hết thấy đôi mắt nâu , cặp mi dài đều hướng vào một nhà hàng đối diện , Nghĩa cứ đứng nhìn , nhìn rất lâu cũng không bước vào.

Sao lại vậy ? An Na liền

Dón đến Dón đến.... Cố gắng đi thật khẽ ... thật khẽ đến gần cậu ta từ phía sau.

khi ở một khoảng cách vừa đủ, An Na nhướn người lên chút xíu, rồi dùng những ngón tay dài mảnh khảnh bịt chặt hai mắt Nghĩa, cô giả giọng Huế hỏi nghĩa có biết cô là ai không.

Về phía Nguyễn Nghĩa, cậu nhóc có chút giật mình, đưa tay lên sờ sờ bàn tay nhỏ kia ngẫm nghĩ một chút khoảng nửa giây, Nghĩa khẽ mỉm cười.

_Nếu đoán được thì được cái gì ?

_Cái chi nữa ? – An Na vẫn giả ngơ , có điểm không tin lời hần.

Cậu ta, hừm, sao có thể đoán nhanh thế được, giọng giả Huế của cô đã che giấu rất công phu chất giọng bình thường mà.

_Thôi đi chị không lừa được em đâu !

Nghĩa lộ ra ‘ Chân tướng ‘ không thương tiếc, hehe định gạt nó sao không được đâu sói ạ.

Ngay từ đầu khi nghe bị bịt mắt một cách bất thành linh nó đã nghĩ đến An Na, thứ nhất là nó biết nhà cô cũng ở gần đây, thứ hai là chỉ có An Na mới chọc nó kiểu như thế này (vì chính cậu ta cũng hay chơi cô mà) cộng thêm việc cảm nhận hơi ấm từ bàn tay mềm mại nên việc đoán ra là ai không quá khó với nó.

An Na buông thông hai tay, tụt cả húng . Thở dài một cái

_Trêu em chả vui gì sất!

Thằng bé kia trêu cô thì cười phớ lớ mà cô trêu nó chả nhe răng được nổi một lần. Đờn bắt công quá!

_Tại chị nhạt!

_Hưm – An Na bĩu môi, lườm nó một cái sắc lạnh –Nửa đêm nửa hôm ở đây làm chi?

Cô lại bắt đầu giở giọng quở thúc của mấy bậc phụ huynh.

_Em đi học thêm gần chỗ này! Đi học thêm mà đi xe này sao? – An Na ngạc nhiên, dòng xe xa hoa thế này mà dùng để đi học có phải là phô trương quá không?

_Đi xe này thì sao? Có phải đi học chính đâu! – cậu ta thản nhiên nói, còn nhún nhún vai.

Cậu ta chẳng để ý đến người khác nghĩ gì về, với Nghĩa – cậu quan niệm có gì thì dùng lấy đâu phải sợ người ta ban tán xì xào, chiếc xe này cũng vậy, dùng sướng, đi nhanh lại đẹp tại sao cậu ta lại không thích được, mà thích thì dùng dù nó rẻ tiền hay đắt tiền miễn là hợp ý cậu. Chứ Nghĩa chưa bao giờ có ý là muốn dùng nó để khoe khoang sự giàu có và sĩ với đời.

Nhưng với An Na thì khác, cô đương nhiên vẫn cho rằng Nghĩa là một công tử nhà giàu muốn tranh hơn thu với đời.

Nghĩ vậy thôi, chứ Na cũng không nói ra.

_Ờm, mà xe này của em hả, chị không nghĩ là mẹ em sẽ mua cho em .

_Sao chị lại nghĩ vậy ! – Nghĩa thắc mắc, nếu là mẹ cậu mua cho thì sao ?

_Mẹ em nghiêm khắc như vậy, làm sao lại tặng em xe oto , em vẫn chưa đủ tuổi đi mà.

_Là bác tặng em , nhưng tên đăng kí là mẹ em ! – Nghĩa trả lời.

Woa ! Bác Nghĩa giàu thiệt đấy, mua tặng cháu hẳn một chiếc Ferrari mui trần lộng lẫy xa hoa này.

_Thế học xong chưa ? sao còn đứng đấy ? – An Na tiếp tục hỏi.

_ Học hành căng thẳng nên em ra đây đứng thư giãn chút !

_Hử... Đang học mà bỏ ra ngoài sao ? mẹ em mà biết là không xong đâu, cô lo lắng chuyện học hành của em nhiều lắm đấy !

Nghĩa biết mình nói hớ, lập tức sửa lại.

_ah quên em học xong rồi mới ra đây mà ! – Cố giải thích lại, nhưng vẻ mặt lúng túng của cậu ta khiến An Na bắt đầu nghi ngờ.

_Thật hả ? - cô dò xét lại.

Thằng nhóc này ai chả biết là chúa lý sự, mà tài nói dối của nó cô đây từng nếm chãi không ít, cũng bị lừa không ít, trải qua nhiều lần như vậy, cô hiểu : nó nói mười chỉ nên tin bốn, còn ai mà tin hết nhẹ thì là nằm ngủ mấy tiếng như cô đây, nặng là mất hết cả gia sản chứ chẳng chơi.

_Thật mà, Na Na phải tin chứ !

_Na Na cái gì mà Na Na, ai cho em gọi chị như thế ? – Cô sững sờ, quát Nghĩa.

Nhỏ tuổi hơn phải gọi bằng kính ngữ chứ, sao lại gọi như kiểu đó !

_Gọi thế cho thân mật mà.

_Thế với mẹ em cũng gọi thân mật kiểu ấy ah?

Nghĩa (*.*)”

%#%^\$^&*())\$%#.....

Quả là không đỡ được, câu này khiến thằng bé cứng họng rồi.

_Từ giờ không được gọi thế nữa, mà muộn rồi chị về đây, em cũng mau về đi !

Noi xong cô quay người chuẩn bị đi bởi cô đương nhiên là không quên mấy câu chuyện về đêm rất biến thái mà người ở xóm trọ đã kể.

_Khoan! – Tiếng Nghĩa phía sau vang lên

_ Hở? sao vậy cưng? – An Na quay đầu lại

_Đi uống cà phê không? –Nghĩa mời mọc rồi chỉ tay vào quán cà-phê gần đấy.

_Mai chị còn phải đi học sớm, không đi đâu – Na không có thói quen uống cà phê mà đặc biệt là cà phê buổi tối, cô sợ làm gấu trúc lắm.

_ Ngoài cà phê ở đây còn nhiều đồ uống khác mà, vào ngồi chút rồi về đâu có sao đâu!

– Cậu nhóc năn nỉ mong Na đồng ý.

_uk , cũng được – An Na chần chừ mãi rồi cũng gật đầu chấp thuận

Hai người cùng bước vào quán cà-phê.

Cổ nhân tạo được dùng trang trí ngay lối vào của nhà hàng tạo nên một khung cảnh thơ thái cho những vị khách.

Màu xanh cỏm là màu chủ đạo của quán, thậm chí và nội thất cùng gam màu tường và rèm cửa , tất cả tạo nên một màu xanh êm dịu, tươi mát. Cách trang trí quán cà-phê kiểu này vừa lạ, vừa độc đáo, dành cho những ai yêu thích màu xanh, yêu thích sự độc lập. Chủ nhân quán cà-phê còn chọn cho những chiếc ghế cuốn dây leo, cuốn hoa , màu sắc vô cùng sắc sỡ để làm ghế ngồi, giúp khách hàng có những trải nghiệm như đang được thư giãn cùng bạn bè tại một cánh đồng cỏ của mùa xuân xanh mát.

Vẻ điển trai của Nghĩa khiến mấy nhân viên ở đó có chút thất thần thờ ơ. Hai

người đi qua một dãy bàn dài, bất chợt một ánh mắt quen thuộc liếc ngang qua người khiên An Na vô thức mà liếc nhìn lại.

Phan Tử Hoàng

3 chữ đó đập mạnh vào đầu cô, nó bay vòng vòng quanh trán.

Đúng là quỷ ám, oan ra ngõ hẹp, âm hồn không tan, đi đâu cũng gặp nhau!

Dù bắt đầu mất cảm giác ác cảm với hắn và nhưng mỗi lần gặp Hoàng cô thật sự là có chút không được tự nhiên, bởi tim trong lồng ngực lại đập rộn thêm một chút, mắt không tự chủ mà sẽ nhìn về phía hắn. Hơn tất cả , cô còn sợ .. sợ... sẽ không tìm được mà có cảm giác với hắn.

Tất cả nhiều đó đã đủ làm lý do tại sao An Na nhiều lúc sợ phải gặp anh.

An Na quay mặt đi ngay sau đó, miệng không khỏi lẩm nhẩm “ a di đà phật phụ hộ độ trì cho con, thiên linh địa linh linh tà ma ngoại đạo xin bay hết đi “. Đã là ma ám chắc chắn là điềm không lành, biết thế chẳng nhận lời Nghĩa cho xong.

An Na quay mặt đi ngay sau đó, miệng không khỏi lẩm nhẩm “ a di đà phật phụ hộ độ trì cho con, thiên linh địa linh linh tà ma ngoại đạo xin bay hết đi “. Đã là ma ám chắc chắn là điềm không lành, biết thế chẳng nhận lời Nghĩa cho xong.

_Ngày chị đọc kinh ah? – Bất ngờ ngoái đầu lại nhìn cô

_á.. ơ..không không tiếng muỗi bay vo ve đấy, em nghe nhầm rồi hơ hơ

An Na cười xòa.

Khi đã chọn được chỗ ngồi như thường lệ Nghĩa gọi đồ uống, rồi Na kêu cậu ta tùy ý chọn hộ luôn ỉnh miễn là không phải cà-phê .

_Cơ mà sao hôm nay nổi hứng mời chị vậy?

_Thích thì mời! hehe bộ chị thấy lạ lắm sao?

_ Cũng lạ nhưng không nhiều lắm

Thực ra là lạ thật, quen nó hơn tháng rồi, bị đầy ải suốt rồi có bao giờ thấy nó hỏi cái hay bù đắp gì đâu, hôm nay cứ coi như là lễ tạ ơn đi .

Nhưng không hiểu sao vị trí ngồi ở đây rất dễ dàng nhìn được chỗ Phan Tử Hoàng , mà hình như hắn không ngồi một mình mà đi cùng một người nữa, An Na giả vờ kê lại chiếc ghế nhướn nhướn lên nhìn xem người kia.

Oh à thì ra là Hạ Ngọc Hân – cô nàng mặt ong xinh đẹp.

Nhưng sao Hạ Ngọc Hân lại đi cùng Mất Lạnh ?

Không phải vô duyên vô cớ mà An Na có câu hỏi này vì cô biết Hân và Ricky là một cặp.

Ở trường, những người bạn của cô và cũng như Minh Minh đã kể thì hai người họ là một đôi thanh mai trúc mã từ nhỏ, cặp « uyên ương hồ điệp » rất xứng đôi vừa lứa. Chuyện này cũng không ngạc nhiên gì, vì cô cũng hay bắt gặp đôi uyên ương đấy đi cùng nhau. Điển hình là ở quán cô làm thêm hôm nọ , cô nhớ rất kĩ họ khá thân mật nhất là Ricky luôn gây cười cho Hân, thi thoảng còn Ricky còn bón kem cho Hân nữa , một màn tình cảm như vậy không khỏi làm người khác ghen tị.

Ở các hành lang, ghế đá hay khu thư viện thường xuyên bắt gặp cảnh hai người họ đi cùng nhau. Ngốc nghếch đến mức nào cũng thừa hiểu quan hệ giữa hai người đó là loại gì.

Mà tự nhiên tối nay lại đi cùng Mất Lạnh thì hơi khang khác bình thường, hơn nữa nghe Mai Hân đồn là Phan Tử Hoàng ngày trước cũng đây đưa gì với Hạ Ngọc Hân.

Đúng lúc đó ánh mắt xanh như biển hồ của cô chạm về sắc lạnh từ đáy mắt Phan Tử Hoàng.

Cô cúi đầu ngời phịch ngay xuống như muốn lé tránh cái nhìn đầy dao găm từ hắn.

_Ấy sao vậy ? –Nghĩa hỏi. Hai đầu lông mày nhíu lại.

_Không sao, hehe, thử xem cái ghế này chắc chắn đến đâu ý mờ.

Nghĩa %*^*&*\$^&%&

.

.

.

Hai người ngồi nói chuyện phiếm tầm gần nửa tiếng , An Na chợt nhớ ra xem đồng hồ, kim phút đã nhích đến 9h30 phút.

_Chị phải về rồi !

_Ồ khoan đã , ngồi một chút nữa đi, đằng nào em cũng đưa chị về mà, lo chi !

Suy nghĩ một lát, thì thấy Hạ Ngọc Hân đứng dậy chạy ào về phía WC.

Ngay lập tức :

_Em đi rửa tay chút, ngồi đây chờ em ! – Nghĩa đứng dậy và chạy nhanh cũng không kém về phía WC

Ồ..... Mặt An Na ngấn ra .

Nghĩa vừa đi một lúc thì Phan Tử Hoàng như ma đã lướt đến trước mặt cô, nhìn sẫm soi từ trên xuống dưới, chân mày hăng chau lại.

.....Tinh !

An Na chợt nhận ra cô đang mặc đồ ngủ !

Hả ! Cái gì vậy nè.

Một chiếc quần ngủ rộng thùng thình và cái áo cũng vậy trông khác mấy mẹ già là bao, nhưng đau đớn hơn là trên bộ ngủ in hình hai nhân vật trong phim “ Hãy đợi đấy” (Là phim hoạt hình con nít) .

Lúc này vì chỉ nghĩ đi một tẹo là về nên cô không thay quần áo nhưng quên là đang mặc gì mà cứ thế tiên vào quán cà phê, nhân viên không cười la may rồi.

Làn da trắng dờ có màu của quả ớt ơy’.

Cô cúi đầu khẽ cắn môi ! Trong đầu chỉ hiện lên 2 từ “Mất mặt “

_Cô quen Nghĩa? – Mất Lạnh bắt giác hỏi, hần cũng thôi dán ánh mắt gườm sắc lên cô.

_Tôi là gia sư cho cậu ta ! – An Na ngẩng mặt cố gắng trả lời bình tĩnh nhưng không giấu nổi vẻ xấu hổ.

_Ra vậy. Sao vẫn ngồi ở đây làm gì ? – Mất Lạnh lại tiếp tục hỏi

_hớ ? – Cô không hiểu. Đương nhiên là chờ Nghĩa chứ làm gì tên nay chả nhẽ IQ quá “cao” để hiểu vấn đề sao.

_Cậu ta có việc bận rồi ! – Hoàng trả lời.

_Việc đó chỉ 5 hoặc cùng lắm là 10 phút thôi mà ! – Bởi vì cậu ta chỉ có đi vào nhà vệ sinh thôi, chuyện này đâu được coi là ‘ việc bận ‘ mà An Na cô không thể chờ nổi chứ.

_Mà anh ra đây làm chi ? sao không ở bàn anh ý ! – An nói giọng đều đều nhưng ngôn từ trong lời nói ám chỉ muốn hần quần xéo ra chỗ khác, gặp hần đã là không may mắn mà ngày nào cũng phải gặp rồi, đến tối cũng không yên.

_Cô còn không mau về ngủ đi, sáng mai ra mượn một giây thì chết với tôi ! – Bỏ ngoài tai lời xua đuổi, hần còn quay ra dọa nạt cô.

_Thì tôi đang đợi Nghĩa ra rồi cùng về mà ! – Na giải thích

_Đã bảo là cậu ta bận rồi, không đưa cô về được đâu ! - Hoàng cười khẩy

Rồi chưa kịp để cô ư hự gì hần xoay người bước về chỗ ngồi của mình đặt tiền xuống rồi thẳng cửa chính đi ra. Dáng vẻ nam tính cùng khuôn mặt điển trai kiêu ngạo của hần khiến không ít các thiếu nữ ngồi trong quán phải lưu luyến nhìn theo.

Còn mấy cô nhân viên thì ngất ngây thần thờ mấy giây thán theo : ‘ Hôm nay là ngày gì mà toàn giai đẹp đại xá nơi quán mình nhỉ ?’

Sao hần lại khăng định như vậy nhỉ ? đôi mắt An Na thoáng chút băn khoăn.

Nhưng ngồi đợi mãi không thấy Nghĩa ra, cô bắt đầu sốt ruột .

Gần 20 phút lặn, giờ cũng xấp xỉ 10 giờ đến nơi rồi, tên quý này không biết ăn nhằm cái gì ? bị ông Tào gõ cửa rồi cũng nên.

Vừa lúc đó Hạ Ngọc Hân đi ra thì Nghĩa cũng đi ngay phía sau, Na nhanh chóng bắt gặp một đôi mắt ươn ướt có chút đỏ đỏ của Hân, đôi môi son bóng đỏ lúc này giờ đã nhạt phai, chỉ còn lại vẻ nhợt nhạt, trông nét mặt có đôi phần mệt mỏi.

Cô ta thấy An Na đang nhìn về phía mình thì vội rút ngay một cặp kính dâm lên che vào rồi nhìn về phía cũ thì đã không thấy Phan Tử Hoàng còn đó nữa, cũng thẳng tiến ra khỏi quán.

_Em nhớ không nhầm nhà chị gần đây, đúng không ? – Nghĩa ngồi xuống bên cạnh Na Na

_ừ, ngay gần đây.

_ Bây giờ em có việc bận đột xuất, không thể đưa chị về được – Cậu ta trưng ra một bộ mặt kiêu «Rất lấy làm tiếc » - Chị về một mình có sao không ?

Á Không muốn về một mình đâu, nhưng cô chỉ nghĩ trong đầu thế thôi, nếu thằng nhóc đã nói vậy thì cô cũng không nên làm nó khó xử.

_Ồ không sao, em có việc cứ đi trước đi nhé ! – Na Na nói vô cùng tự nhiên nhưng trong đầu thì không khỏi khẩn cầu cho chính xứ mạng mình, mong rằng hôm nay mấy tên yêu râu xanh không xuất hiện.

_Thế bye chị nhé, em đi trước - Nói xong, thằng nhóc đứng lên vẫy vẫy tay rồi nở một nụ cười thiên thần chào An Na và bước ra cửa.

Thế là một người nữa lại đi ra, bây giờ còn lại mỗi cô, cô không hiểu sao Phan Tử Hoàng có thể phản chuẩn đến thế, hay lẽ nào hắn là thầy bói ?

Tu nốt ly cam cô cũng mau mau đánh nhanh rút gọn ra khỏi nơi này.

Lại một mình dạo bước về nhà, thở dài xong đang định đi về thì.....

14. Chương 14: Sắc Lang

Lại một mình dạo bước về nhà, thở dài xong đang định đi về thì.....

-Cô thầy tôi nói đúng chứ ?

Giọng nói quen thuộc mang theo bằng giá vang lên, cô đã quá quen với cái chất giọng điềm tĩnh không cảm xúc này, ngoảnh đầu đi tìm kẻ phát ra giọng nói đó, cô phát hiện ra hắn đang đứng dựa người vào gốc cây.

-Ước anh về rồi mà .

-Thì ở lại xem lời tiên đoán có hiệu nghiệm không !

Hừm thì ra là ở lại để cười nhạo cô đây .

-Hiệu nghiệm rồi cưng ah, về mau đi không giai đẹp đứng dưới gốc cây thế này dễ gây hiểu nhầm lắm !

Đẹp trai, có mặt tiền như hắn , nửa đêm nửa hôm thò dướì gốc cây không những thế hắn còn khoác chiếc áo da , ở trong là chiếc T-shirt kiểu ombre cổ tim, làm lộ ra một khoảng ngực săn chắc và trắng phớt , nguy cơ bị nhầm là trai bao cực kì cao à nha.

-Ai cho cô gọi tôi là cưng ! – Phan Tử Hoàng quắc mắt nhìn cô, gần từng chữ qua kẽ răng. Nơi đáy mắt có vài gợn sóng.

Đúng vậy hắn không thích cái từ đó, như kiểu để gọi thú cưng hay mấy thằng nhóc miệng còn hôi sữa vậy, cảm giác có chút bị coi thường . Dù đây là một từ đáng yêu đi nữa thì trong từ điển của hắn không có khái niệm này, nó không hề hợp với hắn.

-Làm gì khó tính thế cưng , gọi vui thôi mà hý hý ! Ker mà chả nói nữa tôi về đây.

An Na làm vẻ mặt ngây thơ vô số tội vì cô nhận ra được sự biến đổi khá rõ của hắn mà trong 36 kế có của Khổng Tử thì chuẩn là thượng sách, tránh voi chả xấu mặt nào. Nghĩ đến đó cô cấp mông lên mà đi , đi kiểu ‘ Ma đuổi’.

Chân cô dài thì dài nhưng không bằng cặp chân dài miên man của Mất Lạnh, hắn đã kịp níu tay cô.

_Tôi còn phải về, không mai dậy muộn thì anh không tha cho tôi !

_Cũng biết nghe lời ? – Hắn hỏi, ánh mắt sâu đen tuyền xoáy vào đôi mắt xanh kia.

Đôi mắt xanh đẹp đến mê hồn của An Na Khiến Phan Tử Hoàng không kìm được mà nhìn chăm chú vào đó, rất sâu..... sâu nhưng anh vẫn có thể nhìn được ra tận cùng nơi đáy mắt đó.

Ngược lại với An Na, cô đã lạc lối trong đó , vì nó đen ngịt , màn đen ấy đã che giấu tất cả những suy nghĩ hiện nên trong đầu hấn ta, làm sao có thể thông tỏ được .

_Đương nhiên rồi, xét về độ ngoan ngoãn tôi nhận thứ 2 không ai dám nhận thứ nhất ! – cô là cố tình nói như thế, không những khẳng định mà còn tô điểm đậm hơn nữa.

Rất nhanh chóng, hấn buông cô ra. Cô bước đi cũng không thèm chào hấn đến một câu nhưng chỉ được vài bước cô lại sững người nghĩ gì đó rồi quay lại vẫn thấy hấn đứng đó đang nhìn mình, cô lại bước về phía hấn.

Dành đeo mo vào mặt nhờ vả.

_Anh có thể đưa tôi về không ? !

Hấn nhú mày nhìn cô.

_Giờ này chỗ tôi trọ khá vắng, anh chỉ cần đi phía sau thôi.

Cô dùng đôi mắt mong chờ, khuôn mặt khẩn thiết mong một cái gật đầu của hấn.

Cô thà bị ma ám cũng quyết không muốn bị “ Yêu râu xanh” ám à nha.

....: Đường về nhà ::...

Cô đi cách hấn khoảng chừng 2 mét , hai người không nói chuyện gì cả.

Những ngọn đèn đường vàng cao chói vót dần biến mất, hàng liễu xanh dì rủ xuống cũng đã đi qua, khuất vào sâu con hẻm chỉ là những khoảng tối u ám, thi thoảng xuất hiện ánh sáng lập lờ, những con gió đêm cũng thổi mơn chơn qua những ngọn tóc của An Na , cái lạnh man mát ấy xuyên qua cả lớp áo khiến da cô nổi gai ốc.

Tiếng mèo kêu đầu đầu vang lên, màu xanh lét của chúng như dạ quang phát ra trong bóng đêm, thập thò tựa bóng đèn .

Vài bóng đen không xa đó đang lượn lờ.

An Na khẽ rùng mình

Liệu có phải là mấy con nghiện ??

Hay là đám sắc lang ???

Phút hoang man đã len lõi vào từng ý nghĩ , cô đi chậm lại cốt là để đi gần Mất Lạnh. Trái ngược với vẻ bất thường của cô hấn tỏ ra khá bình thản.

-Sợ ma ? – bắt gặp nét lo lắng trong mắt cô, Hoàng quay sang hỏi.

Khẽ nở một nụ cười như châm biếm.

-Á... ai bảo, sợ gì chứ! – Na nói.

Hấn đang cười nhạo cô kìa, đương nhiên là không thể nói ừ « tôi sợ lắm ».

-Sao tự nhiên co rúm người lại thế ?

-à.. gió...rét ý mà ! – An Na ngoan cố.

Trả lời xong cô đi vọt lên, nhanh hơn , vừa là để chứng thực cho hấn vừa không muốn hấn nhìn rõ khuôn mặt bắt đầu chuyển xanh của mình.

Cứ đi thôi, càng nhanh càng tốt, cũng không còn xa nhà trọ là bao. Cô cầm đầu cầm cổ vào đi thi thoảng liếc liếc xuống xem cái tên kia còn cười không ?

Tên đó dám chê cô nhất gan, cô đây ít ra cũng từng dùng cảm cứu hấn trước họng súng của bọn Tý Sẹo.

Uỳnh....

Á An Na choáng váng đầu óc, mãi đi mà quên bém đi mất là đang có mấy con sói đang thập thò dinh mò .

Cô ngược đôi mắt xanh xa-phía lên nhìn bọn chúng.

-Cô em đi đâu thế ! – một tên tóc nhuộm vàng khè hỏi, giọng mơn chớn , hấn vuốt ve mái tóc đen nhánh đang xóa ra của cô.

-Nhìn ngon đấy mày ! – tên khác đứng cạnh châm thêm. Tên này nhìn mặt vô cùng dâm dăng, đôi mắt xéch xéch, hàng lông mày nhíu lên không những thế mồm nó còn rất hôi (Đánh răng theo quý chăng?)

An Na đứng chết nặng, nuốt nước bọt , lơ lớ lo sợ nhìn 2 hai tên biến thái trước mặt.

à Phan Tử Hoàng.

Đúng rồi, còn hấn.

Cô ngoảnh đầu lại tìm kiếm bóng hình cao to ấy.

Nhưng.....

Không

Hấn không còn đi gần đó nữa, kì cục ! mới quay đi quay lại mất vài giây sao hấn bốc hơi nhanh vậy cơ chứ?

Cô ngó đi ngoảnh lại cố tìm lần nữa nhưng vô ích, thấy đầu cô cứ ngo ngoáy nhìn quanh bọn kia cũng dõi theo.

-Tìm gì thế cô em? Chỗ này không có người đâu, kiếm làm gì ệt, đêm nay đi chơi với bọn anh!

Thôi xong rồi, cả đoạn đường không sao đến lúc quan trọng nhất thì hấn biến luôn.Giờ đối mặt với 2 con sắc lang này thì làm thế nào.

Bình thường cô sẽ nghĩ ra chằm phương ngàn món võ chí mạng nhưng khi thấy tia lấp lánh lóe sáng lên của con dao nhọn hoắt trong tay tên “mồm hôi” cô không muốn làm liều. Nhỡ ăn một dao thì coi như tàn đời.

Tốt nhất là tương kế tựu kế, lấy nhu chế cương.

-Con này bị câm hả mày! – Thằng tóc vàng lên tiếng

-Câm thì làm sao, miễn chỗ khác không hỏng hóc là được rồi! – thằng “mồm thối” tiếp lời, rồi cười đắc ý về tà mị.

-Ừ heng, câm càng tốt, càng dễ làm nhĩ hahaha !

Hấn cười khanh khách, quay sang nhìn An Na chăm chăm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch hết như cái xác chết trôi, kinh hồn nhìn bọn chúng.

Nhịp tim không ngừng tăng lên, trong đầu cô bây giờ chỉ hiện lên hình ảnh của Mắt Lạnh, hấn biến đi đâu rồi chứ, cô khóc không ra nước mắt.

Nghe là biết mấy tên này không phải ý định cướp bóc của cải mà là cướp bóc thân thể.

-Ồ , đỡ phải lấy áo bịt mồm,đỡ phí cái áo!

-Nói nhiều thế, làm đi chứ còn gì nữa - “con khi” lông Vàng xô cô mạnh vào gần một bức tường rêu mốc.

Rồi hấn đã siết chặt tay cô bằng một sợi dây thừng, không tài nào rút khỏi.

Tim An Na nhảy lên tận cổ , nhưng cô không tài nào thoát khỏi sợi dây quái quỷ này.Đàn ông trời sinh ra đã mẫn cảm với những hành động phản kháng của phái yếu, càng giãy dụa sẽ càng kích thích sự ham muốn cùng cái “khát vọng” muốn chiếm đoạt của họ. Vậy nên Na quyết định không kêu la, không nhúc nhích hay cựa quạu gì nữa.

Bỗng thấy có một bóng người nào đó thấp thoáng phía xa. Có phải Phan Tử Hoàng không? cô hét lên để gây sự chú ý từ người đó.

-Bỏ ôi a..... – lời con chưa kịp cất lên hết

-Im ngay... - Lập tức bị bịt miệng.

Bàn tay dơ bẩn thô ráp vuốt ve làn da trắng nõn nà , thơm mát của Na Na.

-Cô em không bị cảm hả, cũng tốt, anh đây thích nghe tiếng rên.- hần ngừng một chút – Nhưng không được hét to, không là cái miệng xinh xinh này sẽ bị bịt chặt bằng cái này là – Tên mồm hôi vừa nói tay vừa chỉ vào cái miệng của hần, rồi cười cười , ánh mắt hần lóe lên tia thèm khát vờ môi thơm ngọt kia.

Chỉ cần hần thở ra cũng đã đủ thay thế chức năng của bình xịt muỗi rồi, thế nên An Na đành im lặng.

Rồi tên khỉ vàng rút một thanh kim tiên đang cắm vào cái lon bia, kim tiên đó bên trong đầy máu, hần dơ lên trước mắt Na Na phe phẩy . Như một lời cảnh báo nếu còn dám kêu lên nữa thì cái này sẽ xiên thẳng vào mạch máu cô.

Tên này chắc vừa chích xong ? Như thế nguy cơ bị HIV là rất cao, không được mạnh động, không được mạnh động, phải nghĩ cách khác.

Lại nghĩ cách khác!

-Các anh định làm gì? – cô nhẹ nhàng hỏi, nhắm đánh lạc hướng vờ là mình đã quy thuận.

-Em này hài dễ sợ, theo em thì bọn anh sẽ làm gì nào?

Vừa dứt lời một chiếc cúc áo của cô đã tuột mất vì bị tên mồm thối dùng dao rạch đứt. Chiếc cúc từ trên ngực An Na rơi xuống nền đất, nảy lên rồi xoay một vòng rồi nằm im lìm, đưa mắt nhìn theo đây về thất kinh.

Tâm tình hoảng loạn, cô chỉ muốn ngất ngay lập tức, nhưng mà ngất lúc này là đưa mồm đến miệng mèo. Nén sự kinh hoàng xuống dưới, An Na lại ngẩng lên nhìn hai kẻ kia. Đôi mắt xanh giờ đã xạm màu.

Nuốt tiếp một ngụm .

-Anh có mang “ Áo Mưa” không? – An Na nói xong mà toát mồ hôi hột.

-”Áo Mưa” là gì hả mày ? – Tên “mồm hôi” bất giác quay sang nhìn tên “khỉ vàng”.

-Thằng ngu! Là bao ca su chứ cái gì –“ Khỉ Vàng “ quát “Mồm Thối”.

_Bộ em cũng muốn rồi sao? – Chó Vàng giọng điệu cười cợt nhìn cô, khôn ngờ cái mặt ngoan hiền thế kia mà lại....Nhưng như vậy càng tốt hần thích thế.

-Em bị Adis giai đoạn cuối! – An Na trả lời đầy vẻ chân thành, phải lấy hết can đảm cô mới dám bộc ra được câu này.

-Hả???????????????? - Hai tên kia đồng thanh , mặt tái mét nhìn cô.

-Em sợ anh bị lây- Biết mình nói chúng phóc, cô lại tiếp tục giả đồ – Hắt xì... Hơn nữa hiện em đang bị ốm, lúc này vừa đi khám người đang bị sốt một chút.

Đương nhiên chúng nó không dễ tin lời cô nhanh như vậy, nhất là thằng lông vàng, nó nhú mồm nhìn cô đầy nghi ngờ, nhìn đứa con gái trước mặt hần đâu phải loại chơi bời gì mà bị Adis giai đoạn cuối?. Nhưng cũng có khả năng là thật cũng vì con gái bây giờ nhiều đứa nai tơ bên ngoài mà hồ li tinh bên trong lắm.

Phòng hơn tránh hần quay ngoắt 180 độ, ra lệnh cho tên “mồm hôi”.

-Mày đi mua đi!

-Sao không phải là mày ! – Mồm Hôi tị lạnh, cái môi hơi bĩu bĩu. (Anh này đáng yêu quá =)))))))))))

-Mày chân dài hơn tao, đi nhanh hơn chứ sao, thằng ngu ! – Chó vàng nạt lớn.

Đúng thật thằng tóc vàng bé hoen hoen, người gầy đét xì mo, còn thằng mồm hôi lực lưỡng hơn téo, chân cũng dài hơn.

Nghe xong thấy có lí, tên “ mồm hôi” chạy đi mua. An Na thở phào nhẹ nhõng trong lòng, ít ra cũng được một tên quần xéo, cũng coi như có thể kéo dài được thời gian mong chờ cơ hội thoát thân.

-Thằng ngu kia đi rồi, giờ cô em là của anh hahaha! – Đôi mắt con bực giê híp lại, cái lưỡi dài thò ra chỉ trực nhào đến ăn cô.

Sóng này chưa qua sóng khác đã đến, cứ tưởng hần sẽ lỏng ra một chút nhưng cô đã nhầm, tên này thật là bì ỏi, thích đánh quả lê mà dùng kế lừa thằng bạn.

-ấy khoan khoan, anh muốn bị Aids sao?

-Thật ra anh đây cũng bị HIV.

Đùng đoàng....

Lời của hần như tiếng sét đánh ngang tai An Na, cô kinh hãi nhìn thằng bực giê lông vàng. Mồ hôi trên trán chảy dòng dòng, cả thân run rẩy.

-Anh ... Anh lại muốn làm gì – An Na nói, rằng đã va lập cập vào nhau.

-Sao thế? Không phải em cũng muốn ư? Chúng mình cũng đều bị HIV rồi, lo cái gì chứ! – Hần nhếch mép cười .

Giờ thì An Na phải thay đổi chiến thuật, không thể án binh bất động. Con khỉ vàng này thành tinh không thể lừa đơn giản như vậy được.

Mà phải dùng đòn bất ngờ! Một cước đánh trúng đích.

-Nhưng bị trói tay thế này, làm thật là không thoải mái à – Na giả giọng hơi nũng nịu, có chút hờn trách, đôi mắt ướn át vô cùng kiều mỹ.

Có trời mới biết cô cảm thấy hổ thẹn với bản thân mình đến nhường nào, hoàn cảnh ngay hôm nay với cô thật sự là buồn nôn nhất mười chín năm xuất hiện trên trần thế. Nhưng đổi lại nhìn vết hầu của tên khỉ vàng cứ nhấp nhô không ngừng, Na biết cô đã thành công gần nửa.

Ánh mắt hần nhìn Na càng lúc càng trở lên sâu thẳm.

-Được thôi, nhưng em không được phản kháng! – Hần cảm thấy cổ họng khô cháy, thanh âm trầm xuống lạ thường. Hình như trước đây hần chưa có cảm giác này bao giờ.

Lại nhìn về phía người con gái đối diện, cô ta đang nở nụ cười với hần. Núm đồng tiền ẩn hiện trên gò má tròn mịn, đôi môi anh đào căng mọng còn chiếc mũi thanh tú trên gương mặt xinh đẹp hiền dịu, từng đường nét đều tinh tế hết mức, hần biết hôm nay hần đã gặp được mỹ nhân, một mỹ nhân ẩn lấp dưới trong sự mộc mạc , thơ ngây và tinh khiết.

Nhưng nụ cười trên môi cô ta hình như.....gượng gạo thì phải?

“Khỉ Vàng” tiến sát lại An Na , rồi cởi trói.

An Na cũng không nhìn thấy cái kim tiền lúc này hần cầm nữa.

Khi vừa trốn thoát khỏi sợi dây thừng An Na muốn nhanh chóng đẩy hần ra, rồi dùng cước cho “Hạ bộ” hần được “thoải mái”. Tay cô chạm lên ngực hần, dùng lực đẩy ra nhưng còn chưa xong hần đã tóm được , hần ghì sát người An Na vào tường, ép chặt, cả người cô bị vây hãm bởi “Khỉ vàng”, rồi dùng một tay còn bóp cầm cô rất mạnh:

-Tao biết, ngay từ đầu mày đã giả vờ rồi con ọn ả ! – Và từ hần lúi ở phía sau ra cây kim tiêm chất đầy máu, chĩa thẳng vào mặt cô.

An Na tròn mắt nhìn ông kím sắc nhọn , miệng bất giác không thốt lên được câu nào. Rùng rợn.....rùng rợn hơn cả lần đầu tiên gặp Phan Tử Hoàng

-ĐKM, mày đừng tưởng bố không biết gì, con ranh . Nếu muốn bị Adis thật thì khôn hồn đừng cử động .

Bất ngờ hần lột chiếc áo trên người mình, một cái thân que củi trơ xương sườn, trên tay còn có mấy vết sạm hình trống gấm ghiếc.

Hắn nhìn Na chăm chú, đưa tay sờ lên từng đường nét trên khuôn mặt An Na. Đầu óc cô trống rỗng, không nghĩ được ra mưu kế gì. Không muốn chịu chết cũng không thể vùng vẫy cắn bừa được, như thế thiệt thân mà còn chết tức khắc ngay chứ chẳng chơi.

Làm sao bây giờ?

Phan Tử Hoàng, anh ở đâu chứ?

Hắn tiếp tục đưa bàn tay dơ bẩn của mình lên xé toạc chiếc áo kiểu bi-za-ma in hình nhân vật trong phim “Hãy đợi đây” của Na Na khiến một phần áo ngực bị lộ.

Sợ hãi đã thấm sâu vào từng tế bào.

Cô gào thét van xin tha mạng, nhưng tên kia vẫn đứng đờ đẫn cười khinh.

Hắn luồn một tay vào eo cô, An Na hét lên kinh hoàng :

-Đừng.... Tha cho tôi.

Nước mắt nước mũi , sự sợ hãi trộn lẫn vào nhau, cô khóc nức nở. Giờ thì hết cách thật rồi??

Cô nhắm tịt mắt , không muốn nhìn... không... cô không muốn bị như thế.

Cúi gò mặt cắn môi đến chảy cả máu, cô liên tục lắc đầu gào thét không muốn nhìn không muốn nghe vì quá sợ hãi.

Sau đó vì khóc quá nhiều mà vẫn chưa thấy gì, thân xác mình vẫn còn nguyên, cô từ từ mở mắt ra nhìn.

Như một phép nhiệm màu được ban tặng.

Tên bęc giê kia nằm đổ rạp dưới chân cô lúc nào không hay, ngẩng mặt lên nhìn thấy Phan Tử Hoàng tay cầm tuýt sắt đứng rất hiên ngang như một dũng sĩ diệt rồng.

Cô khóc, khóc rất to, hai hàng nước mắt trào ra ồ ạt, càng ngày càng nức nở. Phan tử Hoàng cởi tấm áo da, phủ lên người An Na.

Vô thức cô ôm chặt lấy Hoàng, vùi đầu sâu vào lồng ngực hắn. Như gà con tội nghiệp bị điều hâu săn đuổi, rồi gà con tìm được mẹ, lấp dưới đôi cánh to của mẹ nó.

Nước mắt của cô thấm hết vào áo hắn, khiến cái áo da cũng ướt nhẹp đi.

Hơn bao giờ hết, cô cảm thấy an toàn khi có hắn bên cạnh. Hơi thở ấm áp này, bờ vai tráng kiện này, con người này, cô đã mong biết bao nhiêu, mong chúng được xuất hiện sớm hơn.

Còn Mất Lạnh thì đứng lặng người cho An Na ôm mình, anh không ngờ cô cũng có lúc yếu đuối thế này. Vừa khi này thôi, anh kiếm được một cây gậy định cho 2 tên nhãi nhép kia một trận thì thấy cái miệng sắc lém của cô ta rất có công dụng, dư sức đấu với chúng, thậm chí cô ta mưu mẹo vậy chắc không cần anh phải ra tay giúp đỡ . Nhưng cuối cùng thì

Con gái vẫn là con gái dù có tỏ ra mạnh mẽ đến đâu, thể hiện mình dũng cảm đến đâu đi chăng nữa vẫn là những người cần được bảo vệ.

15. Chương 15: Những Lời Bàn Tán

....:Trên Trường::.....

Kể từ ngày An Na cùng Mất Lạnh “ cười” con hắc mã hàng sáng đến trường, dù cố gắng giảm thiểu sự bất gặp của đám sinh viên trong trường, cô đã phải bảo Hoàng dừng xe cách trường khoảng 20 mét rồi đi bộ đến trường. Nhưng dù có là 20 mét hay 200m đi chăng nữa thì việc bắt gặp hai người đi chung là điều

không thể tránh khỏi. Bởi ai chứ với Phan Tử Hoàng – mệnh danh là Cold Boy của trường, quanh người hắn luôn tỏa ra một vòng hào quang chói lọi làm thu hút ánh nhìn từ mọi phía

Ấy vậy mà hắn lại đi cùng một đứa con gái, mặt mũi cũng tầm tầm, ăn mặc thì thường thường, cô ta nhìn giống học sinh cấp III hơn là sinh viên đại học, tóc thì buộc đuôi ngựa, nói chung là không nổi bật lắm, điều đó khiến nhiều cô nàng phải ghen tị và cực kì là không ưa con nhỏ đi cùng hắn. Tin này đã bị lan truyền trong trường nhanh chóng, nó còn khủng khiếp hơn cơn bão “ Share “ trên facebook. Nhưng cô nàng An Na vô tư lự của chúng ta thì hoàn toàn không biết, cho đến khi....

An Na tay ôm đồng tài liệu về mấy vấn đề kinh tế cùng Minh đi đến căn tin trường thì mọi ánh mắt đặc biệt là của những nữ nhi ở đây cứ dõi theo cô không ngừng.

Có mấy cô “ vịt trời” bàn tán đã sôi nổi càng sôi nổi hơn khi thấy An Na.

- Nghe đồn, nhỏ kia đi cùng xe với Hoàng. Thật là..... Con đó có chiêu trò gì vậy?

- Gì chứ? Cùng xe á? Phan Tử Hoàng đâu dễ đổ với kiểu đó. Chắc chắn con bé ấy dùng bùa ngải gì rồi. Tôi không tin Hoàng lại để một đứa “ nhà quê lên tỉnh” thế kia đi cùng mình.

- Thôn nữ mà, chắc là vùng sâu vùng xa vậy mới có bùa ngải chứ, nghe gọi là chà trai thành phố đấy.

(mấy thím vui đáo để, con người ta hiền lành lắm á)

- Nhìn nó kia! Mặt còn để mộc nữa chứ? Nó nghĩ con trai bây giờ vẫn thích kiểu ngây thơ trong sáng mộc mạc giản dị sao? Đâu phải thế mà để ăn hàng. Đúng là nông cạn hém...

Cặp mắt soi mói của mấy bà tám phát ra vô vàn tia sáng điện lao về 2 kẻ đi ngang qua trước mặt họ.

- Này! Nghe vẻ mày nhiều anti fan quá đấy! – Minh Minh đi cạnh đã sớm nhận ra sự khác thường của những người xung quanh nên cô cẩn thận ghé sát tai An Na thì thầm.

- Hả ?? sao lại anti fan?– Cô không giấu nổi sự ngạc nhiên hỏi Minh.

- Ai mà biết được, tao thấy bọn họ cứ nhìn bọn mình rồi thì thầm chỉ chỉ gì ấy, bộ mày không thấy sao?

- Ờ hơ chỉ bọn mình chứ có phải mỗi tao đâu, hay là anti fan của mày?

An Na đặt xấp tài liệu xuống. Lúc này bọn họ đã an tọa cạnh một chiếc bàn tròn bằng gỗ ép, rồi tỉ mỉ quan sát một lượt quanh đó. Những kẻ đang chăm chăm nhìn cô thấy vậy đều quay mặt đi chỗ khác coi như không có chuyện gì.

- Tao thì làm gì có chuyện gì? Chẳng phải mày hay đi cùng Mắt Lạnh ư, tao nghĩ là liên quan đến việc này– Minh Minh tỏ vẻ nghi ngại.

Minh biết cô không thể nào là tầm ngắm của mấy bà tám kia được, dung nhan không quá xuất sắc, gia cảnh không quá giàu có lại càng không phải người ăn mặc sành điệu hơn nữa cũng không có người yêu là đẹp trai.

- Liên quan gì đến việc này? Chẳng lẽ đi cùng xe hắn mà cũng được tặng anti fan sao?– An Na chu môi.

- Ôi chà, ngây thơ quá đây cô em....

Minh định nói tiếp thì thấy một nhóm người đang đi về phía mình, tay vẫy vẫy chào . Rồi bọn họ kéo ghế thẳng xông đặt xuống ghế , gập chân ngồi cùng bàn với hai người luôn.

- sao xuống căn-tin không gọi bọn này? – Quỳnh Vy lên tiếng

An Na ú ớ mãi mới nhận ra không biết nhóm bạn cùng lớp cô đã ngồi xuống từ khi nào.

- Mình bị đứa kia – Cô chỉ vào Minh Minh –lôi kéo bắt ngờ mà.

__Sao lăm sác thế? Cậu chăm chỉ nghiên cứu mấy đề tài thầy giao vậy cơ ah?

– Quỳnh Vy nhìn xuống một phần chiếc bàn nhỏ đã lấp đầy một chồng giấy.

__Thì rảnh rồi mà, làm coi như giết thời gian.

(Ôi chết mất, chị chăm chỉ quá đấy, có thể ngủ mà đâu chỉ mỗi học giết được thời gian)

_Vậy làm luôn hộ mình nhá hý hý- Quỳnh Vy khôn mọt

Chưa kịp để cô trả lời, Dương Dương cắt ngang.

_Sao tớ thấy mọi người cứ nhìn chăm chăm vào bàn này thế nhỉ- Dương cố giọng nói nhỏ, đầu cúi thấp xuống.

Quỳnh Vy từ nãy liên mồm cũng liếc liếc xung quanh , rồi gật gù đồng tình với Dương.

_ừ ha?

_Là nhìn An Na đó – Mai Hàn khẽ giọng

Mặt Na Na ngẩn ra, chẳng lẽ lời Minh nói vừa nãy là đúng, cô có anti fan thật sao ? có cần vậy không ? chỉ cần ngồi cùng xe với hần mà cũng bị ghét, thế mẹ hần ngồi cùng thì sẽ ghét sao ? (chị ơi, so sánh khắp khiếm quá đấy, thế khác gì nói chị ngang hàng mẹ hần)

Thật là vẫn chưa hết bàng hoàng, nếu đã bị ghét vậy tốt nhất sau này lên giảm thiểu thời gian đi cùng hần. Cũng may hần chỉ nhận đón cô đi học một tháng (Là thế này Phan Tử Hoàng nói sẽ chỉ đưa Na Na đi học một tháng, đến hết tháng nghĩa là tròn 4 tuần kể từ hôm đưa đi đầu tiên, hần hết phận sự và cô phải mua xe mới chứ hần không chịu trách nhiệm nữa.)

- Sao có ngồi cùng xe mà cũng bị ghét đến vậy nhỉ ? – cô lên tiếng than phiền.

- Cậu nghĩ Mất Lạnh là ai ? hần không chỉ rất rất đẹp trai, lại vô cùng lạnh lùng mà từ khi hần vào trường chưa thấy hần đi cùng với một cô gái nào ... nhiều người từng muốn làm quen hần còn không được, cậu lại còn được đi chung xe nữa, bọn tớ đây còn thấy ghen tị.- Mai Hàn nói một tràng giang đại hải, chưa dừng lại tiếp tục – Mà nói nhỏ cho các cậu , ai cũng biết là nhà hần giàu nhưng chả biết là giàu như thế nào

Cô cứ úp úp mở mở làm vẻ bí mật

- Cậu biết thì share đi chứ, đợi chờ gì nữa – Minh nãy yên ả nhưng nghe đến thông tin về Hoàng là lại ham hố hần lên.

- e hèm...cũng được nhưng phải có lời gì chứ ? – Mai Hàn làm kiêu ra giá

- Đúng là.... – Quỳnh Vy bĩu môi - Cứ nói đi, hôm nay ăn gì tớ mời, ok baby ?

- Ai cũng nghĩ Mất Lạnh là công tử đại gia....

- Nhưng thực chất thì không phải và anh ta vô cùng nghèo khổ – từ đâu trên trời rơi xuống một đứa vô duyên dễ sợ.

+. =

Mấy cặp mắt ngạc nhiên nhìn An Na – tác giả của câu nói trên.

- Không phải ! – Hàn xua tay – mà là

- Gia đình hần làm nghề ăn trộm mới giàu được như thế ?

Lần này không nhịn được Mai Hạng bịt miệng Na Na bằng một cái bánh mì.

- Hần rất rất rất giàu , cha hần là chủ hết xẩy một dãy nhà hàng cao cấp từ Bắc vào Nam , còn cả mấy chi nhánh nước ngoài nữa cơ, tớ nghe nói còn cả vài khu trung tâm thương mại . Đại khái còn gì nữa ấy những không nhớ, nhưng quan hệ cha con giữa hần và cha không tốt thì phải.

- Thế nên Hoàng bị đuổi ra ngoài và sống rất khổ sở dù vẻ ngoài trông rất công tử - Miếng bánh mì bị nhét vào miệng đã lấy ra từ lúc nào, An Na lên tiếng.

- Cậu chỉ giỏi tưởng tượng ! – Liền tay Dương nhét miếng bánh ngọt vào miệng Na.

Lại cắn khẩu !

- Con mắt nào của mày bảo Phan Tử Hoàng sống khổ sở, anh ta có xe đẹp, quần áo cũng khá ổn đấy chứ, phong cách thì đúng hơn – Minh lườm, dừng một lúc quay sang nhìn Mai Hàn – Tiếp tục đi chứ, cậu coi đứa kia như vô hình đi, chen ngang hoài tụt cả cảm xúc.

- Thông tin hôm nay chỉ mua bán đến đây thôi hehe – cổng thông tin tên Hàn đóng cửa giao dịch, nhưng lại toe toét đi gọi đồ ăn.

Á khẩu này giờ, Na Na thật sự không muốn trở thành mục tiêu của những ánh mắt giết người kia, không muốn có anti fan.

- Vậy làm thế nào bây giờ ? tớ không muốn có anti fan free thế này – Cô nói giọng đáng thương, ngược đời mắt xanh ruby cầu cứu các quân sư.

- Vậy thì đừng gần gũi với Mắt Lạnh nữa ! – Minh nói

- Gần gũi cái khỉ mốc ? đấy là việc hần đang trả nợ cho tao đấy chứ ! – gi chứ bản cô nương đây đâu phải sắc nữ , đâu phải mặt dày bám theo hần.

- Nợ gì ? – Cùng lúc cả Dương và Quỳnh Vy đều trở mắt ngạc nhiên

- Chuyện kể dài dòng lắm, đại khái là hần làm mất xe đạp của mình nên phải chịu trách nhiệm, nhưng cũng chỉ đi cùng xe hần một tháng thôi ! – Na Na tường trình.

- 1 tháng ? – lần này thì 3 người 6 con mắt cùng hướng về cô

- Ủ thế thôi chứ tớ cũng không muốn hần tặng thời gian làm nô bộc ỉnh.

(o.O”)

- Má ơi, 1 tháng là quá nhiều rồi, cậu còn định hành hạ Hoàng đến đâu nữa ! – Vy nói giọng oán trách.

- Thôi thì 1 tháng thì sẽ sống yên bình lặng, đến lúc ấy qua rồi chắc cũng không ai để ý làm anti fan của cậu nữa đâu – Dương an ủi

- Bình lặng cái nỗi gì, hầu như ai trong trường cũng nói là cậu và hần sắp thành một cặp ấy ! – Mai Hàn thoát ần thoát hiện, nhanh nhẩu phản bác.

- Một Cặp ??? – Quả thực An Na chưa từng nghĩ mối quan hệ của hai người sẽ đến mức đó.

Hần đẹp trai , lại giàu có như vậy. Cô – vệt con xấu xí sao dám mơ đến thiên nga ấy.

- Không tin ah ? Hoàng chưa bao giờ đi cùng con gái, hần cũng thẳng tay từ chối những lời tỏ tình, mà cậu là người đầu tiên làm thay đổi lịch sử đi cùng xe với hần nên khả năng là 1 cặp cũng có thể chấp nhận – Hàn lại luyên thuyên một hồi.

Có cần khoa trương đến vậy không ? tầm ảnh hưởng quả là ghê gớm.

- Vậy thì phải làm thế nào ?- không hề muốn có anti fan ah đâu, cô muốn sống yên ổn

- Có hai cách – Quỳnh Vy trả lời nhanh chóng – một là cậu chuyển trường....

Á chuyển chuyển trường sao ? chuyển kiểu gì ? mà không thể chuyển được. Vất vả lắm, khổ cực lắm 12 năm học Na Na cố gắng thi vào ngôi trường đại học danh tiếng này mong có tương lai sáng láng, không thể nào vì mấy cái việc anti fan làm hỏng đại sự được.

Cô lắc đầu kịch liệt

- cách thứ hai là gì – cô sốt sắng hỏi

16. Chương 16: Tam Ca Kiu

Á chuyển chuyển trường sao ? chuyển kiểu gì ? mà không thể chuyển được. Vất vả lắm, khổ cực lắm 12 năm học Na Na cố gắng thi vào ngôi trường đại học danh tiếng này mong có tương lai sáng láng, không thể nào vì mấy cái việc anti fan làm hỏng đại sự được.

Cô lắc đầu kịch liệt

- cách thứ hai là gì – cô sốt sắng hỏi

Nhưng Vy vẻ mặt e dè :

- Nếu vậy trừ phi cậu và Mất Lạnh là một cặp thực sự, mấy người kia sẽ không dám đụng đến.

Ai cũng biết tiếm tằm hấn ta trong cái trường này, ít ra cũng kính nể vài phần mà không dám đụng đến cô gái của hấn. Người ta từng có câu « Đánh cho phải ngó mặt chủ » là thế.

Nghe có vẻ có lý, nhưng ngẫm lại sao có thể được, Na lại lắc đầu.

Làm cô bạn gái của hấn? Sao có thể đây ? Cô thấy việc đó còn khó hơn lên trời hái trứng, xuống bể mò kim, lên rừng tìm linh chi ngàn năm.

Đang bàn tán sôi nổi, bỗng toàn căn-tin im phăng phắc, chỉ nghe thấy tiếng bước chân và giày cao gót, cô ngẩng đầu lên xem có điều gì kì lạ mà khiến cả cái căn-tin nào nhiệt lại im lìm như vậy.

Bất chợt gặp 3 dáng người từ phía cửa đang đi đến : Phan Tử Hoàng – Nguyễn Hoàng Lam Phong – Hạ Ngọc Hân.

Ngọc Hân nở một nụ cười tươi như mùa thu tỏa nắng, mái tóc xoăn nhẹ như tảo biển đung đưa uyển chuyển cùng dáng người thanh tao, cô khoác tay Phong thân mật , còn Phong anh cũng ghé sát tai Hân nói gì đó rồi mỉm cười như một thiên thần lạc xuống trần thế. Quả thực là uyên ương hồ điệp mà, rất xứng đôi.

Cuối cùng đến Mất Lạnh, hấn vẫn thơ ơ xỏ tay túi quần, hai chân thon dài sải từng bước vững chắc mà uy phong, bỏ vai rộng hiên ngang đi giữa rừng ánh mắt ngưỡng mộ, gương mặt anh tuấn vẫn ngạo mạn như vậy, đi qua bàn An Na ngồi cũng chẳng thèm liếc cô đến một cái. Đôi mắt đen bạc nhìn vô định về phía trước, ánh mắt ấy sẽ không vì ai mà biến thành tầm ngắm của nó.

Trong giây phút ấy, lồng ngực cô như phất cờ mở hội, cảm giác hồi hộp lại đến. Ngực cô lại phập phồng, nhịp tim gát gao thêm vài phần. An Na cụp mắt , nhưng hàng lông mi cong vút lại run nhẹ. Đôi lúc cô rất muốn ngắm nhìn hấn, muốn nhìn hấn đến thỏa thích, đến khi chán mới thôi nhưng cô lại không có can đảm ấy, ngoài ngại ngùng cô còn thấy sợ sợ khi phải nhìn thẳng vào mắt anh.

Cảm giác này là gì ? Cô không hiểu sao mỗi lần gặp hấn tâm can cô đều mang đến cảm giác này.

Không tài nào lí giải nổi.... bất chợt cô nghĩ đến chữ « Thích » rồi lại tự gạt phăng nó ra khỏi đầu ngay lập tức. Không... Không phải Chắc là không phải như thế. Cô không thể thích hấn, mà có thích cũng phải tự mình « tiêu diệt » điều đó.

Nhưng có một điều An Na không hề nhận ra, tại cô lại bắt đầu đỏ lên..

Ở đời này mấy ai tránh được chuyện tình cảm, nó không phải tự nhiên mà đến, kiềm chế cảm xúc của mình không phải lúc nào cũng tốt, nếu đã nảy sinh rung động thì hãy để con tim lên tiếng. Chúng ta kiểm soát được lý trí nhưng trái tim thì không, vì một nửa của nó không phải thuộc về chủ nhân đang nắm giữ nó. Những nhịp đập ấy còn thuộc về một người gọi là định mệnh !

Thoáng chốc cả người cô đã nóng lên, cô lại nghĩ là do không khí ở đây ngột ngạt quá, bất giác cô đứng dậy ôm đồng tài liệu rồi nói :

- Mình ra khuôn viên một chút, các cậu cứ ngồi chơi nhé !

Bước nhanh ra ngoài cửa.

Ngày thu, những cơn gió heo may gợn thoảng.

An Na bước đi một mình trên con đường lát rất đầy lá vàng dẫn ra khuôn viên phía sau cửa trường. Gió mùa thu dường như cô đơn, âm thầm và lác lõng cô cảm thấy thật dễ chịu mỗi khi một làn gió tràn qua da thịt, nó thổi vù đi cái nắng, cái hạ chói chang, rồi đọng lại là cảm giác sảng khoái mà nhẹ nhàng vương chút băng khuôn, cái đẹp khiến người ta đến gần ngơ của màu lá vàng đang rơi giữa thỉnh không. Thanh âm xào xạc của lá khô dưới chân nghe ròn tan như giọt nắng.

Thu Hà Nội đẹp đến mộng mị, đặc biệt là với những người chưa từng được thưởng thức qua cái đẹp ấy thì họ càng không thể nào cưỡng nổi lại vẻ quyến rũ này, nhân hạ đạo từng bước ... từng bước trên khuôn viên, An Na hoàn toàn bị thu phục bởi cảnh sắc xung quanh mình. Cô cứ triền miên ngắm nhìn không thôi.

Rầm....

Bất cẩn, cả người cô bị ngã xuống, đồng tài liệu dày cộp trong tay văng ra, bừa bộn trên lá khô, chân khụy xuống, hai đầu gối cô đập vào nền gạch trắng men, cảm giác tê buốt lan truyền, Na khóc không ra nước mắt.

Cô ngàng đầu quay lại tìm kiếm nguyên nhân thì thấy ba cô gái, rất xinh, rất đẹp, đương nhiên là quen nữa.

Phải, bởi vì bọn họ là học cùng lớp với cô.

Tam Ca Kiu của lớp cô đây mà, cái vẻ đồng đánh khinh người kia thì không lẫn vào đâu được.

Bọn họ đứng nhìn một lượt từ trên xuống dưới Na Na, Lệ Phương khoanh tay nở nụ cười không thể đếm được hơn, rồi đưa mắt nhìn sang Lệ Hương (hai người này là chị em sinh đôi) Lệ Hương nhìn An Na bĩu cái môi bóng nhẫy son đỏ.

- Bọn mình xin lỗi, không cố ý đâu !

Minh Diễm hoảng hốt ôm miệng nhưng ánh mắt thì tỏ ra vui mừng khôn xiết.

Cô ta thu cái chân mang giày cao gót của mình lại. Chính nó, chính cái chân nồn nà trắng phóc kia đã làm Na Na ngã. Cô ta cố tình làm điệu bộ ấy trước mặt Na Na

Đúng là giả mù sa mưa !

- Bạn có sao không ?

Lệ Phương khề nhíu đôi mày, giọng nói vẻ quan tâm nhưng ai nghe cũng đều hiểu đó là mấy câu diễn kịch tầm thường, mèo khóc thương chuột. Mặt cô ta dương dương tự đắc, ý cười tràn ngập khắp nơi.

- Chắc là không sao đâu, mặt đã dày thế thì đầu gối chắc cũng dày, làm sao mà đau được !

Lúc này Lệ Hương đã lên tiếng, và cũng là lần đầu tiên Na được hưởng thụ hương vị chua chát đến chóc tai này, cảm giác còn hơn là ăn chanh vãi.

Vậy mà cũng hát hay được sao ? có phải là giết chết người khác bằng tai không ?

An Na của chúng ta biết là mình vừa được ăn một vố, mặt cô đỏ rồi chuyển sang tím, chỉ hận không đứng lên được ngay lúc này mà đấm vài phát.

Loáng cái khuôn mặt tím quả cà đã biến mất, quay lại vẻ ban đầu.

Già vờ hả ? cô đây cũng già vờ được.

- Cũng không sao ! không liên quan gì đến các cậu đâu, mình không hiểu sao ở khuôn viên trường sạch sẽ thế này cũng có phân ruồi, chẳng may đụng phải thôi hự hự ! – Cô nói tỉnh bơ, như thể thật sự là không liên quan đến họ.

Phân ruồi ? Quá xí nhục rồi.

Nụ cười trên môi ba ả kia trở nên đông cứng, dần dần biến sang những bộ mặt cực kì khó coi.

Tức giận à nha !

Ha ha đấu với cô ha ? không biết rằng cô đây có bằng khen đá xoáy sao ?

- Cô kia.... – Lệ Hương nói như hét, chỉ tay thẳng mặt An Na còn một tay chống nạnh, bộ dạng hệt mấy bà đi đánh ghen đánh đá.

Diễm nở nụ cười nhẹ, gạt tay Hương xuống

- Chân tôi cũng vừa bị dơ, bây giờ phải đi rửa. Chào cô !

- sao lại dễ dàng bỏ qua như thế ! – Hương không chịu

- Đi thôi, đời con dài thiếu gì lúc.

Minh Diễm nói giọng lạnh te, đưa cặp mắt được tô vẽ kẻ chì sắc nét nhìn Na , rồi quay người bước đi không quên kéo hai cô bạn.

17. Chương 17: Lê Hoàng Lam Phong (ricky)

Khi đã đi xa khỏi chỗ An Na, khẳng định là cô ta không thể nhìn hay nghe thấy gì, Lệ Phương mới dừng bước hỏi :

- Mà định làm gì hả Diễm ? nhìn cái con nhà quê ý là tao xung máu lắm rồi.

- Bây giờ chưa nghĩ ra, nhưng Minh Diễm này đây chưa bao giờ bỏ qua cho kẻ dám giật Phan Tử Hoàng – Rất đánh đá cô ta quả quyết.

Cô ta thích Hoàng vô cùng, đâu dễ ngồi yên nhìn mục tiêu của mình bị kẻ khác nằng nết.

- Nhìn cái cảnh con đó hôm nào cũng ôm chặt lấy Hoàng đi xe đến trường, tao chỉ muốn cho vài lưỡi dao tem vào mặt nó – Hương cất giọng «thánh thót như chim sơn ca » của mình, đôi mắt thắm đầy hung hăng.

Diễm im lặng không nói gì chỉ khẽ nhếch mép cười xảo quyệt.

Thấy vậy Hương lại thêm mắm thêm muối :

- Nhưng nếu hai người đó thành một cặp thì tính sao ? Tao sợ đến lúc ấy khó mà cho nó nếm mùi được.

Như bị tạt một siêu nước nóng, Diễm nổi đóa trừng mắt nhìn Hương , quát lớn :

- Mà nghĩ ra ah con điên kia ? Hoàng không thể nào thích con quê mùa ấy được. Dù Hoàng thích ai thì thích nhưng tuyệt đối đứa đó thì không.

Thanh âm vang vọng khiến nhiều người đi ngang bị giật mình, ngoái lại nhìn. Nhưng Minh Diễm chẳng buồn để tâm.

- Tại sao ? mà vừa kêu không đề yên cho ai cướp Hoàng mà.

- Bởi vì tao không muốn thua một đứa nhà quê lên tỉnh – Diễm lập tức trả lời.

Phải Minh Diễm rất thích Mất Lạnh nhưng không đồng nghĩa với việc là cô sẽ cứ bám diết lấy anh, cô ta cũng có lòng tự trọng của một tiểu thư đài các.

Bị từ chối một lần phũ phàng như thế cô không cam tâm để Hoàng đi nhưng cũng không thể nằng nặc đòi anh ta phải chấp nhận cô, bởi sâu trong thâm tâm cô ta luôn khinh bỉ những kẻ vút bỏ sĩ diện tự tôn mà đi theo tình yêu mù quáng. Mất Lạnh, anh ta có thể rơi vào tay đứa con gái nào cũng được với một điều kiện là người đo phải hơn cô cả nhan sắc và gia thế.

Như vậy dù có mất anh ta cô cũng cam tâm không lời oán trách. Còn An Na, cô ta là cái thá gì mà dám chiếm Hoàng ? ăn mặc tầm thường , khuôn mặt cũng vậy chẳng có gì quá nổi bật ngoại trừ đôi mắt , đôi mắt ấy lúc nào cũng là màu xanh ruby, cô ta là đeo kính áp trong ??

*

Bạn An Na tội nghiệp của chúng ta sau khi bị « ăn Hành » đầu gối có chút xưng tấy. Vừa lúc ấy tự nhiên có một chàng trai « từ trên trời rơi xuống » bay đến đỡ Na đứng dậy, hỏi han ân cần lại còn nhiệt tình chạy vào căn-tin xin đá bào để trườn đầu gối cho cô. Anh ta cư xử hết mực hiền hòa và dịu dàng. Vâng và cử chỉ quan tâm này khiến An Na vô cùng bất ngờ bởi nó xuất phát từ một người trước đây cô không mấy nói chuyện, cô chưa từng nghĩ sẽ có một lúc người đó chủ động lại gần rồi tự dưng giúp đỡ cô như thế này.

Đó là.... Lê Hoàng Lam Phong, chàng trai có nụ cười thiên thần, có mái tóc giống Kim Jae Joong hơn nữa còn sở hữu gương mặt đẹp trai không kém gì những nam tài tử khác.

Sau khi chắc chắn là cái đầu gối có giảm bớt độ sưng tấy, anh chàng còn cẩn thận dìu cô đứng dậy, rồi đi qua một đoạn đường dài từ khuôn viên đến sân trường rồi lên cầu thang, ngang qua các hành lang phòng học để lên lớp hai người đang học. Điều này khiến lượng anti fan của An Na có chiều hướng gia tăng nhưng cô nàng ngây thơ của chúng ta thì lại không hề hay biết.

Không dừng lại ở đó, lúc ra về An Na đang định đi bộ về nhà, vừa là để tập thể dục cũng là tiết kiệm tiền đi xe buýt thì Lam Phong lại chạy ra, anh ta đòi đưa cô về nhà nhưng cô nàng phần nào ý thức được việc sáng ngồi xe Hoàng đến trường, giờ lại ngồi xe Phong về nhà như thế thì không hay cho lắm hơn nữa cô thực không muốn gây phiền hà nên cô từ chối :

-Ồ không cần đâu, mình đi bộ như này coi như đỡ lãng phí thời gian để tập thể dục ấy mà.

Phong nghe vậy liền cười, đôi mắt sáng trong nhìn cô :

- bạn cũng hay tập thể dục ah, mình cũng vậy sáng nào cũng chạy bộ. Hay thế này đi chân bạn chưa khỏi hẳn, mình sẽ đi về cùng bạn ... coi như một công đôi việc.

Giọng nói Ricky quả là ấm áp và có sức hấp dẫn, An Na không thể nào khước từ một lần nữa đành gật đầu.

Vậy là hai người cùng nhau rảo bước dưới những tán cây ngả vàng trên các con phố Hà Nội.

- Mà Ngọc Hân đâu ? sao bạn không đi cùng cô ấy ? – An Na bỗng hỏi vì không muốn cứ lẳng lặng đi mà ngôn bất xuất.

- À... cô ấy chiều nay không có tiết nên mình đành bơ vợ thế này đây – Phong cười nhẹ.

- Mình thấy hai người rất là đẹp đôi nhé, cô ấy rất xinh đẹp – Na vừa nói vừa hình dung đến những lần gặp Hân, nếu Na là con trai chắc sẽ bị ngây ngất bởi vẻ đẹp yêu kiều ấy.

- Bọn mình đẹp đôi thật ư ? – Anh hỏi lại

- ừ, rất đẹp là đằng khác, bộ cậu không thấy thế ư ?

- a không không mình là muốn nghe lại lần nữa hehe – Anh bật cười thành tiếng.

- Haha chắc là hai người yêu nhau cũng lâu rồi đúng không ? Nhìn hai bạn tình cảm cực kì kì kì – Cô hí hóp mắt, hai khóe miệng cong lên rồi lại hình dung lại những lúc gặp hai người họ, Hân cười rất tươi luôn thân thiết ôm tay Phong, còn vẻ mặt anh chàng thì rất mãn nguyện.

- Cậu để ý kinh thật đấy hehe, hay là cậu.... thíchhhhhh.....- Ricky cố gắng kéo dài từ «Thích » rồi quay sang An Na chăm chú xem biểu hiện của cô, ánh mắt khá tinh quái.

Thấy vậy Na Na vội xua tay:

- Ấy ăy mình không phải les, không cướp Hân của cậu đâu, đừng lo !

Phong : %\$%#@%\$%^\$

- Mà hình như An Na nhỏ hơn mình ba tuổi nhỉ? – Phong chợt hỏi

- Ừ, hình như là vậy – cô cười

- Hình như sao ? mình sinh năm 91

- oh vậy thì đúng là cậu lớn hơn ba tuổi rồi, muốn mình gọi bằng anh hả ?

- Hehe không cần đâu vì học cùng lớp mà , cứ xưng anh – em nghe không thuận cho lắm nhưng nếu cậu muốn mình cũng không từ chốià cậu thích ăn kem không ? – Phong nói đưa mắt nhìn hàng kem gần đó.

- oh tất nhiên rồi ! – Na hiểu là anh ta định mời nên cô cũng không khách khí .

- Vậy đứng đây chờ chút xíu mình chạy vào rồi ra ngay !

Nói là làm anh ta đi rất nhanh vào hàng kem rồi chưa đầy hai phút sau đã hớn ha hớn hở chạy ra với hai que kem ốc quế.

Vẻ lãng tử của Phong khiến nhiều kẻ đi đường nhất là những cô gái ngất ngây , dáng vẻ nhanh nhẹn hơn nữa cũng rất cao lớn khiến nhiều người điều đứng cả con tim, những ánh mắt dõi theo anh ta cho đến lúc Phong dừng lại bên An Na , tất cả đều chán nản quay đi với suy nghĩ « Hoa đã có chủ , thất vọng quá »

- Cậu ăn vị socola nhé ! mình ăn vị vali – Phong rất tự nhiên mà đưa một cây kem đến trước mặt cô, rồi cũng thay cô chọn luôn mùi vị và nhoẻn miệng cười.

- Cảm ơn nha - Cô nhận cây kem.

Đang định thưởng thức hương vị ngọt ngọt của socola , bỗng chợt cảm giác thấy điều gì đó quen thuộc, phản xạ vô điều kiện khiến An Na đưa mắt nhìn ra phía đường. Một thân ảnh hùng dũng từ phía xa xa cuối con phố đang cười con xe BMW 2 bánh phân khối lớn, cô nhìn Phan Tử Hoàng không chớp mắt, còn hần hình như đang vội gì đó rất tập trung lái xe nên không nhìn thấy cô dù cô đang đứng gần lòng đường, ngay trước tầm mắt hần ta.

Thình thịch Thình thịch

Lại nữa rồi.

Đưa tay lên chạm phía trên ngực.

Rất rõ ...rất rõ có thể cảm giác được nó đập mạnh hơn. Đôi mắt màu thiên thanh như rơi vào một vùng đắm đuối.

- Này, cậu sao thế !

Tiếng nói bên tai của Phong kéo cô trở lại.

- Ơ... à không... không saokhông sao – cô lúng túng nhìn đi chỗ khác, khuôn mặt cô nóng ran.

- Mặt cậu đang đỏ lên kia ! – Phong chăm chú nhìn từng biểu hiện trên gương mặt An Na.

Anh ta đưa tay lên áp vào má cô, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng trườn qua làn da hồng hồng. An Na bị hành động này làm thoáng chốc sững sốt, cô thấy rõ đáy mắt anh nổi lên sự trù mến và quan tâm.

Chàng trai ôm lấy bầu má của cô gái, hành động cực kì cương nung. Từ góc nhìn của những người xung quanh, hai người họ hết như một đôi tình nhân thân mật. Khoảnh khắc này diễn ra cùng lúc chiếc xe của Phan Tử Hoàng đi lướt ngang qua và.....

Chàng trai ôm lấy bầu má của cô gái, hành động cực kì cương nung. Từ góc nhìn của những người xung quanh, hai người họ hết như một đôi tình nhân thân mật. Khoảnh khắc này diễn ra cùng lúc chiếc xe của Phan Tử Hoàng đi lướt ngang qua, hần ta chỉ liếc nhìn đúng 2 giây rồi ngoảnh đi.

Và đương nhiên An Na không hề biết Hoàng nhìn thấy cảnh này.

- Chắc bị say nắng rồi ! – Phong quan tâm.

Gam bàn tay lạnh mát của anh khiến cô bừng tỉnh, vội xoay mặt cố lè tránh những ngón tay của Lam Phong, An Na ấp úng nói:

- Hả... say nắng á? ờ ... chắc .. chắc là say nắng ! – chắc cô đã say nắng hần ta rồi, say nắng cái kẻ đáng ra không nên say nắng.

Tiết trời đã đổi sang thu, nền trời cũng nhiều mây hơn, thu sang mây “đuối” nắng của hạ đi nên không thể có chuyện cô bị cảm nắng bởi thời tiết được.

- Vậy mau về thôi, còn đứng ngoài này nữa chắc ngất luôn ấy – cậu ta nói rồi nắm lấy tay An Na rất tự nhiên mà kéo đi.

Hành động này, có chút gì đó không đúng ah nha. Không nên cầm tay cô gái mới quen khi mình đã có bạn gái.....Chả lẽ Ricky không biết điều này?

Hay cậu ta cũng đang dần bắt sóng cảm tình với cô? Vừa nghĩ đến đó, An Na chỉ muốn đập ngay vào cái đầu hay tưởng tượng của mình, đúng là hảo huyền linh tinh. Cậu ấy và Ngọc Hân là một đôi cơ mà.

Cô bối rối định rút lại nhưng không được, bàn tay nhỏ bé của cô được bao chặt trong tay Phong.

- Bỏ tay ra đi , tay cậu nóng – Thật ra là rất mát chứ chẳng nóng tẹo nào, nhưng nếu nói mát thì sẽ phản tác dụng ngay.

Phong quay đầu lại, nói hiền hòa:

- Nóng hả? vậy đổi tay nhé ! – anh ta chuyển que kem sang tay kia, còn bàn tay vừa cầm kem mát lạnh lại nắm tay cô – Tay này mình vừa cầm kem chắc sẽ khiến bạn đỡ mệt hơn đây.

Ricky lại nhoẻn miệng cười, không hề mắc cỡ hay kiêu ngạo gì.

- Á ... không cần đâu ! – An Na muốn rút , bây giờ không những mặt mà đến hai cánh tay cô cũng đỏ như gấc rồi.

- Đừng bướng ! Mình đi trước còn cậu đi sau, nhờ đâu cảm nắng nặng quá ngất ra đường mà mình không biết thì sao?

- Hả? – Na ngơ ngác

- Hả hiếc gì , mặt cậu như quả cà chua rồi kia, còn không mau về thôi!

Nói rồi Phong cứ thế kéo cô đi , hai người nắm tay nhau về đến tận nhà.

*

Đã tời trước cổng nhà trọ, Ricky dẫn dò An Na nên nghỉ ngơi và trùm tiếp đá vào đầu gối để khỏi hắt, rồi nhắc đi nhắc lại cô là phải uống nhiều nước để khỏi say nắng và không nên ra ngoài trong thời tiết này. Lời nói cùng hành động đều hết mực quan tâm đến nỗi chỉ những người yêu nhau mới có.

- Cảm ơn nhé, cậu thật tốt – Cô mỉm cười.

Có lẽ chàng trai đứng trước mặt cô đã cho cô một cái nhìn khác về các chàng công tử đẹp trai nhà giàu . Họ không phải lúc nào cũng kèn kiệu và tỏ ra khinh miệt người xuất thân từ nông thôn như cô . Cô cảm thấy có chút gì đó lạ lẫm nhưng cũng bất ngờ và thú vị . Người ta từng nói « Không nên vợ đũa cả nắm » là vì vậy.

- Đừng khách sáo – Phong đáp

- À hay vào nhà mình ngồi một chút – Na gợi ý, dù gì anh ta cũng có lòng cô nên phải có gì đó đáp lại , nếu không sẽ rất khó xử.

- Oh nhưng bây giờ mình bận chút việc.....ừm... chi bằng hôm nào cậu đi chơi với mình coi như là cảm ơn – Đôi mắt tinh anh màu nâu sậm đảo đảo

- Ok, vậy để hôm nào rảnh mình mời bạn đi chơi .

- hehe vậy bạn vào nhà đi không đứng ngoài này lại cảm nắng đó! Bye Bye – Trước khi rời đi Lam Phong còn nở một nụ cười rạng rỡ , vẫy tay tạm biệt An Na

Cô gật đầu rồi đi vào.

Anh ta đứng ngoài chờ bóng cô khuất rồi mới đổi hướng rời đi.

*

Vào đến phòng cô ngã phịch xuống giường , sờ tay lên trán.

Đâu có bị cảm nắng vì thời tiết đâu, bình thường đã chẳng mấy khi bị huống chi giờ là mùa thu nhưng ngay lúc đấy vì không biết lí giải thế nào về việc hai má ửng hồng như xôi gấc nên đành chấp nhận bịa ra hai từ say nắng.

Nhớ lại cảnh trên đường vừa xong khi bắt gặp Phan Tử Hoàn cô lại lắc đầu, than thầm:

- Trời ạ, chết mất thôi..... hồng, hồng hết rồi . Đã dặn mày đừng có nhảy múa rồi mà khi gặp anh ta ayguuuu cứ như nhảy điên ấy là sao! – cô đặt tay lên trước ngực vẻ mặt bất đắc dĩ.

Cốc cốc....

- An Na! cháu ở trong đây hả? – tiếng bà chủ trọ oang oang ngoài cửa.

- Dạ... - cô bật dậy chạy ra mở cửa - Có việc gì hả bác?

- À à bác định nhắc cháu cuối tháng nhớ nộp tiền đúng hạn thôi!

- Dạ, bây giờ cháu chưa có, để giữa tháng sau được không ạ? – Quả là bí, cô bị mất chiếc xe đạp, định dồn tiền mua hơn nữa quan cà-fê cô đang làm cũng chưa có đưa tiền nên muốn khất đến giữa tháng sau rồi trả một thể.

- Dưới quê không gửi tiền lên hả cháu? – Bà ta gắng hỏi.

Thật sự, cô chỉ mong có tiền gửi về ẹ, ở dưới quê kiếm ăn còn vất vả gấp trăm lần trên thành phố, tuy mẹ sống một mình nhưng mẹ đã lớn tuổi nên cô thường dùng tiền kiếm được gửi về chứ chưa một lần lấy một đồng nào. Còn nhớ hồi mới nhập học, phải đóng rất nhiều khoản, lúc đó từ dưới quê mới lên nên An Na không có nổi 200 ngàn trong túi, mẹ đã chạy vay khắp nơi để lo cho cô từ tiền nhập học đến thuê nhà trọ. Khoản tiền ấy so với nhiều người không đáng là bao nhưng với gia đình cô thì là cả một vấn đề, vì đó ngay khi lên Hà Nội được vài ngày An Na đã lao vào tìm việc làm. Từ nhỏ đã sống một hoàn cảnh thiếu thốn, cô hiểu để sinh tồn được phải biết tự lập, dựa vào chính sức mình, càng không cầu mong ai . Hàng tháng sau khi trả xong tiền phí sinh hoạt còn dư cô đều gửi về cho mẹ ở quê.

- dạ chắc chắn giữa tháng sau sẽ có ạ! – cô không trả lời câu hỏi của bác .

- Thấy cháu cũng là người chân chất dưới quê lên đây học đại học lại ngoan ngoãn, bác có mấy chỗ làm thêm cháu có muốn đi không?- Bà ta rất tinh tường, chỉ nhìn và nghe xớ qua cũng hiểu An Na đang kẹt tiền nên đã gợi ý

- Dạ, làm ở đâu ạ?

Cô bây giờ chỉ đi dạy thêm kiếm tiền và làm ở quán coffee nhỏ vào thứ bảy và chủ nhật, không hẳn là túng thiếu những cũng chẳng đủ để chi trả hết cho những sinh hoạt hàng ngày.

- Làm ở Bar, chỉ làm nhân viên phục vụ bưng bê thôi, công việc đơn giản nhẹ nhàng.

- Cụ thể lịch là như thế nào ạ?- An Na tò mò

- Mỗi tuần làm ba buổi thôi, chủ yếu là ca tối từ 7h đến 11h, cháu thấy sao?

Đến 11h đêm? Như vậy quả là không ổn, an ninh ở khu nhà trọ chỗ cô rất thấp, rủ cái Minh chắc chắn nó sẽ không đi làm cùng mà để một mình cô đi đi lại lại như thế , cô thực không dám. Một lần ném trường gấp sắc lang là đủ rồi.

Tiền thêm thì thêm thật, nhưng bán rẻ sự sợ hãi thì không nên.

- Làm tầm đó cháu chắc không đi được đâu ạ! – An Na từ chối

- Nhưng lương rất hậu hĩnh, tiền lương mỗi buổi đi làm là 200 nghìn, mỗi tuần chỉ làm 3 buổi thôi như vậy cũng dư giả cho cháu ăn tiêu ! – Bà ta nài nỉ

An Na vẫn chần chừ, cô do dự không biết trả lời thế nào thì bà ấy lại nên tiếng :

- Đây là quán Bar đưa con bác chung vốn mở cùng đứa bạn, làm ăn khá khá lắm, tối nào cũng rất đông khách lại đang thiếu người phục vụ nên nhờ bác tìm hộ, cháu yên tâm là ở đây, Bar của con bác có an ninh

rất tốt không phải lo nghĩ gì cả! – Bà ta sợ cô mới lên thành phố nên sẽ có cảm giác bất an khi đi làm ca đêm ở những tụ điểm ăn chơi , do đó bà cố trấn an.

Đắn đo suy nghĩ một lát, tiền nhiều như vậy? đi xe ôm về cũng chết tiền mà lại nguy hiểm, còn đi buýt thì vẫn phải qua vài con phố nhỏ mới đến nhà trọ, vẫn không an toàn.

- Dạ... bác để cháu trả lời sau được không ạ? – An na viện cớ rồi chuồn chuồn lướt vào phòng không quên đóng cửa.

10 giây sau cửa phòng lại bật mở ra:

- Bác ơi ! Bác ơi! – Na gọi to bà chủ trọ đang chuẩn bị đi xuống cầu thang.

Thấy vậy bà ta liền quay lại :

- Sao nghĩ thông suốt rồi hả? Muốn đi phải không?

_Dạ? – Bà chủ trọ nhanh nhẩu quá rồi, cô lập tức hiểu chuyện bà ta đang nhắc tới nên cũng đáp – Không phải đâu bác- Cô khoát tay.

_Á

_Cháu gọi bác lại là để hỏi nhà bác có đá bào không ạ? Chân cháu đang bị sưng ! – Cô chợt nhớ ra khi đi vào phòng bởi cái đầu gối lại tê nhức.

_Ừ có, để bác lấy cho

.

.

.

.

.

.

.

- Alo?

—

- vừa xong!

—

- Cô ta hình như đã thích người đó, em đang ở đâu?

—

- Ừm, vậy chờ anh đến đón chúng mình nói chuyện sau nhé!

18. Chương 18: Danh Đá

....: Lớp học ::....

- Bài giảng Kinh Tế vĩ mô I còn vài phần nữa sẽ để tiết sau tôi giảng tiếp, lần trước tôi đã dặn các em làm một bài phân tích về nguyên nhân dẫn đến sự khủng hoảng kinh tế Mỹ năm 1973, đó là bài tập tôi giao và phải nộp vào tiết kinh tế vĩ mô sau, lớp trưởng nhớ thu lại cho tôi vào đầu giờ. Các em nghỉ!

Ông thầy tiến sỹ kinh tế học đứng dậy thu dọn sách vở rồi rời khỏi lớp, ông ta trông còn khá trẻ chắc tầm ngoài ba mươi thôi. Tuy là trẻ tuổi tài cao nhưng ông ta cực kì cực kì khó tính nếu không muốn nói là quá đáng.

Vừa sợ vừa ghét là cảm giác chung của sinh viên trong lớp An Na .

- Lần trước cậu kêu làm hộ tớ bản báo cáo đúng không, Na Na? – Quỳnh Vy ngồi từ bàn trên nhào xuống, tay cầm cái bút xoay xoay.

- Tớ nhớ là tớ chưa trả lời sẽ làm hộ cậu ! – Na nghĩ lại.

- Vậy bây giờ coi như làm hộ đi, dạo này tớ bận lắm ý, hôm nào cũng bị mấy ông bên hội sinh viên tình nguyện bắt cóc mà không đi không được, giúp tớ đi mà... đi.. đi mà mai có tiết của ổng rồi không làm chắc die.... – Vy cố nài nỉ , cô làm bộ mặt đáng thương đôi mắt vờ ươn ướt ngược nhìn Na đầy mong chờ vào một cái gật đầu .

- hừm... để nghĩ đã, tớ cũng bận chứ bộ! – Na chu môi, đôi mắt xanh biếc nhìn lên trần nhà.

- Cậu nỡ để bạn cậu chưa biết mặt người yêu mình mà đã phải chết sao? Đừng nhần tâm xát muối con tim mỏng manh của tớ ! please Na Na dễ xương đáng êu xênh gái và vô cùng perfect, cậu là thiên thần trong lòng tớ, cậu có biết hong ??

Hàng loạt các tính từ tung hô được cất lên, cái mồm của Quỳnh Vy còn dẻo hơn cả kẹo kéo chắc nó được tẩm đường thường xuyên. (Phải nói là á sến súa sặc sụa)

- Cậu biết tớ đang nghĩ gì không? – An Na bỗng hỏi lại

- Nghĩ gì?

- 90% là kiếp trước cậu làm thái giám hầu hạ trong cung vua!

Quỳnh Vy : ^\$^%&&^*

- Vì Vua lớn thường dân như con, nên tớ sẽ giúp cậu, cậu thấy sao? – Na nở một nụ cười tươi thật tươi nhìn Vy.

Vy: (=.=)”

- Đại thần xin đa tạ ! Giờ đại thần có việc xin được cáo lui ! – Vy đưa hai tay lên chấp lại, là hành động cảm ơn – Có cần hành lễ trước khi rời cung không?

- Ha ha miễn lễ miễn lễ ! – Na cười sảng khoái, phát tay.

Nói rồi Vy thu dọn sách vở chuyển bị về, vì hôm nay chỉ có hai tiết buổi sáng thôi, nhưng thấy Na vẫn mần mê ngồi tỉ mẩn viết sách cô hỏi:

- Bộ không về sao? Ngồi xem tấu chương ah haha

- haha thì ngồi lại làm bài tập rồi làm luôn cho cậu còn gì

Đang nào chiều rảnh nên An Na định ngồi làm cho xong đồng bài phân tích kinh tế với cả có gì không hiểu thì có thể lên thư viện tìm luôn, chứ ngồi nhà lại mất công mò mẫm mà chẳng được gì.

- hi hi cảm ơn, thôi mình về đây bye bye! - Quỳnh Vì nhoẻ miệng cười tí mắt

- Ủ bye!

Lớp học giờ chỉ còn lác đác vài người, không nhiều.

Ngồi làm một lúc thì thấy mỏi lưng, Na hạ bút xuống rồi vắn vẹo cái thân co giãn xương cốt thì vô tình làm chiếc bút bi rơi khỏi bàn.

Đang cúi xuống định nhặt lên thì một bàn chân trắng nõn nà được bao bọc bởi một đôi hài đắt tiền giẫm lên chiếc bút bi, rồi sau đó những tiếng lạch cạch vang lên theo, chúng được tạo ra bởi tiếng giày cao gót. Lại thêm vài đôi chân nữa xuất hiện.

An Na ngẩng mặt lên, rồi từ từ đứng dậy đứng chiếu tướng với ba cô nàng “ Tam ca kiu”.

Lệ Hương là kẻ đã giẫm lên chiếc bút của cô, ả hất cằm lên nhìn thách thức.

An Na đôi mắt trầm tĩnh nhìn ả đó rồi cô nở một nụ cười nhạt.

Từ cái vụ ngáng chân ở vườn trường, cô đã biết mấy “nàng” này coi cô là cái gai trong mắt rồi, cũng đoán chắc bọn này sẽ gây khó dễ cho cô về sau.

- Bạn biết gì không Hương? – An Na giọng nhỏ nhẹ.

- Mình đang nghe đây !

Phải gọi là điệu chảy nước miếng luôn. Lúc này vẫn còn vài người trong lớp ngồi lại nói chuyện, họ chăm chú nhìn sang chỗ An Na và Tam Ca Kiu .

- Một cái chân chó đang giẫm lên chiếc bút của tớ, cậu có biết nó ở chỗ nào không? – An Na hỏi vô cùng thần nhiên .

Mặt cô nàng biến sắc từ hồng do phấn chuyển sang hồng đậm hơn rồi thành đỏ, đặc biệt là cái mũi ả vì quá “ nóng trong người” nên đã đỏ như quả nhót rồi.

- Chẳng biết nữa, nhưng hình như chân mình đang giẫm lên một cái gì đó rất kinh tởm và bẩn thỉu – Hương nhếch mép mỉa mai.

- Ồ vậy sao? Thảo nào mình thấy mùi thum thum khi đứng gần người cậu, cậu nên về tắm đi !

Hai cánh mũi cô ta phập phồng đỏ lên vì tức, ánh mắt hình viên đạn nhìn An Na dăm dăm như muốn xuyên thủng mặt cô luôn rồi, Hương đưa hai tay khoanh lên trước ngực cố kìm chế cơn phẫn nộ.

An Na cảm nhận được rằng Hương đã rất khó khăn để giữ mình được bình tĩnh , cô ta không thể nào chửi xối xả hay cho Na ăn vài cái bạt tai được vì như thế sẽ làm mất hình tượng của cô trước mặt những người khác ở lớp.

Vậy nên đã chút giận vào cái bút đang thương của Na Na, cô ta xéo nát bút như con giun đất.

Cho cái bút đi đời nhà ma xong, có vẻ tâm trạng cô ta khá hơn chút.

Lúc này, Minh Diễm bước lên đứng cạnh Hương gần ngay sát Na Na, Diễm nhìn cô từ đầu đến chân rồi lại từ chân ngược lên đến đầu, ánh mắt tỏ vẻ miệt thị.

- Cái áo kia rất hợp với bạn! – Diễm cất lời.

Hôm nay Na bạn một chiếc quần Jean xanh đã cũ với áo sơ mi trắng sơ vin đơn giản, mang hết tính chất học sinh sinh viên. Cô thừa hiểu đó là một câu nói móc nhưng An Na vẫn tươi cười đón nhận.

- Ồ cảm ơn !

Lệ Phương này giờ không nói gì chỉ bật một nụ cười nhạt trước lời nói của cô.

- Không cần khách khí,bạn biết mình ghét nhất điều gì không? – Diễm bỗng hỏi.

- Cứ nói đi – Na đáp

- Những thứ rẻ tiền nếu để gần những đồ đắt giá sẽ khiến người ta cảm thấy buồn nôn, hạ lưu không xứng với quý tộc vậy nên rẻ tiền chỉ hợp với những nơi cũng tầm thường như chúng thôi – Diễm quắc ánh mắt sắc đến rợn người vào đôi mắt biếc sâu thẳm.

Các nàng tiểu thư nhà giàu đúng thật là rất giàu, ăn nói chẳng cần kiêng nể gì sất, cô nàng Minh Diễm kia cố tình ám chỉ rằng cô – An Na chính là thứ hàng tầm thường.

- Rồi sao? – An Na tỉnh bơ

- Cậu không hiểu hay giả vờ không hiểu đây? – Diễm bật cười

- Đầu óc bà đậu, ngu ngốc lên không hiểu gì đấy mà hahaha – Phương cười sảng khoái.

- Rồi sao? – An Na tỉnh bơ
- Cậu không hiểu hay giả vờ không hiểu đây? – Diễm bật cười
- Đầu óc bà đậu, ngu ngốc lên không hiểu gì đâu mà hahaha – Phương cười sảng khoái.

An Na sao lại không hiểu? chỉ cần nhìn giọng điệu và nghe xong cái câu khen đều kia thì cô đã biết lý do ba ả này tự nhiên xuất hiện cản đường lại còn ghê gớm dẫm nát chiếc bút của cô.

- Cậu vẫn chưa nói điều cậu ghét nhất mà Diễm? – Cô rất tự nhiên hỏi lại, mặt không hề tím tái thái mà độ vô cùng ôn hòa, lòng cũng chẳng một gợn song giận dữ.
- Cậu ngốc thật đấy ! Để mình lấy ví dụ minh họa nhé, những thứ rẻ tiền chẳng hạn như cậu này – Hương chỉ tay vào cô - và những thứ hàng hiệu, đắt giá chẳng hạn như Phan Tử Hoàng. Chính vì thế đừng có bám theo đuôi anh ấy nữa, như thế rất giống lũ ruồi nhặng bám theo, nên biết vị trí của mình ở đâu đừng trèo cao dê rồi đập mông. Rất đáng thương á. Đây chính là điều Diễm ghét nhất. Đúng không Diễm? – Hương quay sang nhìn cô gái xinh đẹp cạnh mình tươi cười.

Minh Diễm – cô ta là đứa con độc tôn trong một gia đình có tiếng tăm ở Hà Nội, chẳng gì thì bố mẹ cô ta đều nắm giữ các chức vị cao trong bộ máy quyền hành.

Là con một lại được yêu thương chiều chuộng, thích gì được lấy nên chuyện cô ta luôn mang vẻ mặt khinh đời là điều tất yếu, còn hai chị em song sinh Lê Hương – Lê Phương thì được chút xinh đẹp nói trắng ra là đẹp nhờ phấn son, ăn mặc cũng chịu chơi nên thường ra vẻ ta đây, luôn bám theo Minh Diễm, nhất mực nghe theo lời cô ta.. ừm... phải gọi đấy là adua, nịnh bợ để lấy lòng làm cô ta vui. Nhìn mà nực cười chả khác gì lũ cầu đi theo hầu hạ chủ nhân.

Bấy giờ ở lớp chỉ còn lại bốn người : Tam ca Kiu và An Na

- Bám bám Phan Tử Hoàng là ruồi nhặng? Vậy sao? – An Na mặt không hề biến sắc.
- Đúng vậy – Diễm nói.
- Hôm trước mình thấy một cô gái à – Na ngừng một chút nhìn Diễm từ trên xuống dưới – rất giống cậu đấy.
- Thì sao? – Cô ta tò mò
- Cô gái đó bị Phan Tử Hoàng khước từ tình cảm, còn ném nguyên cái bánh ngọt cô ta làm vào thùng rác, cô ta ngồi trong góc tường khóc rưng rức, bộ dạng còn đáng thương hơn cả ruồi ! – Na Na bình tĩnh miếu tả lại.
- Cô biết chứ, cái người kia không ai khác chính là kẻ đang dương dương tự đắc trước mặt cô, dám coi người khác không ra gì thì gây ông lại đập lưng ông thôi !
- Nghe đến đây Minh Diễm khẽ giật mình rồi thân thể trắng muốt của cô đông cứng, cả người lạnh như một khối băng « Làm sao nó lại biết được chuyện ấy ? là Phan Tử Hoàng kể sao ? » trong đầu Diễm thắc mắc không thôi.
- Khuôn mặt hơi hồng lên vì xấu hổ.
- Này ăn nói cho cẩn thận, ai cho cô đặt điều nói xấu người khác thế hả ? – Hương bỗng sừng cổ, nhảy bổ ra còn đẩy vai Na Na về đằng sau.
- Tôi chỉ nói những gì mình nhìn thấy, tôi có nói đó là Diễm đâu. Phải không Diễm ?
- Cô nói thế là ý gì ? – Minh Diễm quắc mắt nhìn An Na
- Không có gì - Na bật cười hơi cúi đầu, rồi lại ngược lên nhìn bọn họ - Nếu như lời các bạn nói : Bám theo Hoàng không bằng ruồi nhặng vậy có rất nhiều người giống tôi rồi, thậm chí còn không bằng thế – An Na nháy mắt nhìn Diễm, khéo mỗi khế nâng lên tạo thành hình bán nguyệt tuyệt hảo.

- Cô đang ám chỉ ai hả ? Tưởng bọn này hiền mà dễ bắt nạt à ? – Minh Diễm căng mặt lên nhìn – Còn đứng đây làm gì ! – Cô ta nhìn Lệ Hương rồi hất mặt sang An Na , bộ dạng giống hệt mấy tên du côn đầu đường xó chợ.

Lệ Hương bên này hiểu ý, đi lên một bước chiếu tướng nhìn Na nhà ta.

Chết..... !!!!!!!!!!!

Một cái bát tai giáng thẳng vào khuôn mặt xinh xắn của cô, năm ngón tay in rõ ràng trên bầu má trắng trắng.

- Cái này là cho việc cô dám đi cùng xe với Hoàng – Hương cất giọng chua loét quát tháo.

An Na ngẩng mặt lên, mây đen bao phủ nơi đáy mắt, cô không khóc, chủ động quật cường nhìn lại cũng không có ý muốn đánh trả.

Đôi môi cô khẽ dâng lên một nụ cười nhạt, không ngờ tiểu thư đài các mà hành sự chẳng khác gì lũ vô học e là cũng chỉ được cái mác ngoài bên trong nội thất tồi tan vô cùng.

- Cười cái gì ? Không đau sao – Lệ Hương thẳng giọng quát lớn

Chết..... !!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Âm thanh lại lần nữa vang lên chua chất

Hương giành tặng thêm một cái tát nữa, vẻ mặc đắc trí nhìn An Na đang cúi gầm mặt.

- Cái tát này cho việc cô đã hỗn láo với bọn đây

Dứt lời cả ba ả la sát cười lớn. Tiếng cười hả hê đối lập với sự đau rát mà người nào đó đang phải chịu đựng.

An Na bình tĩnh ngẩng khuôn mặt lên, cô vẫn quyết không đánh trả lại, đánh rồi thì sao ? bọn chúng đông người hơn.

« Hai đánh một chẳng chột cũng què » đây những ba. Cô chỉ có thể dùng vẻ mặt lãnh đạm cùng đôi mắt u ám nhìn chúng cũng quyết không gần đến từng chữ .

Lúc này hai bên má cô đã xưng phồng, tấy tấy đỏ và khá rát, miệng cô có một đường máu nhỏ chảy xuống (ayguu con mụ la sát kia da tay thâm độc thật)

Đau ????! !

Thế này cô vẫn dư sức chịu được, cô sẽ không bao giờ hạ mình trước những kẻ này, sẽ không cầu xin cũng không phản kháng.

- Sao không nói lời nào ? đau quá hả ? – Diễm nói mỉa về mặt sung sướng.

- Bố mẹ cô không dạy con gái phải biết an phận ư ? Hay là cô không có cha mẹ ? – Hương nhếch miệng châm biếm.

Bỗng chốc một luồng khí nóng rục trào lên trong lòng, những vẩn đỏ trong mắt Na hiện rõ.

Có thể bạn ghét người khác, có thể xỉ nhục người khác.

Họ không đánh trả không có nghĩa là họ nhu nhược.

Người biết kìm lại cảm xúc, biết kìm lại hành động mới thực sự đáng khâm phục.

Đã ai nói với bạn « Kìm chế là sức mạnh lớn nhất của con người chưa ? »

Phải , đã kìm chế. Nhưng bạn đừng quá đáng mà đụng vào giới hạn của họ !

Nỗi đau bao năm nay lại bị đẩy động.

Gần 19 năm trước cô đã sống với mẹ, không có hình bóng thương yêu của bố, không có sự dịu dàng của cha. Cô luôn mặc cảm với bạn bè về chuyện ý, nhưng cô biết cách sống không vị kỉ, chỉ cất giấu nỗi đau vào sâu

thăm tâm can, coi như một kí ức đã lang quên. Nhưng hôm nay lại bị moi móc , lại bị giề bủ, lòng cô thất quặn.

- Tôi cho các người rút lại lời nói vừa rồi ! – Cô cố gắng nuốt trôi mọi uất nghẹn.

19. Chương 19: Thiếu Nợ

- Tôi cho các người rút lại lời nói vừa rồi ! – Cô cố gắng nuốt trôi mọi uất nghẹn

Trước lời đó, những tràng cười vẫn không dứt thậm chí là to và vang hơn nhiều.

- Sao ? Nói trúng hả ? Cô là con hoang không có cha ... không có mẹ hay là không có cả hai ? – Hương nhìn Na đầy khinh miệt – Ôi Thật là đáng thương hại biết bao !

Sao cứ muốn đụng vào nỗi đau của cô ?

Sao bọn họ lại nhấn tâm cạy mở hố sâu cô đã chôn vùi ?

Họ cũng có cha mẹ nên họ sung sướng, họ có nghĩ đến những người có hoàn cảnh bất hạnh hơn không ? Hay là có nghĩ đến như lúc này đây , thì thay vì một lời an ủi chia sẻ thì lại dùng lời nói tựa như một con dao sắc nhọn hung hăng mà đâm sâu thêm, đâm mạnh thêm vào trái tim của An Na .

Cô đã muốn bỏ qua hai cái tát kia, cô nghĩ mình sẽ chịu đựng, cô không muốn gây thêm rắc rối.

Nhưng không được ! Là bọn họ ép người quá đáng.

An Na tiến lại gần, đồng tử xanh lạnh te. Đôi mắt hình viên đạn dăm dăm thẳng vào cái gương mặt cợt nhả của Hương.

- Loại người như cô thì có bố mẹ cũng như không – An Na chỉ thẳng tay vào mặt Hương, khí thế cực kì dữ dội – Cô còn tội nghiệp hơn khối kẻ vì bố mẹ cô không biết dạy con !

- Haha , con rùa thò cổ ra khỏi mai rồi kia chúng mày ! – Hương cười hả hê, chứ chẳng hề tức giận vì lời nói của An Na là bao – Nghe này, con hoang thì vẫn cứ là con hoang, không phải thấy người khác có bố mẹ thì ghen tị nghe chưa ?

Không nhịn được nữa rồi !

An Na vung cao tay lên, muốn cho Hương ăn một cái bạt tai, cô ta không hiểu thế nào là đau khổ khi bị gọi như vậy thì hôm nay cái tát này sẽ cho cô ta nếm mùi một lần.

Nhưng ngay khi cánh tay An Na hạ xuống thì đã bị Hương đã kịp giữ lại.

Đôi môi bóng nhẫy cong lên thách thức.

- Á à, muốn tát hả, cô còn kém lắm.

Con mụ đánh đá cá cày !

Rồi Hương định dơ tay còn lại tát thêm một cái nữa vào mặt An Na thì chợt buông xuống. Đôi mắt đeo lens màu nâu, to tròn của Hương thoáng chút sững sờ và ngay lập tức lờ lững bàn tay đang giữ tay Na Na đồng thời dùng lực gạt xuống thẳng hướng chính mình.

Cháttttttt....

(Mụ Hương cố tình « để » bị tát đấy)

Hương lão đảo ngã xuống nền đất trước con mắt kinh hoàng của An Na.

Chuyện này là sao ? Cô ta thật kì quái !

Lệ Hương khụy xuống, chống tay xuống mặt sàn, vẻ mặt tỏ rõ sự đau thương, ngược mắt lên thì đã thấy những giọt lệ rơi lăn tăn đầy gương mặt, cất lên thanh âm oan uổng kêu than :

- Anh Phong à, cô ta đánh em, anh phải đứng ra bênh vực mới được !

Thật là không nhéo quá đi má ạ !

Lúc này Na nghe vậy không tránh khỏi một tiếng kinh hô quay ngoắt ra sau lưng thì bắt gặp Lê Hoàng Lam Phong ở cửa lớp.

Anh ta đã đứng ở từ khi nào ?

Phong lúc này thấy vậy hô to lên một tiếng :

- An Na, bạn ở đây hả ? – rồi nhanh chóng, anh bước vào chỗ mấy người đang đứng.

Thật sự anh chẳng thêm đoái hoài gì đến việc Hương vừa bị ăn tát kia, ngoảnh mặt làm ngơ mà nhìn sang An Na, rồi khẽ nở một nụ cười ấm áp cả một vùng trời.

Trái lại An Na không trả lời, ngoài việc dương mắt nhìn Phong thì trong đầu cũng kịp hiểu lý do tại sao Lệ Hương lại hành xử như vậy.

Kẻ ăn vạ đáng thương!

- Mình tìm cậu mãi, hóa ra vẫn ở lớp !

Phong nhìn An Na đầy trù mến khiến ba mẹ nữ đứng ngay cạnh đó không khỏi một trận nóng mắt, bọn họ lại bị vớt ra rìa ?!!! hừm An Na cô cũng giỏi thật!

Chính vì thế chưa kịp để An Na nói, Lệ Hương đã cướp lời:

- Lam Phong ! – Cô ta cố gắng kéo dài từ cuối, thanh âm cực kì làm nũng.

Phong nghe vậy khẽ nhui mày, đem ánh mắt hướng xuống người Lệ Hương.

Theo phép lịch sự, anh nhẹ đưa bàn tay ra muốn giúp cô ta đứng dậy, Hương cũng cực kì ăn ý chớp nhoáng bám hẫng vào cánh tay anh cố gắng đứng lên, xong còn vỗ vệt đứng không vững mà ôm chặt lấy tay Ricky Phong không buông.

Ồi ôi nhìn cái mặt kia, cô ta trông thỏa mãn quá heng! Con gái như cô ta cũng thật làm xấu mặt.

- Ricky à, anh cũng thấy rồi đây cô ta – Hương chỉ thẳng mặt An Na – Cô ta rất quá đáng, đã xấu xa rồi còn không chịu thừa nhận, lại còn tát em rất đau.

Phong nghe vậy không có biểu hiện gì càng khiến cho cái miệng Hương nói không ngừng nghỉ.

- Cô ta tát em đau đến mức em suýt ngất, anh là con trai phải đứng ra lấy lại công bằng cho em mới được, híc –Nước mắt nước mũi lấm lem nhem nhuốm cả khuôn mặt, Hương trưng ra vẻ mặt ngây thơ vô (số) tội .

Lúc này Phong mới quay sang nhìn An Na một lượt, hai má cô đều đã sưng tấy, trên khóe miệng cũng còn sót lại một tia máu đỏ tươi. Rồi quay lại nhìn ba cô gái này. Người ngu ngốc cũng hiểu chuyện này là thế nào!

Phong rút cánh tay khỏi vòng ôm của Hương.

- An Na, cậu chảy máu rồi, có đau lắm không?

Hai bàn tay của anh nắm chặt lấy hai bắp vai cô, ánh mắt vô cùng ôn nhu. Rồi nhẹ nhàng, những ngón tay mảnh khảnh sờ má Na, khẽ xoa.

Chắc rất lắm!

Nhìn kìa, nhìn cái xoa má kia, Lệ Hương – cô ta đã ao ước biết bao. Trong lòng càng dâng thêm mối hận thù với An Na

- Không sao – Na Na lắc đầu, đưa tay quệt đi vệt máu khóe miệng.

- Đi thôi! Mình dẫn cậu đi kiểm tra một chút ! – Lam Phong cầm lấy tay An Na, bàn tay anh ấm áp nhẹ nhàng kéo cô đi.

- Anh Phong! – Hương gọi giật giọng, cô ta ghen tức vì anh chẳng để tâm đến những lời cô nói gì cả - Cô ta tát em, em cũng rất đau, anh ... anh sao chỉ dẫn mỗi cô ta đi kiểm tra?

(Má ơi! Cho con xin. Nghe má nói ơn thấy kinh lên được)

Trước lời gọi mình, Phong ngoái đầu lại về ba ả Tam ca kiu , vẻ mặt rất hồ hững đáp:

- Tôi không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng cô đau thì kêu bạn cô dẫn đi khám, tôi đây không rảnh!

Nói rồi định quay người đi, thì Minh Diễm bỗng cất tiếng nhân nhạ:

- Cũng phải nể mặt nhau chút chứ Ricky? Chúng tôi đang nói chuyện , vẫn chưa xong mà anh lại dẫn người đi.

- Vẫn chưa xong, An Na? – Phong không trực tiếp đáp lời Minh Diễm.

- Căn bản là không có chuyện gì để nói !

An Na đáp dừng dừng, cô vốn dĩ đã muốn cách xa ba cái ả con gái nanh vuốt này từ lúc đầu. Đứng cạnh họ chỉ càng thêm rắc rối. Cô ngán ngẩm cái sự phách lối của Minh Diễm cũng ghét luôn cái vẻ hay chà đạp chọi của Lệ Hương.

Một lũ vịt giời phiền phức!

- Được rồi , cậu có nhớ buổi hẹn đã định lần trước không? – Phong hỏi cô, ánh mắt ưu nhá khiến những kẻ đứng gần đó càng thêm đỏ mặt , tức giận.

Suy nghĩ chốc lát , cô à lên một tiếng tỏ vẻ đã nhớ.

- Tất nhiên rồi!

- Từ giờ đến hết chiều tớ rảnh, đi luôn nhé !

Lam Phong tìm An Na chính là vì lí do này, anh muốn cùng cô đi chơi vì lần trước người nào đó đã hứa sẽ trả công mà.

- Ủ như thế cũng được!

Một màn đối thoại này đều mòn một diễn ra trước 6 con mắt , Lệ Phương là người ít nói nhất, cô ta chỉ lẳng lặng nghe rồi suy ngẫm gì đó. Còn Minh Diễm nụ cười trên môi cứ dần một đậm ánh mắt tỏ thái độ trực muốn nói : Cô ta cũng khá thật hợp hôn được hai kẻ một Cool boy, một Swag boy. Thật là mặt dày!

Còn Lệ Hương cô ta vì sợ tranh giành Phan Tử Hoàng với Minh Diễm nên đã chuyển đối tượng sang Lam Phong, đương nhiên là biết Lam Phong từ lúc anh ta trước khi chuyển về trường vì thế khi nghe bọn họ nói chuyện , hai tai nóng phừng lên cảm giác chỉ muốn nhảy vào cào xé An Na ngay tức khắc nhưng không được vìPhong vẫn ở đây mà cô cần phải giữ hình tượng trước mặt anh (Cô mà cũng có hình tượng nữa sao Lệ Hương?)

Hai người chuẩn bị đi, Minh Diễm lại tiếp tục châm ngòi đả kích

- Hẹn hò với nhau cơ đấy! Phong à không sợ bị Ngọc Hân biết sao?

20. Chương 20: Đi Cùng Lam Phong

Hai người chuẩn bị đi, Minh Diễm lại tiếp tục châm ngòi đả kích

- Hẹn hò với nhau cơ đấy! Phong à không sợ bị Ngọc Hân biết sao?

Nghe hai từ Ngọc Hân, một lần nữa dù không muốn Phong cũng phải quay đầu lại.

- Chuyện của tôi không cần cô lo!

-Ồ tất nhiên không lo rồi, chỉ là tôi rất mến Ngọc Hân sợ cô ấy biết được sẽ tổn thương – Thanh âm mĩa mai thật mĩa mai.

- Tổn thương hay không cũng không liên quan đến cô, cô nhiều chuyện như vậy không nên học kinh tế đối sang.... Làm bên báo lá cải đi!

Noi xong không cho cô kịp ứng khẩu, Phong một mực bắt lấy tay Na dẫn đi nhanh chóng. Khi hai người đó đã khuất bóng Lệ Phương lúc này mới bước lên nhìn phía trước.

- Thật là bức diên mắt – Lệ Hương nhảy dựng lên – Tao hận nó, con đó lần này nó may mắn gặp Phong thôi, không bà đây cho nó vài phát đập rồi.

Cái mũi cô ta bây ý như chú hề trong gánh xiếc, đổ chối lọi một khoảng. Cái mắt nhìn ra cửa trợn ngược lên. Má ơi toàn lòng trắng không à.

- Muốn trả thù không? – Phương nãy giờ im hơi lặng tiếng .

- Mà có ý tưởng gì ? nói nghe coi – Diễm nói đều đều, cô biết kẻ thâm sâu nhất trong ba đứa này là Phương, bình thường rất ít nói nhưng lại là kẻ cho ra nhiều ý kiến khá hay khác xa so với Hương. Dù rất hay đi cùng nhau nhưng Diễm cũng thừa biết Hương là một kẻ chẳng có đầu óc chút nào. Chỉ chanh này nọ, sai việc vặt vãnh thôi.

Hương đáng thương thật, biết được bạn mình nghĩ về mình như vậy chắc máu chó diên đồn lên não, rồi chảy máu trong mà chết mất .

Phương chỉnh lại tư thế, dựa người vào thành bàn, khoanh tay trước ngực nhìn Diễm

- Chẳng phải hai người kia hẹn hò sao? Mà trong trường ai chẳng biết Hạ Ngọc Hân với Lam Phong là một cặp. Nếu giật tile là : “Cô gái tỉnh lẻ một thân đạp hai thuyền “ thì chắc cũng không bị sao nhỉ?

Cũng mưu đồ sâu xa ghê ta!!!!

Cái tên “ Tam ca kiu” e phải đổi lại rồi, toàn yêu tinh mà kute cái nổi gì. Đúng là không nên đắc tội với phụ nữ mà đặc biệt là những chủng loại như ba “ cô gái” xinh đẹp kia.

- Không hổ danh là bạn tao! – Diễm nghe vậy rất nhanh đã hiểu ý đồ rồi vỗ vỗ vai Phương

- Nhưng mà cứ nói mồm thế làm gì có ai tin! – Hương lên tiếng

Ít ra cũng được một câu nói có “ chút suy nghĩ” đấy bạn Lệ Hương ạ.

- Đương nhiên không thể nói suông, chứng cứ chắc chắn sẽ có! – Phương quả quyết.

.

.

.

.

.

Tại nhà hàng sang trọng nằm gần như ở những tầng cao nhất của khu trung tâm thương mại nổi danh trong thành phố .

Khu trung tâm này cũng được gắn cái mác là chỗ để ném tiền qua cửa sổ .

Phong cách bày trí của nhà hàng này cực kì sang trọng. Các lối đi bày đầy những lẵng hoa màu sắc, sắc đèn vàng từ những “mắt trâu” tỏa xuống, ánh vàng dịu dàng chiếu vào các bức tranh đương đại nghệ thuật treo trên tường, càng làm tôn thêm nét độc đáo cũng không kém phần quý phái.

Nổi bật nhất phải nói đến là chiếc đèn chùm pha lê cao cấp ngay chính giữa sảnh chính của nhà hàng.

Nó có dạng hình tròn, có gắn những bóng đèn nhũ chìm bên trên, những sợi mảnh nhỏ tinh tế bằng pha lê được thả buông xuống tạo thành hình một vệt sóng lấp lánh trong không trung. Những tia sáng vàng nhạt âm ập lan tỏa xung quanh khiến cho nhà hàng, dù rất rộng nhưng có cảm giác ấm cúng hơn.

Lam phong dẫn An Na đi đến đây, cô được chứng kiến một khung cảnh đẹp hết mức sa hoa và lộng lẫy . Thật là được mở rộng tầm mắt.

Cô mãi ngẩn nhìn xung quanh , trong lòng không khỏi thốt lên một tiếng kinh hô, nơi của này đúng chỉ là dành cho những kẻ có tiền.

Lam Phong định đưa Na đi vào sâu bên trong thì lại bắt gặp một người quen mà người đó cũng nhìn thấy Phong nên lập tức tiến lại gần.

- Con chào bác! – Phong kính cẩn cúi đầu rất lễ phép rồi một tay giơ .

-Ồ, Phong, con mới về hả? – Thanh âm trầm tính nhưng cũng hết sức thân thiện, một tay kia ông vỗ vỗ lên vai còn lại của cậu ta.

Người mà Phong gọi bằng “Bác” này cỡ tầm hơn năm mươi, ông ta mặc một bộ vest đen sang trọng, bên trong là chiếc sơ mi trắng có ni cang làm nổi bật chiếc cà vạt hoa văn màu tím nhạt. Dáng người cao lớn, nước da hơi ngăm còn ngũ quan cân đối, phong thái sang trọng nhưng cũng nghiêm nghị, nhìn rất có tướng làm quan nha.

- Dạ, bác thứ lỗi, con mới từ Nam ra , chưa có thời gian qua thăm bác – Phong trả lời.

- Không sao, không sao, hôm nào qua bác chơi là được rồi, mà con đến đây ăn hả?

- Vâng, lâu rồi cũng chưa đến, đồ ăn ở đây thực sự rất ngon.

- Ha Ha, con vẫn ăn nói khách sáo như ngày nào, nếu vậy để bác gọi quản lý đặt chỗ đẹp nhất cho con ! – Bác tự nhiên cười lớn

- Bác, không cần phiền vậy đâu!

Phong từ chối, anh hiểu chỗ “đẹp nhất” ở đây chính là phòng V.I.P mà đương nhiên là cũng sẽ không tính tiền, vì những người được vào ngồi trong phòng này đều có thể ưu đãi, phải mua sắm, tiêu tốn rất nhiều tiền ở khu trung tâm thương mại này mới có thể trở thành khách hàng V.I.P mà những người như vậy khi dùng thẻ ưu đãi sẽ được free toàn bộ nếu dùng bữa tại nhà hàng này.

- Cái thằng này, không cần phải ngại, coi như bác mời, cháu đi cùng bạn hả?

- Dạ vâng- Phong nói ,chìa tay sang bên cô

- Đây là An Na, bạn cùng lớp với cháu –ngừng một chút anh lại đưa tay sang bên đối diện – Đây là bác Thái, là bạn của cha mình .

An Na từ tốn nói :

- Cháu chào bác – khẽ cúi đầu rồi ngẩng lên, đưa tay ra .

Bác Thái cũng tươi cười gật đầu định bắt lấy tay cô.

Nhưng

Cho đến khi nhìn thấy rõ mồn một ngũ quan của người trước mặt thì nụ cười trên môi ông cứng lại.

Gương mặt thanh tú này, làm ông gợi nhớ đến một điều gì đó trong kí ức xưa.

Đôi mắt xanh đặc biệt chất chứa dịu dàng mà cũng thật mê hoặc khiến ông hồi tưởng lại hình ảnh thời trẻ trước đây của mình.

Hình bóng xưa chợt ùa về trong tâm trí ông.

“- Dù thế nào thì anh vẫn mãi yêu em – Chàng trai nắm tay cô gái rồi nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

- Hãy nhớ rằng dù kết quả không hề như chúng ta muốn thì em mãi là người con gái anh yêu nhất trên đời này!

- Em không muốn, không muốn mất anh hay chúng ta cùng nhau cao chạy xa bay, rời khỏi nơi này, được không? – Cô gái rúc nhẹ đầu vào tầm vóc cao lớn, cố hưởng thụ những giây mong manh ngắn ngủi khi hai người ở bên nhau. Chang trai lặng im không lên tiếng, anh khẽ cúi đầu môi chạm nhẹ lên trán cô gái. “

Đôi mắt đen lại ngập tràn những cảm xúc nhưng vẫn bị che giấu bởi tấm màn yên tĩnh, ông thâm trầm nhìn ngắm một lần nữa cô gái trước mặt

Bàn tay giữa không trung của An Na vẫn lơ lửng , cô mất tự nhiên chào lại bác Thái một lần nữa:

- Rất vui được gặp bác!

- Bác Thái? – Phong thấy bác cứ tự nhiên bất động mà cứ nhìn Na hoài như vậy nên không hiểu cho lắm, nên anh khẽ cất giọng gọi bác.

- Bác Thái? – Phong thấy bác cứ tự nhiên bất động mà cứ nhìn Na hoài như vậy nên không hiểu cho lắm, nên anh khẽ cất giọng gọi bác.

Choàng tỉnh sau những dòng hồi ức , bác Thái chút bỏ phong thái bất thường đó, rồi nắm lấy tay An na, thân thiện nói:

- Bác cũng rất vui được biết cháu! Cháu với Phong là người yêu hả?

Lúng túng này chưa qua lúng túng khác đã đến, An Na mở to mắt . Căn cứ vào điều gì mà bác lại hỏi cô như vậy, cô liếc khẽ Lam Phong cạnh mình.

Người yêu Phong là Hân mà, sao bác lại không biết, là Phong chưa kể sao ?

- Bác , cháu đã giới thiệu là bạn rồi mà ! – Phong khẳng định lại, anh không muốn Na khó xử.

- Cái thằng này , lớn thế rồi mà con ngại, sợ bác nói với bố hả ? Yên tâm bác không nói đâu ha ha

Bác Thái bật cười thành tiếng, rồi nháy mắt với Phong cực tinh nghịch. Thật không thể đoán biết bác ý đã trải qua thời thanh niên bao lâu rồi mà vẫn giữ được nét xì teen như vậy.

Bác thái liếc qua An Na đang đứng e thẹn cúi đầu. Người này khác những cô gái ở thành phố, không mạnh bạo và thoải mái mà có nét duyên dáng nữ tính rất riêng.

- Không phải thiệt mà, cháu chưa có người yêu , cháu với An Na là mới quen thôi ! – Phong khổ nhọc tường trình lại lần nữa.

Na nghe vậy ngoảnh mặt sang nhìn Phong rồi nhíu mày, cô không hiểu tại sao cậu ta lại phủ định việc chưa có người yêu, dù gì ở trường ai cũng biết Hân với Phong tình cảm mặn nồng, không lâu thì những người lớn hai bên cũng biết thôi, mà cậu ta còn nhỏ bé gì nữa bây giờ yêu đương đâu sợ bị cấm đoán .

Mọi cử chỉ của Na đều bị thu vào tầm mắt của bác Thái, điều đó lại càng làm ông càng thêm khẳng định rằng hai đứa nhỏ này chắc hẳn là đang thích nhau. Nếu không sao vẻ mặt của cô bé lại tỏ ra không vừa ý khi Phong nói mấy lời đó chứ.

- Mới quen mà đã dẫn đi ăn sao ? Haha – Bác cười sảng khoái – Đừng giấu, giấu đầu hở đuôi thôi !

Phong ””

An Na =.=

Mấy người lớn thật là suy nghĩ thâm sâu, có một chuyện bé cởn con mà cũng hình dung tưởng tượng ra bao nhiêu chuyện « kì thú ». Việc đi ăn cùng nhau dù là mới quen hoàn toàn có thể lí giải được.

Lam Phong nản chí, không muốn tranh cãi giải thích thêm nữa, dù thế nào bác cũng nghĩ anh biện minh để chối bỏ cái mác người yêu thôi.

Trong phòng ăn riêng dành cho những khách hàng V.I.P

Cả một chiếc bàn rộng lớn với đủ các mùi vị thơm lừng, phần lớn trên bàn đều là những món hải sản nào là mực xiên nướng, tôm biển hấp sả, cua rang me, hàu sữa nướng mỡ hành, tôm hùm trả quế.... Vân ...vân.... Nói chung thân là tác giả đây tôi cũng không biết mấy món còn lại tên gì nữa, chỉ biết nhìn nó rất đẹp mắt, hoa lá cứ gọi là bày xung quanh, mùi thơm thì lạ biệt. Nhưng đảm bảo hết thấy chỗ này toàn là cao lương mỹ vị cả.

Chỉ đáng tiếc ở chỗ một bàn thức ăn như vậy lại có hai người là An Na với Lam Phong mà thôi. Bụng hai bạn ý không thể chứa hết, đồ đi rất phí à!

Phong lịch thiệp kéo ghế mời cô, tư thế rất ưu nhã.

Rồi cậu ta cũng ngồi xuống bên cạnh cô.

- Mặt cậu còn đau không? – Phong bắt ngờ hỏi.

- Không sao! – Na đáp cười nhẹ.

Phong nhíu mày tỏ vẻ không thích, anh nắm bờ vai mảnh khảnh của cô xoay lại, đôi mắt nâu tinh anh nhìn cô chăm chăm.

- Không cần phải chịu đựng như vậy

Tay anh nhẹ nhàng áp vào má cô làm Na khẽ run người, định lé tránh nhưng Phong lại xoay cầm cô lại, hai tay ôm chặt má hơn.

- Mặt cậu vẫn còn xưng thế này cơ mà, còn rát không?

Na ngáp ngừng:

- Có chút! – An Na thực không muốn chia sẻ chút nào, cô không quen nói cảm giác của mình với những người khác cho nhất lại là mới quen Phong chưa được bao lâu.

Phong vẫn chăm chú ngắm nhìn, người con gái này vẫn thường hay chịu nhịn thế ư? Những ngón tay dài trắng muốt vuốt nhẹ hai bên má, nhẹ nhàng mà ôn nhu xoa dịu những vết tay màu hồng hồng đang vẫn trên đó. Cái cô Hương kia đã dùng lực rất mạnh để tát Na.

Khi những ngón tay trượt xuống, lướt nhẹ qua bờ môi hoa anh đào, màu đỏ tươi thắm của chất lỏng vẫn còn lưu lại một chút trên khóe miệng.

An Na cảm thấy ngượng ngùng, cô chưa từng thân mật với ai như vậy, cảm giác gần gũi mà cũng dị thường nên cô gỡ tay Phong xuống.

- Không sao đâu, một chút nữa sẽ hết – Cô không muốn Phong lo lắng, cũng không muốn tiếp tục những hành động thân mật như vậy nữa.

Ricky nghe vậy liền đáp lại bằng một nụ cười, anh xoay người ra rồi ấn chuông gọi phục vụ bàn.

Chưa đầy một phút sau, cô gái trong trang phục nhân viên mở cửa bước vào, cô lễ phép cúi đầu:

- Anh còn muốn gì nữa ạ?

- Lấy cho tôi một chiếc khăn ẩm và mang một chút đá bào đến đây – Phong yêu cầu.

Sau khi nhận được những thứ mình muốn, anh lại ân cần xoay gương mặt thanh tao của An Na qua chỗ mình. Cầm chiếc khăn có bọc đá bên trong, nhẹ nhàng mà đưa lên gương mặt cô chạm nhẹ nhẹ.

- Để tự mình làm được rồi.

Cô muốn lấy bọc khăn nhưng Phong ngoảnh mặt làm ngơ trước lời vừa xong, vẫn một mực giữ khăn chấm chấm vào những vết hồng kia.

- Nếu tớ không đến, cậu định để bọn họ làm cần đến khi nào?? !

Cô không biết nói gì, thực sự nếu hôm nay không có anh, chắc bị ba ả kia xử hội đồng luôn rồi. Thấy cô im lặng Ricky lại lên tiếng:

- Cậu đắc tội gì với chúng, mà bọn họ lại làm ra thế này? – Anh bất bình.

- Mình....mình không biết – Na Na giấu giếm.

Thật là chẳng hiểu vì sao cô lại không muốn anh biết nguyên nhân họ cư xử như thế là có liên quan đến Hoàng.

Tránh bị gặng hỏi thêm, cô trực tiếp đổi chủ đề bằng một câu nghi vấn:

- Sao lúc này cậu lại nói chưa có người yêu ? – Na đột nhiên nhớ đến chuyện lúc này.

Phong thoáng bối rối, anh dừng bàn tay đang chăm sóc cho cô:

- À Thì là mình không muốn người lớn biết chuyện, để một thời gian nữa công khai với mấy phụ huynh cũng được.

- Ha Ha – An Na bật cười khi bắt gặp bộ dạng ngượng ngùng rất « cà chua » của Phong, nhìn anh ta cũng đáng yêu đấy chứ - Đằng nào chẳng biết, mình nghĩ bọn họ cũng không có ý kiến gì đâu, không chừng còn rất vui.

- Ý cậu là bác Thái ? –Phong hỏi.

- Ừm, mình thấy bác ấy là người rất thoáng hơn nữa bác ấy cũng là bạn thân của bố cậu, nếu biết cậu có người yêu không chừng càng vun vào giúp cậu nói đỡ vài câu với hai bác phụ huynh nữa.

Ricky nghe vậy chỉ thoáng mỉm cười, ánh mắt vui vẻ thường ngày bỗng nổi vài chút ưu phiền , trong lòng những chất chứa lại nặng thêm đôi chút.

Nhưng ngay lập tức cậu lại lấy vẻ tươi cười của mình, không muốn An Na nhìn ra.

- Cậu thấy bác Thái thế nào ? rất vui tính và thân thiện phải không ?

Hơ hơ cậu ta và hỏi vừa tự trả lời luôn kìa.

An Na cười cười gật đầu đồng ý

- Bác ấy tuy già nhưng tâm hồn còn trẻ kinh ! – qua thái độ và cách hành động nên Na đã giúp ra nhận xét như vậy.

- Ừm, khác hẳn với Phan Tử Hoàng !

- Á Phan tử Hoàng?? – An Na có chút thắc mắc sao tự dừng lại nhắc đến hần, tên đó thì liên quan gì ở đây ?

- À quên không nói, bác Thái là bố của Phan Tử Hoàng.

Whattttt???? An Na không tin nổi, hai mắt tròn tròn.

Quá bất ngờ cho đội cầm cờ.

Hai người đó sắc thái khuôn mặt trái ngược nhau hoàn toàn, một người nhiệt tình, một kẻ thì lạnh te. Cứ như kiểu là Bắc cực với Nam cực, không hề có một điểm chung gì sắt.

Kể cả hai người đó đi cạnh nhau, cô cũng không cho rằng bọn họ có chung huyết thống.

Vậy ra Phan Tử Hoàng thừa hưởng cái khuôn mẫu “Tủ lạnh di động” kia là của ai?

- Ồ, sao chả giống gì vậy? – An Na hỏi

- ừm, nhìn không giống phải không? Phan Tử Hoàng có gương mặt hao hao giống mẹ cậu ấy!

Có lẽ bà ta là một người rất lạnh lùng – Na Na thầm đoán vậy.

- Bà ấy đã mất khi Hoàng còn rất nhỏ - Phong nói tiếp.

21. Chương 21: Rất Giỏi Giang

Vậy ra Phan Tử Hoàng thừa hưởng cái khuôn mẫu “Tủ lạnh di động” kia là của ai?

- Ồ, sao chả giống gì vậy? – An Na hỏi

- ừm, nhìn không giống phải không? Phan Tử Hoàng có gương mặt hao hao giống mẹ cậu ấy!

Có lẽ bà ta là một người rất lạnh lùng – Na Na thầm đoán vậy.

- Bà ấy đã mất khi Hoàng còn rất nhỏ - Phong nói tiếp.

Điều này khiến An Na giật mình, cô không ngờ nhìn Hoàng như vậy lại bị chịu cảnh mồ côi mẹ từ nhỏ. Thì ra hoàn cảnh của Phan Tử Hoàng và cô cũng đều bất hạnh như nhau, cô không biết mặt cha, còn cậu ta thì phải chịu đựng nỗi đau mẹ qua đời.

Hai số phận này cũng đáng thương như nhau, bỗng chốc trong lòng Na dâng lên một cảm giác khó tả nổi. cô thấy mình cũng hiểu hơn về con người của Hoàng đồng thời thấu hiểu cảm giác của hắn, dù chỉ là đôi chút.

Bởi với cô, suy nghĩ và tâm tư của hắn luôn là một ẩn số, một bài toán phức tạp đến từng chi tiết, lại không biết phải dùng bao nhiêu thời gian mới giải mã được nó.

Ăn trưa tại nhà hàng xong, Lam Phong đề nghị dẫn Na đi thăm thú vài nơi ở Hà Nội, đặc biệt là cậu muốn cùng cô vào công viên trò chơi để giảm stress. Na đã từ chối vì cô còn phải làm bài giúp Quỳnh Vy nữa, với cả hôm nay phiên anh như vậy là đủ rồi. Nhưng Phong nhất quyết không đồng ý, cậu nói sẽ rút ngắn thời gian lại và cô bắt buộc phải đi cùng Phong.

Thấy Phong nhất định một mực như vậy, không chịu thay đổi ý kiến, An Na thuận ý chiều theo, cô đành phải hy sinh buổi tối, hy sinh giấc ngủ mà cô rất trân trọng để làm bài tập hộ Quỳnh Vy.

Ngày hôm sau, lúc lớp trưởng mang lên nộp đồng báo cáo cho ông thầy tiến sĩ kinh tế, ông ta kêu cuối tiết cả lớp ngồi lại để nghe ông đánh giá về kết quả mà các sinh viên đã làm. Người nào người nấy đều ngán ngẩm thở dài.

Phải công nhận năng lực của ông thầy rất tốt, là tốt đến mức kì lạ. Trong tiết ông giảng bài vẫn đầy đủ, nhưng xen kẽ các khoảng trống là lại thoăn thoắt xem vài bài của sinh viên. Một loáng đã xong, đến cuối tiết, cầm trong tay đồng bài tập ông tuyên bố:

- Cả lớp hơn 50 người mà chỉ có đúng hai bài đạt tiêu chuẩn tôi đưa ra, một lớp kinh tế đối ngoại, lấy điểm đầu vào cao ngất ngưỡng vậy mà chất lượng sinh viên sau khi vào trường thì quá là đáng thất vọng, các anh các chị tưởng được ngồi trong cái lớp này rồi là có thể ung dung tự do tự tại không cần lo nghĩ mà sau này vẫn có tiền?

Ngừng một chút lấy, nhịp thở ông lại hăng giọng nói:

- Không chịu khó mà học đi, mới năm đầu mà đã thế này thì thử hỏi bốn năm nữa ra trường bằng trung bình cả lớp, huênh huênh hoang hoang cái nỗi gì, mà theo chủ nghĩa Mác đã từng nói, cuộc sống là không ngừng lao động, con người không chịu khó thay đổi sẽ bị lạc hậu bla .. bla...

Ở trên cứ nói, ở dưới cũng đầy bất bình, bọn họ cũng ghét, cũng khó chịu với cái cảnh lải nhải này:

- Chỉ từ mấy cái bản báo cáo đó mà ông ta đã vội phán xét rồi sao? – một sinh viên trong lớp nhỏ miệng.

- Tự nhiên lại phải nghe một đồng chủ nghĩa Mác, triết học các kiểu, khô khan. Đúng là hành hung thối nát của người khác mà – cậu sinh viên khác thêm mắm thêm muối.

Thuyên giảng một hồi cho đến tận cuối buổi học, ông thầy tiến sĩ kinh tế học nói rằng hai bài đạt tiêu chuẩn ông ấy đưa ra sẽ được chọn đi dự trong một buổi như kiểu talk show truyền hình nhưng là trong diễn đàn về kinh tế:

- Buổi nói chuyện này chủ yếu nói về tư duy đột phá, phương thứ kinh doanh và sẽ được nói chuyện cùng những doanh nhân thành đạt, lớp ta có hai bạn, hai bạn này sẽ đi cùng những học sinh ưu tú nhất của khoa quản trị kinh doanh năm tư để cùng nghe và diễn thuyết.

Rất vinh dự là trường ta có bốn xuất, tôi đã ưu tiên xin cho khóa năm nhất hai xuất.

Ông thầy giơng giạc nói, hai tay chắc sau lưng.

- Hai người ý là ai ạ ? – Một người lên tiếng hỏi thầy.

Ông thầy nghe xong, dò lại cuốn sổ ghi ghi chép chép gì đó rồi tiếp tục nói:

- Một bài là của em Tường Quỳnh Vy, bài kia là của Nguyễn An Na.

Tiếng nói vừa cất xướng, cả lớp ồ lên , mọi ánh mắt ngưỡng mộ lại chiếu về hai người con gái đang ngồi chung bàn. Duy trừ ba nàng “ Tam ca kiu” thì bĩu môi, ghen ghét.

Quỳnh Vy không tin nổi, hai mắt căng tròn quay sang nhìn An Na, một tay che miệng không giấu nổi sự bất ngờ, mà lúc này An Na cũng vậy, cô cảm thấy vui mừng, không ngờ lại được khen ngợi đặc biệt lại được chọn đi tham dự diễn đàn nữa.

- Buổi diễn thuyết này sẽ diễn ra vào 8h sáng thứ bảy tuần này, hai em nhớ đến đúng giờ.

- Em thưa thầy, nếu hôm ý em không đi có được không ạ? – Quỳnh Vy tự dưng đứng lên .

Điều này khiến cả lớp xôn xao nhìn cô, ông thầy nghe vậy lấy tay đầy gọng kính xuống trên mũi, cau mày nhìn Vy:

- Là một cơ hội tốt, tại sao lại không đi?

Vy biết chứ , đó là một cơ hội tốt nhưng mà, hôm đó trường cô có tổ chức vài hoạt động ngoại khóa, mà Vy lại nằm trong ban cán sự, cô đã chuẩn bị rất kĩ càng cho chương trình hôm đó, lại còn là phó trợ lý đồng thời chịu trách nhiệm chỉ đạo nên không thể bỏ được.

Hơn nữa, bài báo lần này, không phải do Vy. Tất cả hai đều là do An Na làm, cô nghĩ mình cũng không xứng để được tham gia một diễn đàn tầm cỡ như vậy.

- Dạ thưa thầy, thầy có thể cử bạn khác không ạ? Hôm đó , trường mình cũng tổ chức hoạt động ngoại khóa có em là người chỉ đạo chương trình, giờ lên kế hoạch hết rồi nên không thể rút khỏi được ạ.

Quỳnh Vy điềm tỉnh nói.

Nếp nhăn trên trán của thầy càng đen lại, ông ta còn bĩu bĩu cái môi , lườm lườm con mắt nhìn Vy.

- Các em học ở một cái khoa như thế này, nên chăm chú học hành nhiều, còn mấy cái trò ba lằng nhằng hoạt động nên hạn chế. Thôi được rồi , nếu đã vậy thì lớp này chỉ có Nguyễn An Na , nhớ đến đúng giờ – rồi ông ta hướng mắt một vòng quanh cái lớp - Cả lớp nghỉ!.

Sáng thứ bảy trời trong xanh, làn nước long lanh, cơn gió hanh hanh.

- Hôm nay tôi không có đi học – An Na nói.

Cô đợi Hoàng trước cổng nhà từ sáng sớm rồi.

- Ồ vậy chào – Hoàng đáp, tay đã đội mũ bảo hiểm lên đầu, định quay đi.

- Ơ khoan khoan, tôi không biết đường đến toàn nhà B, anh có thể đưa tôi đến đó không? - An Na vội vàng ngăn hãm lại.

Không đưa cô đi học thì đưa cô đến dự hội nghị, dù gì hẵn cũng là “tài xế” của cô trong vòng một tháng mà, không thể bỏ qua cơ hội hành hạ này, đỡ tốn tiền mệ sức, ngu gì không tận dụng.

- Cô đến đây làm gì? - Hoàng nhàn nhạt hỏi

- Thầy cử tôi đi tham dự một diễn đàn kinh tế ở đó, anh chỉ dẫn đường giúp tôi với – cô nhờ vả.

Hai người tiến vào bãi để xe của tòa nhà B, Phan Tử Hoàng đang định tắt máy xuống xe thì bị An Na ngăn lại.

- Anh xuống xe làm gì, không cần phải chờ tôi đâu, tỳ tôi tự về được mà! – Na nhanh nhẩu nói vì cô ngại làm phiền hẳn thêm.

- Xe đưa bỏ vừa đâm vào đầu cô à? Ai nói chờ cô. – Hắc nhếch môi nói, thanh âm nhàn nhạt. Về mặt hẳn như muốn nói “Cô đa tình rồi đấy”.

Na Na tức tím mặt tím mũi, bặm môi không nói thêm câu nào, ờ thì cô đây đa tình nghĩ thừa.

Phan Tử Hoàng nói xong mở hộp để đồ trên xe, lấy ra một chiếc túi xách bằng da pha nhung màu xanh rêu nhưng lại thuộc kiểu “vintage style “(Phong cách cổ điển), nhìn thoáng qua cũng biết chất liệu làm túi rất xịn, dòng chữ “Louis Vuitton “ được dập in chìm trên túi, hẳn khoác lên rồi lạnh lùng cất bước đi cũng chẳng thêm ử hử tiếng nào với Na.

An Na theo số phòng và tầng ghi trong tờ thiệp mời đi tìm nơi diễn ra buổi diễn thuyết.

Bước vào thang máy, Na ngáp ngừng nhấn số 5.

An Na theo số phòng và tầng ghi trong tờ thiệp mời đi tìm nơi diễn ra buổi diễn thuyết.

Bước vào thang máy, Na ngáp ngừng nhấn số 5.

Khi cánh cửa thang máy chuyển bị khép lại thì bất ngờ bị mở ra một lần nữa, ngoài cửa vẫn còn người muốn đi

1

2

3

An Na sững sờ đến nỗi quên mất cả chào hỏi, trong vài giây đầu cô thoáng bối rối.

- Ồ , An Na phải không? – Người trung niên cất lời trầm ấm.

- Cháu chào bác, thật không ngờ lại được gặp bác ở đây! – Khóe môi cô cong lên.

Đúng thế, cô mới vừa mới gặp người đó vài ngày trước, người đàn ông thân thiện và hay cười – Phan Hùng Thái.

Người ta nói “ Hữu duyên thiên lý lãng tương ngộ “ quả không có sai, dù mới một lần gặp mặt nhưng cô đã cảm thấy rất quý mến và kính trọng người đáng bậc cha chú này, đặc biệt là cách nói chuyện không hề “có tuổi” của bác. Hôm nay lại có dịp gặp lại quả là có duyên.

- Bác cũng vậy, cháu đến đây làm gì thế? Không đi cùng Lam Phong sao ?

Á Lam Phong, bác ý vẫn cứ thích trêu cô như vậy.

- Cháu đến tham dự diễn đàn kinh tế ạ - Hai bàn tay đan vào nhau trong sự ngượng ngùng – Thật ra cháu với Lam Phong chỉ là bạn bè, không phải như bác nghĩ đâu ạ.

Bị hiểu lầm là điều cô luôn luôn chán ghét, đôi khi là sợ, nhất là Lam Phong đã có người yêu, đằng nào người lớn cũng biết nên cô muốn thanh minh kéo “đêm dài lắm mộng”

- Vậy ư ? Là ông lão này lắm cảm rồi ?

- Không phải đâu, bác còn trẻ lắm chỉ là cháu không muốn bị hiểu nhầm thôi ạ - An Na cười rồi nhanh nhẩu hỏi – Mà bác đến đây có việc gì ạ ?

- Tòa nhà này hôm nay chỉ tổ chức một buổi diễn thuyết kinh tế thôi đúng không ?

- Dạ ?.... à vâng chắc là thế - Cô gãi đầu, thật sự thì cô đâu có biết, nói mò thôi.

- Vậy là bác cháu ta cùng tham dự cùng nhau rồi haha – Bác cười sáng khoái khi thấy hành động lúng túng của An Na, rồi liếc nhìn xuống tờ giấy đỏ trong tay cô.

“cô bé này chắc có thành tích thuộc bậc xuất sắc thì mới được mời đi dự” Hùng Thái nghĩ thầm, trong lòng ông cũng nổi lên vài phần nể phục, còn nhỏ hơn nữa là con gái có được tấm thiệp mời danh giá kia thì quả là đáng ngưỡng mộ.

Một cô gái xinh đẹp và giỏi giang hơn nữa lại không hề phô trương, quả là một cô gái cao quý.

An Na nghe vậy thì nụ cười trên môi càng tươi, đôi mắt híp lại nhìn bác.

Hai người vẫn tiếp tục trò chuyện rất thân tình cho đến lúc thang máy mở ra.

Bây giờ đã là tầng 5, bác Thái định đi cùng cô đi vào buổi lễ, nhưng ông lại có điện thoại, là việc công ty gì đó nên đã tránh đi nơi khác nghe rồi kêu cô cứ tự nhiên vào trước, không cần chờ ông.

Lúc vừa đến cửa chính nơi tổ chức buổi diễn thuyết, An Na gặp ông thầy kinh tế học. Cô cứ nghĩ là ông ấy không đi chứ.

Nhìn thấy cô, ông ấy vẫy vẫy cô tiến đến gần:

- Sao đến muộn thế? Thầy và hai bạn khóa trên vẫn đang chờ em.

- Dạ, em xin lỗi thầy...ừm... . Bây giờ có thể vào luôn được không ạ? – An Na cũng đảo mắt xung quanh nhưng không thấy người nào đáng tuổi sinh viên cả. Nhìn ai cũng chừng chạc, bọn họ đều mặc đồ vest sang trọng tỏ rõ phong thái của những nhà lãnh đạo tài ba.

- Hai bạn đó đang chờ bên trong, chúng ta vào thôi! – ông thầy dứt câu rồi quay bước đi, An Na theo đấy cũng bước vào ngay sau ông.

Cô được biết hai sinh viên này đều là những người xuất sắc nhất khóa Quản trị kinh doanh năm cuối và đều là con trai, kết quả mười hai năm thì không nói làm gì chỉ nhìn vào thành tích ba năm họ là sinh viên cũng làm kẻ khác phải giật mình, cho nên đương nhiên, ông thầy tiến sĩ đều rất vừa ý với bọn họ.

An Na biết vậy cũng thầm ngưỡng mộ hai người đó, gì chứ được ông thầy là trưởng khoa chuyên ngành quản trị, coi trọng như thế quả là rất hiếm.

Đến hàng ghế thứ ba, Na liền ngồi xuống bên cạnh thầy giáo mình.

- Đây là hai đàn anh khóa trên của em, em tự mình giới thiệu đi. – Ông sảng giọng nói, nhìn cô rồi chìa tay sang hai người ngồi ngay cạnh đó.

An Na cũng rất tươi cười mà chấp thuận, cô nghiêng người kinh cẩn chào hai tiền bối khóa trên một tiếng.

Một anh chàng bốn mắt với chiếc áo sơ mi trắng đang bàn bàn chút việc gì đó với người ngồi cạnh nghe vậy quay ra mỉm cười nhìn cô. Anh ta có một vầng trán cao rộng, đường nét trên gương mặt đều cho thấy là một người thông minh, An Na giới thiệu vài nét cơ bản về mình, rồi tiếp tục nhìn sang người còn lại, nhưng người đó lại bị che lấp cả một khoảng nên cô phải đổ người về phía trước nhiều hơn để nhìn rõ.

Đồng thời anh đó lúc này hơi quay mặt lại.

- Em là khóa dưới – An Na cúi đầu một cái, rồi ngẩng lên tươi cười nói tiếp – Rất vui được là...làm.....quen.....a...anh

Một lần nữa cô lại sững sốt, bàng hoàng nhìn vị tiền bối giỏi giang, trông ngược đập dồn dập không thôi.

Là Phan Tử Hoàng, là hán cũng đến đây.

Khoảnh khắc như ngừng lại, giữa không gian thuyên lảo, hai người đó nhìn nhau như thể ở đó chỉ có hai người mà thôi.

Phong thái hần ưu nhã mà chừng chạc, những ngón tay thon dài đang cầm tập tài liệu, rồi lật dở từng trang trông nghiêm túc vô cùng, đôi mắt thâm sâu, hun hút hôm nay càng thêm phần quyến rũ khi ẩn sau hàng kính trắng.

Phút chốc cô đã bị hần hút hồn bởi nét cương nghị đến mị hoặc, gương mặt hần lúc này rất đậm đậm chữ không còn vẻ dừng dừng như thường lệ.

Thực sự thì còn bao nhiêu điều cô chưa biết về hắn nữa đây ?

Học trò ưu tú, thuộc diện xuất sắc của khoa quản trị kinh doanh năm cuối ư ?

Nói khó tin thì cũng không phải , mà dễ tin thì càng không. Một kẻ lạnh lùng, đẹp trai đến mức nghệt thở, được vô vàn các fan nữ trong trường ưu mến lại còn là con nhà giàu, hơn thế nữa hắn cũng là một sinh viên xuất sắc được hân trưởng khoa khen ngợi hết lời . Profile của Hoàng quả là hoàn hảo không tì vết.

Sự ghen tị đã cuộn trào trong lòng An Na. (không chỉ có chị đâu, ai cũng ghen tị à)

Phan Tử Hoàng, hắn là được ông trời quá ưu ái rồi!

- Xin chào !

Lúc này Hoàng mới trả lời, môi hắn hơi nhếch lên thanh âm nhàn nhạt không tỏ ra bất ngờ chút nào bởi hắn đã biết là sẽ được gặp cô ở đây.

Nhận được một câu nói ngắn gọn đến khô khốc, thái độ không hề mặn mà, cũng chẳng nồng nhiệt. Anh ta còn coi đây như là lần gặp đầu tiên của hai người nữa chứ, vờ như người lạ với lời nói xã giao xa cách.

Sự hụt hẫng và chút nào đó thất vọng hiện lên từ sâu trong người cô.

Nhưng cô vẫn mỉm cười với hắn, như tự giễu chính mình, làm sao mà thất vọng ? phải chăng đã kì vọng quá nhiều, mà cô đã kì vọng vào cái gì, kì vọng vào một nụ cười hay một ánh mắt thân thiện, gương mặt niềm nở khi bắt gặp người quen hay là ước gì hắn đã không dừng dừng nói “ Xin Chào” , mà thay vào đó sẽ là “Ồ An Na à, cô cũng đến đây hả, rất bất ngờ nhé” . Hờ hờ cô thấy sao mà nực cười quá, lại mong tưởng viễn vông rồi.

Chủ đề của hội thảo hôm nay có tên là « Chiến lược phát triển thị trường »

Khách mời của chương trình đều là những doanh nhân tiêu biểu cả trong lẫn ngoài nước, còn những người tham dự thì cũng là những doanh nhân, nhà đầu tư vài quan chức cán bộ kinh tế nhà nước.... đương nhiên cũng những sinh viên tiêu biểu đại diện cho giới trẻ tham gia.

MC chương trình giới thiệu sơ qua về những vấn đề sẽ nói đến là đánh giá về tình hình kinh tế hiện nay tại Việt Nam, những ưu điểm và khuyết điểm của doanh nghiệp Việt rồi cùng nhau ngồi lại thảo luận và bàn bạc để đưa ra hướng đi mới và đúng đắn nhất cho các doanh nghiệp.

- Sau đây là đại diện của hội doanh nhân Việt sẽ lên phát biểu đôi lời, ông là người đã lãnh đạo công ty đang đứng trước nguy cơ phá sản trở thành một công ty lớn mạnh và tầm cỡ. Vâng , xin trân trọng kính mời ông Phan Hùng Thái – chủ tịch công ty Sheldom lên nói đôi lời.

An Na nghe xong lời giới thiệu mà giật nảy mình.

Phan Hùng Thái – chủ tịch công ty Sheldom sao? An Na cũng biết bác ấy là rất giàu, là kẻ có tiền nhưng không ngờ bác ý lại là chủ tịch một công ty.

- Em biết công ty Sheldom không? – Ông thầy tiến sĩ ghé sang nói nhỏ vào tai An Na.

- Dạ không ạ! – Cô trả lời thẳng thắn, không hề che giấu vốn kiến thức của mình.

- Học kinh tế, em nên tìm hiểu về các doanh nhân Việt, dù ít dù nhiều cũng phải biết vài công ty cơ bản nhất , cơ bản ở đây chính là những công ty quy mô và có tầm cỡ ở nước ta.

Ông thầy từ tốn chỉ bảo.

Là tiến sĩ kinh tế đồng thời cũng trưởng khoa của một trường Đại học danh tiếng nên ông thường xuyên được mời đi làm ban cố vấn cho các công ty, doanh nghiệp, am hiểu về doanh nghiệp Việt không ít, kinh nghiệm và vốn kiến thức tích lũy rất nhiều, phải nói ông là bậc lão làng.

- Chẳng hạn như công ty Sheldom vừa rồi, một công ty chuyên phát triển về các loại hình dịch vụ vui chơi giải trí và mua sắm, thậm chí những nhà hàng hay khách sạn đều có mặt công ty này. Mỗi công ty nếu em

chỉ muốn tìm hiểu sơ qua thì chỉ cần biết rõ vài người máu mặt, chủ chốt ở đó và công ty ấy có những hoạt động kinh tế nào.

An Na lắng nghe từng lời ông thầy răn dạy, cô thấy thầy không còn cái vẻ khó tính và khô khốc giống như trên giảng đường nữa mà thay vào đó là sự tận tâm, nhiệt tình trong từng lời nói và có vẻ gần gũi hơn nhiều.

- Em biết công ty Sheldom không? – Ông thầy tiến sĩ ghé sang nói nhỏ vào tai An Na.

- Dạ không ạ! – Cô trả lời thẳng thắn, không hề che giấu vốn kiến thức của mình.

- Học kinh tế, em nên tìm hiểu về các doanh nhân Việt, dù ít dù nhiều cũng phải biết vài công ty cơ bản nhất, cơ bản ở đây chính là những công ty quy mô và có tầm cỡ ở nước ta.

Ông thầy từ tốn chỉ bảo.

Là tiến sĩ kinh tế đồng thời cũng trưởng khoa của một trường Đại học danh tiếng nên ông thường xuyên được mời đi làm ban cố vấn cho các công ty, doanh nghiệp, am hiểu về doanh nghiệp Việt không ít, kinh nghiệm và vốn kiến thức tích lũy rất nhiều, phải nói ông là bậc lão làng.

- Chẳng hạn như công ty Sheldom vừa rồi, một công ty chuyên phát triển về các loại hình dịch vụ vui chơi giải trí và mua sắm, thậm chí những nhà hàng hay khách sạn đều có mặt công ty này. Mỗi công ty nếu em chỉ muốn tìm hiểu sơ qua thì chỉ cần biết rõ vài người máu mặt, chủ chốt ở đó và công ty ấy có những hoạt động kinh tế nào.

An Na lắng nghe từng lời ông thầy dẫn dắt, cô thấy thầy không còn cái vẻ khó tính và khô khốc giống như trên giảng đường mà thay vào đó là sự tận tâm trong chỉ dạy và có vẻ gần gũi hơn nhiều.

- Sau này em còn phải đi giao tiếp rất nhiều, quan trọng nhất không phải là em giỏi đến đâu, điểm cao như thế nào, quan trọng là em có hiểu nét mặt người khác đang biểu lộ điều gì không? vì nếu em nói sai một lời, hay chỉ một từ không vừa ý, họ sẵn sàng ném em qua một bên, mọi cơ hội biến mất tức thời... cho nên em cần chú tâm vào nét mặt họ để điều chỉnh ngôn từ của mình một cách thích hợp nhất. Nào bây giờ hãy quan sát vị chủ tịch đang đọc diễn văn, để có thêm kinh nghiệm.

An Na đáp nhỏ một tiếng rồi ưỡn lưng ngồi thẳng người chăm chú nhìn Phan Hùng Thái. Phong thái bác chững chạc mà uy nghiêm, khác hẳn với mấy lần cùng nói chuyện với cô.

Bất giác cô nhớ đến lời của Lam Phong rằng bố của Phan Tử Hoàng là bác Thái.

Vô thức cô rời tầm mắt sang phía Phan Tử Hoàng ngay gần đó.

Hắn ta khoanh tay trước ngực, mắt hơi nheo lại, bộ dạng chẳng có chút gì là hồ hởi hay vui mừng khi ba mình là đại diện đọc diễn thuyết mở màn cuộc hội thảo cả, khuôn mặt hắn ta thờ ơ mà đáng lẽ ra phải là tự hào hay kiêu hãnh mới đúng, vì hắn có một người ba giỏi giang đến thế cơ mà.

Hắn nhìn người đứng trên mục sân khấu cứ như chẳng phải ba mình vậy, ánh mắt đen thâm sâu kia chỉ nói lên rằng họ là những người xa lạ. Tuy vậy cậu ta vẫn lắng nghe chăm chú, nghiền ngẫm từng từ ngữ phát ra, có vẻ trông như là đang ngầm đánh giá tỉ mỉ từng lời một.

Ánh nhìn lóe lên sự căm ghét, đôi đồng tử đen kia lãnh khốc giờ bỗng cháy rực lên trong ngọn lửa của thù hận.

Sao lại như vậy? Bọn họ là cha con cơ mà.

“Hắn rất rất rất giàu, cha hắn là chủ hết xây một dãy nhà hàng cao cấp từ Bắc vào Nam, còn cả mấy chi nhánh nước ngoài nữa cơ, tớ nghe nói còn cả vài khu trung tâm thương mại. Đại khái còn gì nữa ấy nhỉ không nhớ, nhưng quan hệ cha con giữa hắn và cha không tốt thì phải”

Những lời nói trước đây của Mai Hàn lại hiện lên trong đầu cô.

Vậy là giữa hai cha con Hoàng có xảy ra mâu thuẫn? Nhưng mâu thuẫn đó như thế nào mà khiến Hoàng ngay cả cha mình cũng có những loại biện hiện này?

Con gái thường rất nhạy cảm nhất là độ tuổi từ mười tám đến hai năm, họ nhạy cảm đến mức ngộ nhận.

Cô mong có lẽ cô đã nhìn nhầm hoặc tưởng tượng quá lên thái độ của Phan Tử Hoàng.

Lúc bấy giờ đã đến phần hội thảo, khách mời tham dự về phía doanh nhân trong nước vẫn là Phan Hùng Thái và có thêm vài Việt kiều ngoài nước .

An Na ấn tượng nhất phải nói đến là một người trung niên, có làn da màu lúa mạch, tướng tá cao lớn, cái bụng phệ đặc trưng của kẻ có tài và lắm tiền.

Cô cũng dõi theo mọi cử chỉ của người đó.

- Thầy ơi, người đàn ông phong độ kia chắc hẳn là rất thành đạt? – cô nhìn qua một lượt và rất muốn tìm hiểu thêm về giới doanh nhân ưu tú này.

Ông thầy cũng đưa mắt nhìn theo chiều của An Na :

- Michael Nguyễn, ông ta là CEO điều hành một hãng điện tử ở nước ngoài. Chuyện về ông ta có rất nhiều, nghe nói ngày trước ông ta bị thua lỗ nặng nề sau đó qua nước ngoài cùng bạn bè hợp tác mở công ty. Người trong giới ví von, nếu quy đổi tài sản của Michel Nguyễn ra tiền mặt thì không thể dùng cân để đo mà phải dùng thước rồi tính thể tích.

An Na nghe đến đây mà rùng mình. Lại còn có cả thê loại giàu đến mức đó nữa sao?

Nghĩ đến đây cô lại lướt nhìn một lượt người đàn ông tên Michael kia khê đánh giá trang phục đều là đồ tây cao quý, từng đường kim mũi chỉ đều rất tỉ mỉ, cô không am hiểu về những nhãn hiệu thời trang nhưng cô chắc chắn giá bộ đồ kia rất đắt tiền.

Con người ta đã có tiền lại càng biết cách làm tăng thêm, có thể số tiền kiếm được sống vài đời không hết nhưng người ta vẫn muốn làm giàu. Bởi người ta làm giàu để khẳng định chữ “Tôi” của mình.

Vậy nên người giàu thì vẫn cứ giàu còn người nghèo thì..... chưa chắc vẫn nghèo đâu nhé!

- Ở giới này, cần phải có quan hệ xã giao sâu rộng, hơn nữa em học kinh tế đối ngoại càng cần tìm hiểu nhiều hơn về doanh nhân nước ngoài.

Dương Quốc Trọng là tên ông thầy tiến sĩ kinh tế đang ngồi cạnh An Na.

Quốc Trọng tham gia rất nhiều cuộc hội thảo kiểu như thế này. Điều ông quan tâm nhất trong cuộc đời của mình là có thể rèn rũa được những học trò xuất sắc nhất để tiếp bước cho nền kinh tế sau này. Tiền với ông không thành vấn đề, cái cốt lõi là phải tìm được người có tố chất thì ông sẽ tự nhiên mà giúp đỡ chỉ bảo mà không cần người ấy phải trả “học phí”. Do đó trong hàng ngàn học sinh được tuyển chọn vào trường hàng năm, thường chỉ có vài ba người đạt yêu cầu ông đề ra.

MC nói muốn mời đại diện của giới trẻ nên để thêm rõ ràng về góc nhìn của những người trẻ tuổi.

Cô ấy đã mời sinh viên của trường An Na đang học nên phát biểu và Phan Tử Hoàng là người đại diện lên nói chính kiến của mình.

Những bước chân bước đi chắc nịch sải dài trên thảm đỏ, hôm nay hẳn mặc một chiếc áo sơ mi màu nude có viền kẻ đen, còn đôi chân thon thì được bao bọc bởi chiếc quần âu sậm màu, cả bộ đồ ánh lên sự trang nhã, thanh lịch mà cũng rất sang trọng, lại thêm thần thái khuôn mặt lạnh lùng kiêu mị.

(Chính là bộ quần áo trong ảnh ở chương trước đó)

Khi hắn đã vững vàng trên sân khấu chuẩn bị phát biểu, mọi ánh đèn tự nhiên mà hướng về đó khiến cả thân ảnh cao lớn ấy sáng chói trong một vầng hào quang.

Lúc này những vị khách mời trên đó cũng đều chú ý đến hắn, Phan Hùng Thái nhìn hắn chăm chú, nụ cười trên môi cũng đậm dần rồi chuyển sang rạng rỡ, khuôn mặt sáng ngời dường như rất tự hào về người con này. Không những thế ánh mắt còn tràn ngập vẻ nhu tình, là rất thương yêu Phan Tử Hoàng.

Biểu hiện của bác đối lập hoàn toàn với những gì An Na vừa nhìn thấy ở Hoàng.

Từng luận điểm Hoàng đưa ra đều đã được lựa chọn kĩ càng, lời lẽ lí luận vô cùng sắc bén, hành văn mạch lạc. Hắn rất tự tin mà nhấn nhá từ ngữ làm cho lời nói càng sống động và thuyết phục.

An Na trong lòng lại thầm kính nể người con trai ấy thêm vài phần.

*

*

*

Diễn đàn kết thúc cùng đã là lúc gần trưa, vì ngồi ở hàng ghế thứ 3 nên cả bốn thầy trò đã ngồi chờ mọi người tản ra gần hết mới đứng dậy.

An Na cố gắng không để mình bị chú tâm và Phan Tử Hoàng vì cô sợ nếu không tự mình kiểm soát hành vi thì trai tim cô sẽ làm cạn mà đập thành thịch.

Một đoạn dài bước đi, An Na thường nói chuyện , trao đổi thông tin với thầy Trọng, ngay đến cả một cái liếc mắt sang Hoàng, cô cũng không dám.

Nhưng một khắc lơ đãng cô mãi mê nghe thầy nói mà không nhận ra có người đang tiến lại gần.

Một anh chàng tây cao lớn đang dò từng bước chân, đồng tài liệu cao ngút đã che chắn tầm mắt nên không nhìn thấy một cô gái phía bên này. Vô tình bước đi hơi lỡ đà , trao đảo một hồi liền bị ngã xuống.

- Oái....

An Na cũng không kịp phản ứng, cô còn không hề biết tới sự có mặt của anh ấy nữa mà.

- Cẩn thận!

Nhưng ngay khi cả chồng giấy A4 sắp đổ vào cô thì một cánh tay trắng kiện đã lôi cô lại, giữ vững người cô trong lòng ngực. Khuôn mặt nhỏ nhắn đập vào một “bức tường” thật khỏe khoắn. Cô giật mình ngẩng lên thì đã thấy chiếc cằm chẻ của Hoàng.

Chàng tây kia theo đà ngã uest xuống đất, đồng giấy bay phấp phới trong không trung rồi là là liệng xuống, phủ kín một khoảng trống.

Mọi người ở đây đều bị chú ý bởi sự việc này, sau đó chưa đầy vài giây Michael Nguyễn bỗng đi tới, nhún mảy tỏ vẻ không vui nhìn người nằm sõng soài dưới đất, những nếp nhăn trên trán cũng lộ rõ.

Chàng trai kia lúc này đã cuống quýt ngồi dậy, thu gom lại giấy tờ :

- Tôi xin lỗi, thưa ngài! – Tay anh ta vừa nhặt tài liệu vừa run run, chỉ sợ bị trách tội rồi đuổi việc.

22. Chương 22: Đào Hoa Là Có Số

Chàng trai kia lúc này đã cuống quýt ngồi dậy, thu gom lại giấy tờ :

- Tôi xin lỗi, thưa ngài! – Tay anh ta vừa nhặt tài liệu vừa run run, chỉ sợ bị trách tội rồi đuổi việc.

An Na thấy vậy cũng thoát khỏi vòng tay Hoàng, cô không dám đứng cạnh hắn, càng không biết mở lời thế nào cơ hồ rất mất tự nhiên. Rồi cũng khom người xuống nhặt lại giấy tờ cùng chàng trai kia.

- Không cần đâu, để tôi nhặt được rồi

Rất biết ý mà từ chối , kéo anh lại bị ông chủ trách tội thêm, anh là trợ lý mới được bổ nhiệm cùng Michael Nguyễn về nước lần này bởi vì anh nói tiếng việt khá lưu loát, nên mới được chọn đi cùng. Là một cơ hội trời cho nên anh rất hy vọng sau chuyến đi này sẽ trở thành trợ lý chính thức, do vậy mỗi hành động lời nói ánh đèn gắng tỏ ra thuần thực, nhuần nhuyễn nhưng hôm nay..... ayguu

Thật là mắt mặt!

- Trợ lý của tôi thật vụng về, cô không sao chứ? – Ông Michael hỏi , nét mặt cương nghị giờ đã dịu đi đôi chút.

- Oh không sao, tôi không sao cả - Cô khó khăn lặn ra một nụ cười.

Ngay sau đó , người trợ lý kia rút ra một tấm “card visit “đưa cho An Na, trên đó ghi rõ công ty, họ tên và chức vụ của ông Michael .

- Mong cô thứ lỗi, lúc này bất cẩn quá! – Anh ta mỉm cười nhìn An Na.

Một anh chàng tây cao lớn, tóc vàng mắt xanh nhưng nói tiếng việt lại cực chuẩn, phát âm không sai một dấu mũ nào, chắc hẳn anh ta đã đã tốn rất nhiều công sức mới được dư này.

An Na nhận tấm card visit, cũng mỉm cười :

- Không có chi!

Trong làn gió thu , mùi hoa sữa quyện ngọt len lỏi trong không gian , những chiếc lá vàng nhẹ nhàng tà tà liệng xuống mặt nền mát lạnh.

Khuôn viên trường rợp bóng cây xanh, không khí trong lành và tươi mát,cho nên nơi đây được nhiều các bạn sinh viên chọn làm nơi học tập hoặc tán chuyện.

Có bốn cô gái nhỏ nhắn đang ngồi cụm đầu thảo luận bài tập, vì sắp đến đợt thi giữa kì nên bọn họ đều cố gắng ôn luyện từ sớm mong đạt kết quả cao.

An Na rất thích nơi này, cho nên cô cũng thường rủ nhóm bạn mình ra đây, coi như một “phòng” tự học.

Tiếng điện thoại rung lên trong bọc quần, là một dãy số lạ, An Na đứng dậy đi ra một chỗ khác nghe điện để tránh làm ồn tới mọi người.

Ngập ngừng ấn nút nghe

- Alo?

Chỉ sau vài giây, khuôn mặt của cô đã chuyển sắc.

Nét lo lắng thấp thoáng xen kẽ, đầu lông mày nhíu lại

Gương mặt cứng nhắc.

Sau khi đầu dây bên kia nói xong một hồi, cô dè dặt thở nhẹ

- Dạ, cháu đang phải thi giờ về không được, để hai hôm nữa cháu sẽ về. Cô chăm sóc mẹ cháu hộ , cô nhé.

-

- Dạ dạ, cô giúp hộ cháu nhé, cháu cảm ơn cô Dạ vâng, cháu cảm ơn ạ. Cháu chào cô!

AN Na cúp máy, khe day day hai huyệt thái dương, đầu cô hơi đau.

Vừa rồi , là một người hàng xóm thân thiết ở dưới quê gọi điện lên, cô ấy báo mẹ An Na dưới quê ốm nặng , nằm trên miên mấy ngày liền.

Bà không muốn ai báo cho cô, sợ làm tinh thần cô không ổn định, lo lắng rồi ảnh hưởng đến học hành, nhưng vì lo ẹ cô nên người hàng xóm mới gọi báo một tiếng, bảo cô mau về.

An Na thật sự là rất lo lắng, nhưng cô cũng không thể về luôn được, hơn nữa mẹ ốm nặng tiền thuốc men, thức ăn cũng tốn một khoản kha khá lại còn tiền xe buýt đi về nữa, nhà cô ở xa tiền đi lại càng nặng thêm, giờ mà về cô cũng không có tiền ngay để trang trải.

Tiền lương hai chỗ cô làm đều chưa được nhận, bà chủ nhà cũng thúc giục nộp tiền thuê phòng rồi tiền sinh hoạt hàng ngày nữa. Khoản tiền được nhận từ tháng trước cũng tiêu gần hết.

Ôi trời ơi, tiền ơi là tiền sao túng quá vậy nè, người ta kêu cuối tháng vui vẻ vì được nhận tiền lương, mà sao cô lại “ngược đời” thế này.

Chỉ còn cách duy nhất là vác mặt đi vay !

Ngẫm nghĩ

Vay ai bây giờ ta ?

Vừa đúng lúc , cô lại trông thấy một màn tỏ tình.

Vâng, người mà ai cũng biết là rồi đó, hắn ta đứng bình thản, quay mặt nhìn về vườn cỏ rộng lớn xanh mượt, hai tay xỏ túi quần, hắn đứng ngạo nghễ cũng không thèm ngó ngang gì đến cô gái bên cạnh.

- Hẹn hò cùng em nhé ! – Cô gái e dè nói, hai tay đặt trên túi sách cầm dây quai mân mê rồi lại xoắn xoắn .

Phan Tử Hoàng không nói gì, anh vẫn triền miên ngắm nhìn bãi cỏ ngọc mượt như tâm thắm sang trọng.

- Này ! Hẹn hò với em nhé, được không ? – cô lưỡng lự lặp lại đề nghị của mình.

- Cô đang nói chuyện với tôi ấy hả ? – Giọng hấn nhàn nhạt, đến cái liếc mắt cũng chẳng buồn trao cho cô ta.

- Ủm, anh có đồng ý không ? Để em làm bạn gái anh ! - Cô gái cúi đầu chăm chú nhìn xuống chân mình, cái đầu hơi lắc lư. Đôi môi mỏng tô son hồng cười mỉm, rồi cô lại ngược lên nhìn Hoàng.

An Na đứng ở phía sau họ, cô khẽ cười . Phan Tử Hoàng số đào hoa, đào hoa đến kinh lên được, đây đã là lần thứ hai gặp cảnh người khác tỏ tình với hấn rồi đấy.

Haiizzzz.... Hấn ăn gì mà đẹp trai dữ vậy trời ! Để con gái phải mê đến chết ngất như thế !

Nghĩ đến đây, thê nào mà cô lại xiên xẹo sang bản thân mình. Sâu thẳm trong lòng, một loại tình cảm nào đó lại bị đốt lửa nhen nhóm. An Na cũng dần cảm thấy nó đang ngày một rõ ràng hơn.

Cô nhìn chăm chăm vào hai người họ, bỗng chốc cái cảm giác mong Phan Tử Hoàng từ chối trở lên mãnh liệt.

Đừng đồng ý....

Đừng chấp nhận....

Hoàng nghe xong một lời của cô gái ấy, quay ra nhìn , hấn đảo mắt một lượt từ trên xuống dưới rồi từ dưới lên trên. Ánh nhìn lóe lên sự mỉa mai.

Hấn nhếch đôi môi bạc :

- Không! - Một lời thẳng thắn, chả cần phải suy nghĩ hay đắn đo gì.

- Tại sao chứ ? Anh đang hẹn hò với người khác rồi ư ?

- Xấu thế này, tôi không thích ! – Hấn nhìn cô ta bằng nửa con mắt.

Cô gái nghe xong, khuôn mặt đỏ bừng. Liền cụp mắt xuống. Dây quai sách cũng theo đó cũng bị “giày vò” nặng nề hơn.

- Anh nhìn kĩ lại đi – Chưa từng ai nói với cô như thế, chưa ai chê cô không có nhan sắc, từ khi lớn lên cô biết nét đẹp của mình đạt đến mức độ nào, chắc chắn thừa sức thỏa mãn tiêu chuẩn của Phan Tử Hoàng. (Chị biết tiêu chuẩn của anh ta à)

- Gương mặt này – Một ngón tay trườn qua bầu má cô – Thực sự, tôi đi cạnh rất mất thể diện !

Hôm nay cô trang điểm không được kĩ ư ? Xấu ? Xấu làm sao được!!!!!!!!!!

- Em có thể đẹp hơn bây giờ. Thật tình anh hãy đồng ý để em làm bạn gái anh nhé ! – Cô ta lại cắn môi..

Hoàng buồn cười , hấn nhếch khoe môi khinh thường ra mặt.

Và từ từ hấn tháo một chiếc nhẫn ở ngón tay út, đưa lên trước mặt cô gái đấy.

Cô ta nhìn từng cử chỉ đều rất chăm chú, nhưng cô không hiểu tại sao hắn lại làm vậy ?

Tháo nhãn , hay là anh đã chấp nhận cô?

- Thể hiện sự trân thành của cô đi ! – Hoàng cất chất giọng lạnh băng của mình.

23. Chương 23: Không Nên Trông Mong Gì

Hoàng buồn cười , hắn nhếch khóe môi khinh thường kẻ trước mặt.

Và từ từ hắn tháo một chiếc nhãn ở ngón tay út, đưa lên trước mặt cô gái đấy.

Cô ta nhìn từng cử chỉ đều rất chăm chú, nhưng cô không hiểu tại sao hắn lại làm vậy ?

Tháo nhãn , hay là anh đã chấp nhận cô?

- Thể hiện sự trân thành của cô đi ! – Hoàng cất chất giọng lạnh băng của mình.

Cô gái đó vẫn không hiểu, đôi mắt tô kẻ kĩ càng nhìn hắn không rời.

Sau một khắc, hắn vung tay ném mạnh chiếc nhãn lấp lánh ấy đi.

Cô gái giật mình.

- Anh....

- Nhặt nó về lại đây, tôi sẽ xem xét lại đề nghị của cô – Hoàng dừng dừng.

Lúc này cô mới ngỡ ngàng, thì ra là anh muốn như vậy !

Nhưng Hoàng vứt chiếc nhãn đó ở đâu ? Khi anh thẳng tay ném nhãn đi, cô vẫn bị hút vào đôi đồng tử đen bí ẩn nên không biết anh đã ném nó vào chỗ nào.

Là ở chỗ nát gạch đằng kia ?

Hay là trong vườn trái thắm cỏ kia ?

Rốt cục là hướng nào ? Hoàng đã ném nó về phía nào ?

Nhưng cô biết dù có tìm lại được chưa chắc Hoàng đồng ý đề nghị này huống hồ cô còn không biết phải tìm nó ở đâu !

Gương mặt bầu bình đông lại. Cô ta đứng chôn chân một chỗ không cất nổi bước nào.

Phan Tử Hoàng mỉm cười như biết trước kết quả, hắn điềm nhiên xỏ tay túi quần mà thong thả bước đi.

Lúc này thì lại nhìn thấy An Na, hắn ta cũng chẳng ngạc nhiên gì cũng không hề có thái độ tức giận giống lần trước, hắn chỉ mở miệng , nói vài từ thể này :

- Sao, muốn tỏ tình ?

An Na bật cười thành tiếng:

- Ôi trời ơi! Đồ cuồng ngạo – Dĩ nhiên về sau cô nói với thanh âm nhỏ.

- Hửm? – Hắn lườm

- Tôi là nghe điện thoại ! – Cô giơ tay lên, hươ hươ cái đen trắng trước mặt Hoàng.

Nói xong, cô cũng “cong mông ưỡn ngực” quay gót bước đi, vừa được một khắc cô lại xoay người nhìn hắn mỉm cười.

- Thay đổi ý định? – Hắn hỏi.

Phan Tử Hoàng rất cao, hẳn những 1m88 cao hơn Na Na 19 phân lặn. Ánh mắt u sầu thâm thúy từ trên dọi xuống những tia nhìn giễu cợt.

An Na nhăn mặt, lườm hẳn

- Tôi có có một việc – Cô ngập ngừng nói.

- Là gì?

- Thứ bảy anh không có tiết đúng không?

Từ khi cùng nhau đến trường, cô cũng nắm sơ qua lịch học của Hoàng.

Nhưng Hoàng không đáp lời, chỉ chăm chăm muốn cô nói tiếp:

- Anh nói làm tài xế cho tôi trong vòng một tháng đúng không?

- Rất cục là cô muốn nói gì? – Hẳn cau mày nhìn, thanh âm pha chút không vui, vì cái người kia cứ vòng vòng vo vo.

- Thứ bảy này tôi có chút việc nên đi hơi xa một tẹo, anh có thể trở tôi đi không? – Cô nói, mắt nhìn hẳn không chớp, ướm lời thăm dò biểu hiện nét mặt kẻ đối diện.

Cô thực là không muốn làm phiền hẳn, nhưng giờ kẹt tiền quá phải làm sao?

Cô cũng không nghĩ mình sẽ mượn tiền, nên định nhờ hẳn đèo về thăm mẹ, đi xe hẳn vừa nhanh lại tiết kiệm được một chút.

Còn tiền thuốc men ẹ cô sẽ đi vay Mai Hàn hoặc Quỳnh Vy.

(Rất thông cảm với An Na cơ mà thấy người học kinh tế bọn nào cũng tính toán tiền long cặn kẽ)

- Tôi chỉ nói sẽ chở cô đi học thì phải!! – Hoàng thẳng thừng, hẳn cũng chẳng màng đến lời nhờ vả của ai kia.

- Dù gì chúng ta cũng là chỗ quen biết, anh giúp tôi một chút không được sao? – Na nói, hai mắt mở to mong đợi

- Tôi không phải là người rộng lượng – Thanh âm nhàn nhạt của hẳn lại vang lên.

Hứ... Cô đây thừa hiểu anh là kẻ giàu có bủn xỉn keo kiệt rồi (Có nghĩ quá không Na Na ?)

Hẳn học nhìn Hoàng, ngay từ lần đầu tiên gặp hẳn cô đã biết hẳn không những thù dai, thích dọa người hơn nữa cũng không phải kẻ tự nhiên mà tốt bụng.

- Hừm.... Thế này đi, tôi sẽ tìm hộ anh chiếc nhẫn lúc này, còn anh thì giúp tôi vụ kia, ok men ?

Đành lấy điều kiện này ra trao đổi, dẫu biết chuyện tìm chiếc nhẫn là rất khó. Lúc này đứng ở đây tuy cô nhìn thấy chỗ chiếc nhẫn đó bị rơi, nhưng cũng không tự tin tìm được cái nhẫn bé con con khi nó nằm trong đám cỏ um tùm kia.

Hồi lâu sau hẳn mới lên tiếng:

- Tôi rất bận!!!

Hoàng cũng rời khỏi ngay sau đó, bóng lưng hẳn cao lớn tản ra một khí thế hiên ngang mà lạnh lẽo.

Hẳn đi nhanh đến nỗi không để An Na kịp nói.

Cái tên kia hứ, trả lời cái kiểu gì vậy?

Một yes hai là No, bận bận cái con khỉ mốc, ai mà chẳng biết sinh viên năm cuối rất nhàn rồi!

Cô đứng nhìn hẳn, trong lòng hậm hực khôn nguôi.

- Bác ở quê ốm nặng vậy ư? – Minh Minh sốt sắng hỏi.

An Na đã kể hết chuyện mẹ cô.

Cô với Minh chơi thân từ hồi lên lớp 10, Minh hiểu rõ hơn ai hết gia cảnh nhà An Na, nhỏ thương hai mẹ con Na Na lắm. Lúc biết tin cũng lo lắng không kém ai.

- Vậy ngày mai mày về luôn à ?

- Ừm, chắc về luôn , hình như thời khóa biểu ngày mai không có tiết.

An Na vay Quỳnh Vy vài triệu tại cô không chắc số tiền thuốc men hơn nữa cô nghe nói mẹ phải truyền nước hai hay ba ngày rồi mà vẫn chưa thấy khỏi.

Theo kế hoạch , sáng mai – thứ bảy Na sẽ bắt xe buýt rồi ở đến chiều chủ nhật thì sẽ lại về Hà Nội.

Là cuối tuần, nên bến xe rất đông , ngại cảnh chen chúc vừa lâu la mất ngày mất buổi, cô đành dậy sớm hơn một chút.

Gần bảy giờ, cô đã sửa soạn đâu vào đấy mọi thứ, An Na bắt buýt theo tuyến nên sẽ đi bộ ra trạm.

Khi chân vừa bước đến , chiếc moto BMW đen bóng quen thuộc đã dừng lại trước mặt cô, rất tự nhiên Hoàng đưa mũ bảo hiểm cho An Na.

Còn cô thì cầm lấy trong ngõ ngàng, hai mắt tròn tròn.

- Anh kêu rất bận mà ? – An Na hỏi. Cô thật không hiểu cái tên đẹp trai quái gở này.

- Tôi có nói là không đưa cô đi? – Hắc nhếch môi, ánh mắt vẫn trầm lặng như mọi khi.

- Hừ, sao lúc trước không nói luôn ! – thật là, muốn đập luôn ột phát.

- Vậy bây giờ đi hay nghỉ?

- Hơ Hơ, đi chứ đi chứ .

An Na đội biến chiếc mũ bảo hiểm lên đầu , rồi nhảy tót lên chiếc xe phân khối lớn, hay tay vững vàng cầm chắc eo áo Phan Tử Hoàng.

Trong lòng cô lại dâng lên một hồi ấm áp. Hai khóe miệng cong lên, rồi tủm tỉm cười.

Cô cảm giác Hoàng đang dần thay đổi về ngoài lạnh lùng với mình.

Hắn tự nhiên lại đồng ý yêu cầu của cô một cách bất ngờ đến vậy.

Là tại sao chứ?

An Na cũng mừng tượng ra vài nguyên nhân, mặt cô nổi lên những nét vui mừng . Trong lồng ngực, trống đập liên hồi không ngớt.

(Chị này cũng mộng mơ quá heng)

- Chỗ cô muốn đến là đâu? – Hoàng hỏi, hắn vẫn chưa nỡ mảy.

An Na rất khôn ,lần trước cô chưa rõ ràng nói địa điểm vì sợ hắn biết là trở cô về quê thì sẽ không đồng ý nữa. Quê cô ở xa lắm, cách Hà Nội hơn 70km còn số liệu cụ thể thì không chắc.

- Anh bây giờ cứ đi ra đường Láng trước đã! – An Na nói.

(Đường Láng là cách gọi tắt cho tuyến đường cao tốc Láng – Hòa Lạc , nó còn có một cái tên khác là Đại Lộ Thanh Long, nối trung tâm Hà Nội với quốc lộ 21A cũ, có chiều dài gần 30km nằm gọn trong địa giới Hà Nội)

Hoàng nghe xong , cái tay lười mà vặn khóa , khởi động chiếc moto phân khối lớn của mình.

Khi cả hai đến gần ngã tư Sở, Hoàng có hỏi :

- Chưa đến địa chỉ cô muốn?

- Nó nằm ở đoạn gần Minh Khai, anh cứ đi tiếp đi! – An Na một mực không hé răng , chính là đợi đến thời cơ.

(Tự nhiên thấy thương bạn Phan Tử Hoàng =))))

Và đình linh là cô gái đằng sau muốn đến Minh Khai, người nào đó cũng thông thả mà đi.

Cho đến khi.....

Vẫn không thấy cái người kia nói gì, Hoàng đi vòng vòng ở chỗ ấy , lách hết phố này đến phố khác rồi lại vòng ra trục đường chính, cũng đi qua luôn cả khu Minh Khai.

- Đây cô kia, cô định đi luôn ra cầu Vĩnh Tuy hả? Đi ngoại thành sao?

Hoàng bắt đầu bực mình. Thật là..... Sao không nói luôn là đi ngoại thành hần ta còn biết đường, sẽ đi nhanh hơn , cô gái này vẫn luôn phiền phức như vậy !

(Vĩnh Tuy là cây cầu bắc qua sông Hồng, nếu đi hết cầu sẽ đến ngoại ô Hà Nội)

Nhận thấy đã đi được một đoạn kha khá.

- Xin lỗi - Na nói lí nhí.

Nuốt một ngụm nước bọt, cô hít sâu một hơi, quyết định thú tội với Phan Tử Hoàng

- Thật ra , mẹ tôi bị ốm nặng, gần tuần nay rồi, tôi muốn về thăm mẹ..... Quê tôi ở xa Hà Nội lắm...nên..nên ... tôi sợ nếu nói anh biết từ đầu, anh... sẽ không chịu đưa tôi đi vì thế.... Tôi – cô lắp bắp, lòng thấy áy náy – Tôi biết làm thế thật không phải.... anh giúp tôi một chút nhé.

An Na cúi cúi mặt xuống, nhưng mắt cô thì thoảng lại tia ra gương chiếu hậu để xem biểu hiện của Hoàng. Hần vẫn đội mũ bảo hiểm nên không tài nào nhìn nổi , chỉ có thể thấy được đôi mắt đen sáng đang giận giữ.

Người Hoàng tản ra một luồng khí lạnh bao phủ.

Thật nực cười! Hần ta từng này rồi mà còn bị một đứa con gái “chụp mũ” nếu không muốn nói là bị lừa.

Hoàng hít một hơi rồi tạt vào lề vỉa hè.

Đường đột k.i.t phanh:

- Xuống xe – Giọng nói hần lại lâm vào “tình trạng” lãnh khốc thường có.

An Na không nghĩ hần sẽ có hành động này. Cô đã cho rằng dù hần tức giận cỡ nào cũng sẽ không vứt cô lại kiểu này.

Nhưng Na vẫn ngoan ngoãn xuống xe, nhìn hần, cô không biết phải nói gì bây giờ, hối lỗi cũng nói rồi, lý do cũng nói rồi, kêu hần giúp một lần cũng kêu luôn rồi. phải làm gì nữa đây?

Hàng lông mi dài cong cong cụp xuống như một dải quạt. Lời nói của hần làm cô run nhẹ, gắng hít một hơi để lấy lại nhịp thở. Nhưng cô phát hiện ra , không khí xung quanh cô sao lại buốt giá đến thế.

Hoàng không nói tiếng liền quay đầu, phóng xe đi.

24. Chương 24: Về Quê

uống xe – Giọng nói hần lại lâm vào “tình trạng” lãnh khốc thường có.

An Na không nghĩ hần sẽ có hành động này. Cô đã cho rằng dù hần tức giận cỡ nào cũng sẽ không vứt cô lại kiểu này.

Nhưng Na vẫn ngoan ngoãn xuống xe, nhìn hần, cô không biết phải nói gì bây giờ, hối lỗi cũng nói rồi, lý do cũng nói rồi, kêu hần giúp một lần cũng kêu luôn rồi. phải làm gì nữa đây?

Hàng lông mi dài cong cong cụp xuống như một dải quạt. Lời nói của hần làm cô run nhẹ, gắng hít một hơi để lấy lại nhịp thở. Nhưng cô phát hiện ra , không khí xung quanh cô sao lại buốt giá đến thế.

Hoàng không nói tiếng liền quay đầu, phóng xe đi.

Đứng bên vệ đường, An Na nhìn theo bóng dáng hấn. Cô chôn chân tại chỗ đó mãi không cất được bước nào.

Hấn, Phan Tử Hoàng kia, cứ mỗi lần cô nghĩ hấn đã thay đổi, nghĩ hấn đã biết quan tâm cô hơn thậm chí đôi lúc còn lầm tưởng trong mơ mộng rằng hấn đã có cảm tình với mình, sẽ không còn cho cô những ánh mắt lãnh đạm, không còn dùng những hành động xa lạ với cô..... Nghĩ là thế, tưởng là vậy, mong là sẽ khác, thế và một lần nữa cô phải ngậm ngùi trong hối hận.

Có lẽ, cảm xúc từ con tim mù quáng đã che mờ đi những gì xảy ra trong quá khứ, nó khiến cô dần lãng quên cái hôm đầu tiên bọn họ gặp mặt, Hoàng đã vô cảm đến mức nào.

Cứ tưởng chừng quá khứ không tương đương với hiện tại, nhưng không ở trường hợp với Hoàng thì khác, những ngày qua cô đã để con tim làm chủ mà não thì không kiểm soát được hành động.

An Na bật cười, một nụ cười giễu cợt chính bản thân mình.

Cô đáng lẽ không được lâm vào hoàn cảnh như thế này, không được để cảm xúc lấn áp lí trí.

Nhưng muộn rồi.....lỡ một bước lún sâu giờ quay lại, liệu có kịp?

Cô nhẹ nhàng vỗ vỗ hai má, tựa như tự giúp mình tỉnh ngộ rồi nhấc chân bước đi.

Cô cũng không biết có trạm xe buýt nào quanh đây không nữa?

Thi Thoảng có vài người đi qua lại nhìn cô, họ cười cười gì đấy rồi đi. Thậm chí còn có vài đứa trẻ chỉ hấn vào người cô, rồi che mồm cười, An Na khó hiểu gãi đầu.

Á, sao cứng cứng? Là mũ bảo hiểm . Sao vẫn đội nhỉ?

Cô nhìn lên tức tối, Phan Tử Hoàngggggg Đồ -Không-Tim, rồi giằng giật nó xuống, đang định vung tay vứt đi thì khựng lại.

Thế này là thế nào.....?????

Kể không tim đang ngồi trên xe , phần ngực hơi cúi xuống để phù hợp với kiểu dáng của moto phân khối lớn.

Thân ảnh hấn lớn lao, mãnh mẽ và cũng vững chãi, quanh hấn còn ẩn hiện một lớp hào quang màu vàng nhạt của nắng sớm. Phần cổ áo hơi rộng, khe phanh, đứng từ góc độ của An Na, nhìn nghiêng sang có thể thấy rõ mồn một khoảng ngực săn chắc mà khỏe khoắn của Phan Tử Hoàng.

Hấn không nói gì, chỉ hà tiện liếc cô một cái nhìn ngẩn ngui.

Chả hiểu sao tự nhiên miệng cô cười “tòe loe” , cứ như phản ứng vô điều kiện đã lâu tiềm tàng trong cô.

Cô hồ hởi đi đến :

- Anh quay lại à? Tôi tưởng anh vứt tôi luôn ở vệ đường này rồi , sao lúc đi không nói lời nào chứ hehe, anh này thật là... - cô cười cười rồi vỗ vai hấn.

Phan Tử Hoàng này giờ vẫn trầm tĩnh như một mặt hồ yên ả, lại bị một cái động nhẹ của Na Na, hấn tức khắc quay mặt lườm cô sắc như dao cau.

Nụ cười trên môi giờ tắt ngấm, gương mặt hấn xám xịt như một đám tro tàn..

Thế là im ỉm, An Na trèo lên xe. Mông còn chưa an tọa với mặt nệm xe, hấn đã vít ga lao thẳng về phía trước, cô giật mình ngã người ra sau.

Hú hồn hú vía ! Xém chút xíu là hết đường về quê thăm mẹ.

Tên này chắc là vẫn còn ầm ục vụ vừa rồi nên trả thù đây mà.

Một hồi qua đi, không khí trầm lặng chiếm hữu đầu óc giữa hai người , ngôn bất xuất, chỉ tiếng động cơ gào rú trên đường cao tốc.

Cuối cùng, Hoàng cũng thốt ra được một câu :

- Cô được lắm, Nguyễn An Na!

Từ “được” bị nhấn mạnh, kéo dài mang theo chút tà khí ám muội làm An Na nổi cả một trận da gà.

Mãi đến sau này khi nhắc lại, cô mới biết thì ra Phan Tử Hoàng vớt cô ở một chỗ là để đi đổ xăng, hẳn cố tình không nói tiếng nào , khiến cô lầm tưởng bị bỏ lại, rồi mà đứng đó sấm hối, cơ hồ cũng được coi là một hình thức trừng phạt.

(Trừng phạt quá nhẹ luôn ý anh ạ =)))))))

An Na nói địa chỉ nhà mình cho hắn, vì là lần đầu tiên đi đến nơi này, nên suốt quá trình đều là An Na chỉ đường.

Sau gần một tiếng bốn mươi lăm phút, cuối cùng cũng đến thị trấn – là quê của An Na.

Quê cô là một thị trấn nằm gần con sông Hồng, nơi đây trồng rất nhiều hoa.

Muốn đi đến nhà cô, phải đi qua một quãng đường, hai bên đường là những cánh đồng hoa mênh mông bát ngát màu sắc và hương thơm.

Những đóa hoa bách nhật màu tím đậm đang chúm chím trong cơn gió xình, xen kẽ màu xanh mát dịu làm thị giác người khác thêm phần thỏa mái. Bên này đường thì trồng hoa hồng nhưng, những nụ hoa chớm nở được bao bọc cẩn thận để tránh những thương tổn từ ngoài thiên nhiên, sắc đỏ thắm trải dài một vùng tựa như tấm thảm nhung lụa cao quý.

Vẻ đẹp này tuy không hiếm, nhưng tâm tình con người khi đứng trước một cảnh như vậy cũng không tránh khỏi một màn thưởng thức.

Hoàng đánh tay lái vào một con đường làng, vòng vèo vài ngã rẽ nhỏ, cuối cùng cũng dừng lại trước tấm cửa bạc màu, sờn cũ, trên cánh cửa còn lỗ chỗ vài vết đinh rỉ hay vài lỗ thủng tin hìn do mối đục.

Hoàng tắt máy, An Na vội vàng nhảy xuống , mau mồm mau miệng mời hắn:

- Khoan đi đã, anh vào nhà tôi ngồi nghỉ một chút rồi hẵng về !

Biết hắn là kẻ không thích vướng bận tới người khác, lại càng không thích dây dưa nên ắt hẳn khi đưa cô về xong hắn sẽ lẳng lặng mà phóng xe quay trở lại thành phố.

Hắn còn chưa kịp đáp, cô lại nhanh nhẩu tiếp lời:

- Vào đi, ngồi một lát thôi, anh cứ như vậy về tôi đây rất áy náy à!

Hoàng hơi sượng người, đôi mắt nhìn cô nghi hoặc:

- Cô cũng biết nghĩ cho tôi?!!! – Nếu biết nghĩ cho hắn thì ngay lúc đầu không nên cố tình gây ra những việc kiểu này.

An Na chột dạ, híc. Phan Tử Hoàng – hẳn cho đến bây giờ vẫn cực kì nhỏ nhen nhá, vẫn chưa kịp quên việc cô lừa hắn.

Đồ thù dài! Hừm. An Na hẳn học rửa thềm nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười không ngớt rồi còn giật giạt cánh tay hắn . Và tất nhiên là đồng chí Hoàng gật nhẹ đầu một cái tỏ ý chấp thuận.

Khi vừa mới đẩy cửa ra, đã thấy một người phụ nữ trung niên, tóc xơ búi cao lên tận đỉnh đầu, quần đen truyền thống xắn cao quá đầu gối, chân đi đất, bà đang cúi khom lưng xuống để gánh lấy hai thùng nước. Nhưng dáng vẻ yếu mệt làm bà ta đi không nổi, còn chưa nhắc nổi lên đã hạ xuống.

An Na đứng tại cánh cổng liền vội vàng , buông balo sang một bên , to giọng gọi :

- Mẹ.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Thì ra người đàn bà ấy là mẹ cô. Người phụ nữ trung niên ấy bất ngờ sững sốt, nhất thời không nói được lời nào.

- Con về thăm mẹ đây! – Từng từ ngữ đều chất chứa yêu thương đọng đầy
- Sao con lại về ? – Con bà hôm nay về đường đột quá, bà còn tưởng là tuần sau chứ.

An Na nhanh chân đi đến nắm lấy tay mẹ mình, còn một bên nhắc cây đòn gánh ra khỏi vai mẹ, sốt sắng nói:

- Mẹ đang ốm nặng cơ mà, sao tự dưng chạy ra ngoài này gánh nước làm gì, mấy cái việc con con này không quan trọng – cô trách móc, bởi vì cô thương mẹ, mẹ vất vả bao lâu nay, giờ ốm đau nó đến mà vẫn tự hành hạ thân xác không chịu nghỉ ngơi.
- Ốm đau gì đâu – mẹ cô cười khó nhọc – Vườn rau sau nhà mấy ngày rồi chưa tưới nước, cả khóm hoa mẹ mới trồng, sợ héo nên đi tưới một chút.

Mẹ cô vẫn luôn tham công tiếc việc như vậy đấy.

- Mẹ, cứ để mặc đấy. Sức khỏe quan trọng hơn, nếu hôm nọ không phải có người báo mẹ ốm nặng thì mẹ còn định giấu đến lúc nào?!!

Nhưng mẹ cô lại gạt tay cười xòa, bà nói cứ nằm mãi một chỗ cũng chán, mà bệnh cũng chẳng đỡ thêm là bao , rồi còn cười yếu ớt bảo:

- Thà rằng cố gắng dậy làm việc thì may ra khỏe người rồi bệnh tự tiêu.

Cô nghe xong lời này liền sờ lên trán mẹ, vẫn còn khá nóng, mồ hôi cũng nhiều hơn bình thường.

Cùng lúc này Phan Tử Hoàng cũng dắt xe đi tới.

- Vẫn nóng ran thế này, mẹ vào nghỉ đi.

Bỏ ngoài tai lời than trách của An Na, mẹ cô lại bị chú ý bởi một dáng vẻ cao lớn, gương mặt anh tuấn, điển trai đến từng chi tiết. Anh chàng càng ngày càng gần hơn, đang ở phía sau con gái mình :

- Cậu này là...?
- Đây là bạn con trên thành phố, hôm nay rảnh rồi nên con nhờ *** về ạ - Na Na đáp lời mẹ nhanh nhất có thể, vội vội vàng vàng mà nói là bạn mình không lại sợ mẹ hiểu nhầm.

Phan Tử Hoàng lễ phép cúi đầu chào người trước mặt mình một tiếng.

Người phụ nữ trước mặt hẳn lúc này, đúng thực là kiểu nông dân miền quê chất phát, khuôn mặt bà nhỏ nhỏ, gầy guộc. Hôm má hơi hóp, ánh lên vẻ tảo tần “một nắng hai sương”, đôi mắt thâm trầm cùng năm tháng, những nếp chân chim cuối đuôi mắt rất nhiều. Mỗi khi mỉm cười, những nếp nhăn xếp lại dày và cũng sâu hơn vài phần. Làn da nâu sạm đi vì nắng trời, đến nỗi mà những nốt đồi mồi nhìn cũng không rõ.

Nghe được một lời giới thiệu từ con gái, bà liền tươi cười nhìn chàng thanh niên tuấn tú trước mặt.

- Chào cậu , cảm ơn cậu đã đưa An Na con tôi về !

- Dạ, không có gì đâu bác!

Hoàng đứng khá gần, nhưng khi đã nhìn thấy rõ ràng bề ngoài của Phan Tử Hoàng, bất chợt bà lùi về phía sau hai bước, tay hơi run run.

- Thôi, mẹ vào nghỉ ngơi đi, đứng ngoài này làm gì, bệnh lại nặng thêm thì phiền. - An Na lên tiếng.
- Nhưng còn

Câu vẫn còn chưa hoàn chỉnh, An Na liền đỡ lời:

- Mấy việc vặt vãnh kia, mẹ cứ để con tự làm là được rồi

Cô dìu mẹ vào nhà cũng không quên mời Hoàng đi theo.

- Mấy việc vặt vãnh kia, mẹ cứ để con tự làm là được rồi

Cô dìu mẹ vào nhà cũng không quên mời Hoàng đi theo.

Mẹ An Na hỏi han Hoàng vài câu thông thường. Nhưng cô gái nào đó lại cảm giác như bà đang điều tra , dò xét Hoàng, một ý nghĩ vụt qua đầu “ Chẳng nhẽ mẹ lại nghĩ cô và Hoàng”

- Mẹ vào buồng nằm đi, để con tiếp khách là được rồi!

Mẹ cô cũng không có ý nán lại lâu, liền nghe lời con gái, trước lúc bước vào bà còn lưu luyến nhìn thoáng qua gương mặt anh tuấn.

- Anh ngồi đây nhé, chờ tôi ra ngoài làm chút việc rồi quay lại – Cô khẽ nói nhỏ với hấn.

Gian nhà cô ở bao năm này là kiểu ba gian, có một bàn uống nước bằng gỗ nhỏ đặt chính giữa, thẳng lên là chiếc bàn thờ , gần góc tường sát buồng ngủ là chiếc giường đơn , ngay sát bên là chiếc bàn học, vài cái tủ nhựa rẻ tiền đựng đầy sách vở, giấy viết và tài liệu. Có lẽ đây là “vùng trời riêng” của An Na những năm qua.

Cả ngôi nhà , nhìn sơ qua chẳng có gì đáng giá. Nhưng lướt lại một vòng, Phan Tử Hoàng ngay lập tức bị thu hút bởi một bức tranh sơn dầu, treo ở vị trí trung tâm.

Bức tranh sơn dầu ấy khắc họa lại cảnh con suối nhỏ đang uống lượn trong một khu rừng thu, cánh lá vàng hơi cam cam lả tả rơi xuống, vài chiếc trôi trên mặt nước, cạnh bờ sông là một căn nhà gỗ nâu trầm, những ánh tịch dương cuối chiều tàn ánh lên cả khu rừng, thật nhẹ nhàng và sâu lắng. Khung cảnh này chắc là ở nước ngoài.

Thoạt nhìn người ta sẽ tưởng đây là tranh giả, họ có thể sẽ nhầm tưởng là bản sao được in ấn lại, nhưng với một con mắt tinh tường, thường xuyên ngắm tranh vẽ như Hoàng, hấn biết chắc chắn đây là bức tranh gốc thực sự.

Từng đường vẽ, rồi cách mà họa sĩ phác mảng màu hay cách di màu tất cả đều mang lại cảm giác thân thuộc đối với hấn.

Đôi mắt đen sâu của hấn liền có điểm dao động nhỏ. Ngắm lại bức tranh thêm một lần, dáng vẽ hấn lại càng trầm ngâm biết bao, tia nhìn xượt xuống cuối, phía bên phải góc tranh, ở đó xuất hiện một kí tự nhỏ, là hình hai chữ M in hoa xếp ngược nhau, nằm trong một vòng tròn.

Cả thân hình rần chắc, vững vàng mọi khi lại run lên trong tích tắc, đôi mắt chưa một lần thoát khỏi vẻ thờ ơ giờ lại bị chấn động mạnh đến kinh ngạc.

Hấn không thể tin nổi những gì đang ở trước mắt mình lúc này. Đôi chân mảy nhú lại.

Bằng cách nào, bức tranh này lại có thể ở đây???!!!!!!

Kì quái , thật sự kì quái!

Bàn tay hơi run gợn lên trong không trung, ngón tay thon dài, trắng trắng từ từ nâng lên rồi lại trân trọng mà chạm vào bức tranh.

Tại một căn phòng rộng lớn và thoáng dăng, nơi đây được phủ lên lớp sơn màu tảo trắng, cái mùi ngai ngái của màu nước hòa cùng cái “vị” hắc hắc khó ngửi của những bức tranh sơn dầu, đã tạo nên nét đặc trưng mà chỉ những người làm họa sĩ mới thấu hiểu.

- Mẹ ơi ! – Một cậu nhóc trắng trẻo, có khuôn mặt nhỏ xinh cất tiếng non nớt gọi mẹ, mấy ngón tay bé con con của cậu lại chọc chọc ngoáy ngoáy vào bảng pha màu gần đó, rồi lại nguệch ngoạc những mảy đường lên giấy.

Người phụ nữ đang ngồi trước giá vẽ liền xoay qua, mỉm cười trìu mến :

- Sao vậy con yêu?

Bàn tay lấm lem chất bột dính dính từ màu nước liền gợn lên tờ giấy vừa được mình “bôi vẽ”, miệng cậu cười toe toét:

- Haha, mẹ xem con vẽ có đẹp không này?

Người mẹ nhìn đứa con trai bé bỏng của mình, trong lòng lại dâng lên đôi niềm hạnh phúc :

- Haha, con mẹ rất có khiếu , sau này chắc chắn sẽ làm họa sĩ tranh trùu tượng

Tranh trùu tượng là gì ? cậu nhỏ tuổi cũng chẳng hiểu nổi hai từ đó , chỉ biết là được mẹ khen thôi, thế nên cũng tự nhiên mà cười tõe loe ,hai mắt đen láy híp lại :

- Lớn lên Chun cũng sẽ làm họa sĩ giống mẹ hì hì.

Người mẹ trẻ tuổi, để cọ vẽ xuống rồi đi qua ,tay cô véo véo cái má nhỏ mũm mĩm của con:

- Ủm, mẹ sẽ dạy con vì mẹ yêu Chun của mẹ nhất!

Cậu bé xinh xắn đáng yêu liền dụi dụi hai bàn tay toàn màu ra sau mông mình, chà cọ xong một lượt, nó lẻo *** bước đến sát mẹ nó , rồi quàng tay lên cổ mẹ và Chụtttttt một tiếng, cái miệng chím chím hồng hồng vẫn còn thơm mùi sữa dán lên má của mẹ:

- Chun cũng yêu mẹ nhất !!!!! – Nói xong , cậu bé rụi đầu vào cấn cổ mịn màng của cô.

Dòng kí ức như một thước phim quay chậm , nó cứ thế chiếu hình ảnh lên tâm trí của Phan Tử Hoàng lúc này. Nhiều năm trôi qua rồi, nhưng hẳn chưa quên bất kì khoảnh khắc nào bên mẹ.

- Bức tranh ấy rất đẹp phải không? Tôi cũng thường ngắm

An Na từ ngoài cửa bước vào, cô vừa hoàn thành “ nhiệm vụ” dở dang của mẹ, lúc bước vào thì thấy Hoàng đang rất chuyên chú ngắm nhìn bức tranh sơn dầu nhà mình, bức tranh ấy đã xuất hiện rất nhiều năm về trước, từ khi cô sinh ra đã thấy rồi.

Khép lại cảm xúc vừa dạt dào tràn về.

Nơi đáy mắt, một màu ảm đạm lại hiện hữu như thường lệ, nó chìm vào trong những suy nghĩ sâu xa nào đó, Hoàng lẳng lặng nhìn người con gái trước mặt cũng không đáp lời cô.

- Ăn khoai nướng không ?

Cô tiếp tục gợi ý, từ sáng chưa có cái gì lót bụng, may mắn vừa nãy ra sau nhà thấy luống khoai mẹ trồng , nhẩm tính cũng được ba tháng rồi nên có lẽ là ăn được hehe thế là bạn Na Na nhà ta thẳng tay đào khoai khẩn cấp.

Hoàng vẫn không lên tiếng, phải nửa ngày sau mới nghe thấy cái chất giọng nhàn nhạt

- Ăn ngon không? – Hoàng hỏi lại, hắc quả thực chưa ăn món này (Trời đất ơi, anh công tử quá đấy Hoàng ạ =)))))

An Na lườm lườm hẳn, cong môi giễu:

- Sống trên đời mà không biết đến vị khoai nướng thì anh quá kém cỏi rồi đấy.

Và vậy là có hai kẻ nào đó nhảy xuống dưới bếp nhóm rơm, thổi lửa , hì hục nướng khoai.

- Nhà cô không có bếp ga à? – Hẳn cau có đến khó chịu, mồ hôi chảy ướt thấm hai vai .

Ở chỗ này nghi ngút là khói trắng, hai mắt thì cay cay, bộ nướng khoai thế nào mà như kiểu đốt người trên giàn hỏa thiêu vậy?

- Hừ, bếp ga cái đầu anh, nướng khoai người ta phải nướng bằng rơm dư này mới ngon à – An Na chỉnh đốn kẻ công tử kia.

- Cuối cùng cũng là đen như cục than thôi, bày đặt ! – Hoàng chếp miệng

- Nướng bằng rơm thì nó mới có mùi thơm đặc trưng à, cơ mà lại chín nhanh nữa. Nướng bếp ga chắc tết công-gô anh cũng chưa được miếng nào vào mồm!

Nói là thế thôi, An Na cũng hiểu những người như hẳn không thể nào thích nghi ngay với việc nấu cơm bằng bếp kiểu truyền thống thế này, cô nhòm người dậy lần lần mò mò ở gác bếp được một cái quạt lan cũ mềm, rồi thuận tay quạt luôn cho hẳn đỡ nóng.

- ở đây làm gì có ruồi mà cô đuổi? Đưa đây – Nóng quá đi thật là không chịu nổi.

Hoàng liền giằng lại , dùng sức mà quạt mạnh cho thỏa cơn nóng.

Hứ, ừ đây cô đây đang quạt cho *con ruồi* đấy, chỉ hận là con ruồi này quá to, cô không thể đập cho nó chết luôn thôi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, sức nữ nhi đương nhiên là thua thiệt đấng nam nhi rồi, hấn quạt thể này thiệt sự là rất mát

Chỉ khổ nổi.....

- Này, khói tạt hết vào mặt tôi rồi! – An Na gắt, mặt nhăn như khi ăn gừng,

Người nào đó ngoảnh mặt làm ngơ, hấn vẫn quạt lấy quạt để không màng đến sống chết.

- PHAN TỬ HOÀNG – Cô hét lớn, không phải hấn dè cô về hôm nay chắc cô đã cho hấn vài phát đấm vào mặt rồi, cho nát luôn cái mặt kia. (Này đừng hủy hoại phong cảnh thiên nhiên, chị sẽ phải hối hận đấy)

- Cô ngồi qua phía tôi là được chứ sao, ngốc vậy! – Hấn lười nhác trả lời, chẳng buồn để ý đến vẻ tức giận của ai đó.

An Na hậm hức cần môi nhìn hấn, nhưng hấn nói có lý nha. Na Na liền chuyển ghế nhỏ qua ngồi cạnh hấn.

Một tay cô kêu kêu rơm rạ, một tay đang cầm que xiên khoai, từ từ nhấc lên hít hít, ngón tay thon dài rón rén bóc một mẩu nhỏ màu đen xấu xí để lộ ra màu vàng sậm đẹp mắt bên trong, nhìn đã thấy ngon mắt.

Chắc cũng chín rồi, vì thế cô kêu Hoàng nhát nốt que xiên khoai của hấn ra.

Cô ngồi bóc từng chút từng chút để tránh khỏi phồng tay , được gần nửa vẫn thấy Hoàng lóng nga lóng ngóng chưa bóc được tí nào, lại còn làm rơi mấy lần nữa chứ (Khoai nóng quá đấy mà)

- Đưa đây tôi làm cho!

An Na buồn cười, rồi tự tay bóc từng lớp vỏ màu đen xì ra, cô đương nhiên là quen mấy cái việc này rồi nên chỉ cần chăm chú một chút là xong ngay.

Phan Tử Hoàng nhìn từng động tác của cô , trong lòng khẽ thán một câu khen ngợi.

- Nè xong rồi đấy .

Cô dứt dứt củ khoai ra trước mặt hấn. Hoàng nhận lấy cũng không ăn luôn, ngấm ngấm một lúc cũng chưa thấy động mồm động miệng. An Na nhìn sang thấy hấn kì kì liền nói :

- Lại sao nữa? anh sợ bị bỏng lưỡi hả? thổi nguội một chút đi rồi ăn, ăn khoai rất bổ đấy.

- Nó bổ gì vậy ? – Hấn hỏi lại.

- Nói chung là tốt nhiều cái, nó có nhiều dinh dưỡng như cơm ấy. Khoai lang dễ ăn, dễ tiêu lại nhuận tràng!

– An Na cười

Nhưng ngay tại giây phút ấy, nụ cười hóa đá, đông cứng như miếng thịt trong ngăn đá, gương mặt cô chuyển hồng.

- Không phải chứ, nhắc đến khoai lang cô lại thể hả? - Hoàng bịt mũi , quay đi. Trời đã nóng nực đừng chớ, cô ta muốn hấn nục luôn trong cái “chất lượng” không khí kiểu này?!!!

25. Chương 25: Dấu Hiệu

- Không phải chứ, nhắc đến khoai lang cô lại thể hả? - Hoàng bịt mũi , quay đi. Trời đã nóng nực đừng chớ, cô ta muốn hấn nục luôn trong cái “chất lượng” không khí kiểu này?!!!

Khí thải từ nhà máy “vô phép” sả ra, mà trước đây lại không có tín hiệu gì, làm cô một tràng ê mặt. Thê thảm khủng khiếp!

An Na nghẹn miệng không bật được ra lời nào. Thôi xong lại ghi thêm điểm trừ trước mặt hần nữa, híc . Giấu mặt đi đâu bây giờ, ở đây không có xềng nếu không cô sẽ đào một cái hố sâu rồi độn thổ biến mất.

Á, điện thoại rung.

Cô quay sang, khó khăn lặn một cái cười then thùng :

- Tôi... tôi ra ngoài nghe điện thoại – Dứt lời, cô chạy nhanh như sóc ra khỏi bếp.

Người gọi đến là Quỳnh Vy, Na Na vội bắt máy:

- Quỳnh Vy à, bạn gọi ỉnh có việc gì vậy?

- Cậu đang ở dưới quê? Chiều nay có môn phải thi, cậu không biết sao? – Vy báo

- Ồ, có môn phải thi? Sao mình không biết nhỉ?

Hai người nói chuyện một hồi, An Na mới tường tận , rằng thi là mà chiều nay lớp cô có môn phải thi, tuần trước lớp trưởng báo với mọi người trong lớp nhưng vì lúc ấy cô không có mặt , thế nào mà Lê Phương lại nhanh nhẩu đứng dậy, cô ta xung phong nói sẽ đi báo cho Na Na. Và đương nhiên kịch bản sẽ là ả ta không nói gì rồi. Nhóm bạn của An Na tại lớp thì không hề biết sự vụ “đánh ghen vô cớ ” giữa Tam Ca Kiu với Na nhà mình, thế nên chẳng ai nghĩ gì, họ còn tưởng Lê Phương một mực tốt bụng.... ai dè, cho đến hôm nay, Vy tới nhà trọ tìm An Na mới hay chuyện , sự việc tuy nhỏ nhưng cũng lan man ra phết.

- Thế chiều nay cậu có lên Hà Nội không?

Bỏ thi sẽ phải học lại môn này, hơn nữa để giành được tiền học bổng cuối kì cô không thể cho qua dễ dàng như thế, về Hà Nội là sự lựa chọn đúng đắn nhất:

- Chiều nay mấy giờ thi? – Cô hỏi

- Bọn mình thi vào ca 5 giờ, làm bài chín mươi phút nhé!

- Ủ, chiều mình sẽ lên , bye bye - Na Na chào tạm biệt rồi tắt máy.

Vậy là đi tong kế hoạch ở nhà hưởng thụ của cô rồi, Lê Phương, mấy người các cô thật là đáng hận, lại chơi ném đá sau lưng như thế, đúng là lũ tiểu nhân kém cỏi.

Trong bếp lúc này, có một người đang rất “ say mê” ăn khoai nướng, lúc thấy cô hần chỉ nhếch miệng:

- Cô tẩy trang mùi lâu thế, khoai ngụi hết rồi!

Hứ, lại nói móc nhau đây, nhưng là cô chuyển bị có việc cần nhờ hần, nên nhịn, nén khí xuống đan điền (Cẩn thận lại thả bom nguyên tử vậy giờ Na Na ơi =)))

- Tôi đi nghe điện thoại thiệt mừ! – Cô cười cười

- À Hoàng này – An Na cất giọng gọi hần, “ xuất ngôn” xong cô mới biết đây là lần đầu tiên cô gọi tên hần một cách “ thân mật” như thế này, nhất thời lưỡi bị nứ, không nói tiếp được.

- Sao nữa? – Hắc liếc qua chỗ cô

Cô nuốt nước bọt, hai mắt híp lại hệt như đường chỉ nhỏ :

- Chiều tôi phải về Hà Nội, anh ở lại dùng cơm tý nữa đ.ê.o tôi cùng lên đây luôn nhé hì hì ! – Miệng cười tõe ỏe, răng nhe mườì trên mườì.

Hoàng nhìn An Na, cô ta không phải là đã có ý định này ngay từ đầu chứ?

- Hối lộ đồ ăn xong, rồi mới nói ra mục đích cuối cùng ha! Cô càng ngày càng khá!

- Ủ, không phải, không phải như anh nghĩ đâu! – Hai bàn tay nhỏ nhắn giơ lên khua khua

- Tôi chỉ định lừa anh một lần à không không – Cái tay nhỏ lại tự vả vả vào miệng – Nhảm, tôi chỉ định nhờ anh một lần , nhưng bây giờ tôi mới nhớ ra chiều nay bọn tôi có lịch kiểm tra.....Anh không giúp tôi là tôi chỉ còn nước học lại từ đầu, rất thê thảm !

Cô đang nhờ vả hấn mà , khôn ngoan nhất chính là tạo ình một vẻ ngoài bất lực và rất cần sự giúp đỡ. Nghĩ vậy cô bèn nở một nụ cười có chút ngây ngô pha thêm nét “đáng thương” nho nhỏ :

- Đằng nào anh chả về, tiện cả đôi bên mà ! – cô nhỏ giọng.

- Ăn thì cũng ăn rồi, cô bảo tôi nói từ “không” thế nào ?

Nhắc đến mới nhớ cũng đã tròn một tháng kể từ ngày Phan Tử Hoàng làm tài xế cho Na Na. Hôm nay chính là ngày cuối cùng trong giao ước đó.

Đôi mắt xanh ruby khẽ dao động, làn hàng mi cong vút rung lên nhẹ nhẹ, tâm tình theo đó cũng cũng trùng xuống. Cô luyến tiếc những ngày đã qua, thời gian ơi sao trôi nhanh vậy, liệu cô còn có cơ hội ngồi trên chiếc xe này? Thêm một lần nào ngồi sau ôm hấn một cách đường đường chính chính thế này không?

Cô siết chặt vòng tay mình, cả khuôn mặt thanh tao tựa vào tấm lưng rộng lớn, cố gắng hít hà mùi thơm quyến rũ chỉ thuộc về hấn, như thể đang lưu giữ lại chút tư vị quen thuộc này.

Cô cất giọng:

- Đây là lần cuối anh làm tài xế cho tôi !

Hoàng chỉ ừ một tiếng ngắn gọn, anh cũng cảm nhận được vòng eo mình đang bị thít lại .

- Trước khi ra đi không có lời chẳng chôi gì sao, tên nô tài kia! – An Na giả cười

Bề ngoài, đó chỉ là một câu hỏi đùa cợt, nhưng sâu thẳm trong lòng, cô rất muốn biết hấn sẽ nói gì.

Còn Hoàng, hấn tuy lạnh lùng là thế tuy không biểu lộ ra bên ngoài, nhưng hết thấy những ý tứ trong lời nói của An Na, đều bị nhìn rõ đến từng “ chân tơ kẽ tóc” hay nói thẳng ra là hấn đã quá quen với việc này.

Thật như những gì lúc đầu hấn dự đoán, cá tự chui đầu vào rọ.

Khóe miệng cong lên tạo thành một hình bán nguyệt:

- Lời chẳng chối? - Hấn giả bộ hỏi lại rồi tiếp tục nói với chất giọng trầm thấp không chút cảm xúc đan xen

- Xin đừng thương nhớ gì kẻ nô tài này !

Đấy là một câu nói nửa đùa nửa thật!

Phan Tử Hoàng – hấn vẫn cứ khôn ngoan như thế đó!

Vừa mang tính hài hước vừa làm con người ta phải giật mình thót tim. Chẳng lẽ hấn đã phát hiện ra.....

- Ha Ha Ảo tưởng, sao có thể! – An Na cố bật lên tiếng cười, khoe miệng run rẩy còn răng cô thì bắt đầu va đập vào nhau - Làm sao bỗng cô nương ta lại thích một kẻ nô tài nhỏ nhoi như người !

Phan Tử Hoàng “.....”

(Haha nói xạo trắng trợn chưa kìa)

Vì Hoàng đã giúp cô , “ có qua có lại” cô cũng biết mình phải giữ lời hứa, sẽ tìm lại cho hấn chiếc nhẫn .

Bãi cỏ ở khuôn viên sau trường .

Mà cũng may , hôm đó diễn vai “ kẻ ngoài cuộc” nên đã chứng kiến hoàn toàn cảnh ném nhẫn thách thức của Hoàng.

An Na liền chạy qua chỗ mà hấn đã đứng hôm ấy, cầm cục đá nhỏ ,cẩn trọng đo đếm chuẩn xác nhất có thể rồi ném “ viuuuuuu.....”, An Na ước lượng ” tọa độ” rơi của cái nhẫn rồi chạy vèo ra khu đằng đó tìm.

Cũng biết là mò kim đáy bể, những lời lẽ nói ra rồi giờ mà chối bỏ thì thật là tiểu nhân , “ăn quyết trẻ con” (chị coi Hoàng của em là trẻ con sao ???)

Lăn lộn ở bãi cỏ gần hai tiếng đồng hồ, nhưng cũng chả có gì khả quan cả. Phải sử dụng quyền trợ giúp “ gọi điện thoại cho người thân” thôi!

- Alo? Có chuyện gì vậy nàng ? – Minh Minh đang thưởng thức chiếc bánh kẹp thịt ngon lành thì thấy màn hình điện thoại nhấp nháy tên An Na

- Có việc muốn nhờ chàng, chàng giúp thiếp đi ! – Ui cha cái giọng nỉ non nũng nịu của An Na

- Ta đây xin nguyện một lòng giúp nàng, dẫu có phải lên núi đao xuống biển lửa, ta cũng không từ nan – Lời nói hùng dũng, khẳng khái tỏ rõ thái độ hào hiệp của một đấng nam nhân , hệt như trong mấy bộ phim cổ trang.

- Thiếp mất một cái nhẫn ở bãi cỏ, chàng đi ra đây tìm cùng thiếp , có được hong ? - An Na năn nỉ

- Thế Hả, ta nhận thấy việc này khá nghiêm trọng , còn khó hơn lên núi đao , nàng tự thân vận động đi !

Minh Minh vội vàng cúp máy, rồi quay lại nhìn cái bánh mì kẹp thịt nở nụ cười tươi như hoa buổi sớm « Em ngon thế này, chị đời nào bỏ em chứ »

Thế Hả, nghe có vẻ nghiêm trọng đấy, còn khó hơn lên núi đao , nàng tự thân vận động đi !

Minh Minh vội vàng cúp máy, rồi quay lại nhìn cái bánh mì kẹp thịt nở nụ cười tươi như hoa buổi sớm « Em ngon thế này, chị đời nào bỏ em chứ »

Sau khi đánh chén xong xuôi, Minh Minh đã phi ngay ra khuôn viên sau trường, cùng Na Na tìm nhẫn, nhưng chưa được bao lâu đã chán trường nằm lăn ra

- Sao tìm mãi chẳng thấy gì thế ? – nhỏ bức bối, lăn qua lăn lại trên bãi cỏ.

An Na không màng mệt mỏi,cổ vẫn chúi đầu vào mấy tùm cỏ tìm nhẫn.

- Này, dậy tìm hộ tao đi !

Minh Minh không thèm để ý, cô còn chả buồn nhắc mông, liếc liếc Na :

- Chiếc nhẫn ấy quan trọng với mày thế hả ?

- Ủ ! – An Na trả lời xong , nghĩ nghĩ gì đó rồi sửa lại – à cũng quan trọng bình thường.

Nhìn biểu hiện sốt sắng , vội vàng của An Na, Minh dám chắc chiếc nhẫn đó không phải loại vừa.

- Nhưng có bao giờ tao thấy mày đeo nhẫn đâu ! – Nhỏ thắc mắc, từ trước đến giờ ai chả biết nhỏ Na kia có quan tâm đến mấy cái thứ trang sức kia đâu , tiền ăn còn chả đủ làm gì có tiền tiết kiệm mà mua mấy loại nhẫn đắt tiền.

An Na cứng họng, khóe miệng run nhẹ , quay ra nhìn Minh Minh

- Tao có nhẫn mà, nhưng không đeo , sợ bị cướp Nó chặt tay!

Nhỏ Minh nghe xong mặt tái mét.

- Có đến mức đó không? Nhẫn mày giá trị thế cơ à!

- Là đồ nhái, nhìn thoáng qua ai cũng nghĩ là đắt tiền! – An Na tiếp tục “chém gió” không ngần ngại.

Minh “ à” lên một tiếng coi như đã hiểu:

- Thế không đeo sao mày lại làm mất được – Nhỏ tiếp tục những nghi vấn trong đầu.

- Tao luôn để trong cặp, hôm trước ra đây học, vứt cặp tùm lum , lúc về mới biết cái nhẫn “ không cánh mà bay” – Bằng cái đầu nhanh nhạy của mình, cô đã kịp đưa ra một câu trả lời đầy tính thuyết phục và logic.

Oái!!!!

Nhỏ Minh hét toáng lên khi đầu va đập vào một vật cứng lạnh, nhỏ nhúm ngay đây.

- Ô... ô An Na, Na Na, ra đây xem có phải cái này không!!! – An Na nhảy dựng lên khi thấy một chiếc nhẫn màu trắng bạc.

- Đâu đâu – An Na sốt sắng, chạy liền qua chỗ Minh, rồi nhận lấy chiếc nhẫn, nhìn ngắm một chút, cô lẩm bầm – Không biết có phải cái này không ta?

- Hả ??? Không phải mà nói là tìm nhẫn của mày sao? – Gái Minh nghi ngờ, vẻ mặt đăm chiêu đánh giá cô bạn nhỏ.

Có kẻ nào đó chột dạ ở đây.

- Của tao mờ, ít khi đeo nó nên cũng không nhớ rõ lắm – An Na cười tủm tỉm.

Lưu Minh Minh “.....”

.
. .

Đạo gần đây, Minh thấy Na Na cứ như bị ma làm ấy, tâm hồn thơ thơ thần thần, tâm trạng lúc nắng lúc mưa, bất thường khác xưa .

Chẳng hạn ví dụ như : hôm nọ, nấu món canh diêu, chả hiểu tâm hồn du ngoạn trên sao Hỏa hay sao Kim, miệng ngậm đũa cứ cắn cắn, nhai nhai một lúc lại thấy cười ngớ ngẩn như thể mình đang ở trên đỉnh cao của sự lãng mạn, kết quả hôm đó mất tiêu nồi canh diêu chỉ vì bạn nhỏ Na Na lỡ tay đổ hết gần nửa chai nước mắm mới mua.

Không dừng lại ở đó, lượng giấy trắng hiếm hoi của Minh Minh cũng bị tụt giảm một cách trầm trọng, hết thấy đều “chuyển nhượng” cho An Na, mà không hiểu nhỏ ta ngồi viết cái gì mà tốn vậy, thế là nhân lúc Na vắng mặt, Minh nhào qua giật tờ giấy xem xem, tưởng làm bài tập hay viết báo cáo hoặc gì gì đó liên quan đến học hành nhưng không..... Mấy xấp giấy ghi đọc một dòng kí hiệu hoặc không thì cũng là thế này , nó viết dài lê thê, xem xong mà Minh Minh méo mặt, mắt cũng nở hoa luôn (chóng mặt), đó là một dạng kí tự mà chỉ người viết ra mới hiểu nổi. Cô cũng đến bó tay!

Còn nữa, tăng suất soi gương của Na Na cũng tăng lên trông thấy, chăm chút vẻ ngoài hơn . Điều này suy ra, nhỏ Na đang cực kì để ý đến hình tượng bên ngoài của mình.

Theo kinh nghiệm cô đơn và yêu đơn phương lâu năm của mình, Minh đã đi đến kết luận : Người bạn thân của cô đang trong giai đoạn “ tình mới chớm” , mà người có thể làm ột kẻ 19 năm không biết rung động con tim, không biết chăm sóc vẻ ngoài như Na Na thì có thể là ai?

Xem xét tình hình một hồi.

Đáp án nhanh chóng xuất hiện. Phải, chỉ có thể là một người

Nhân chứng , vật chứng đều đầy đủ, có thể “áp giải phạm nhân ra tòa” rồi.

Minh Minh với vai trò quan tòa xét xử :

- Tên kia, thành thật khai báo sẽ được giảm tội, hưởng khoan hồng!

An Na một câu cũng không hé, cô cự tuyệt trả lời câu hỏi của nhỏ Minh, nhưng như thế đâu phải là qua được ải này.

Thảm vẫn không được thì phải tra tấn, dùng cực hình ép cung lấy lời khai. Năng lực có hạn mà thủ đoạn thì vô biên.

Sau một lúc sử dụng “cực hình dã man” hết nhéo thịt, bấu má, cù lườn, bóp cổ rồi cả hét mồm, một hồi qua đi, tên “tội phạm” ương bướng đành phải gơ tay đầu hàng, quyết định khai nhận “tội lỗi”

Thật là cá không ăn muối cá ươn!

An Na vẻ mặt hồi cải nhìn Minh Minh, nhưng nhỏ Minh chẳng quan tâm, thẳng giọng ra vẻ “quan lớn” :

- Khai man, thì đêm nay mi chết không có chỗ chôn!

Lưỡng lự một lúc, Na Na cúi đầu nói nhỏ:

- Chẳng hiểu sao tao lại thích hần nữa! - Nhỏ thở dài

- Hần nào??? – Minh nạt, dù trong lòng cô đã mập mờ đoán ra.

- Là kẻ hào hoa, hoàn hảo đến từng chân tơ kẽ tóc, Phan Tử Hoàng – chính hần.

Na Na cũng biết bình thường mình luôn tỏ rõ thái độ không ưa gì hần, nhưng có ai ngờ được mấy cái chuyện “oan gia ngõ hẹp” trên phim truyền hình dài tập lại “ứng nghiệm” vào người cô, Na Na đoán chắc nghe xong kiểu gì nhỏ Minh cũng mất chữ A mồm chữ O cho xem.

Cô ngược đôi mắt xanh ruby len lén nhìn Minh, lại thấy nó đang nhin cười đến đỏ cả mặt. Ngượng quá hóa giận liền giơ tay phát vào mũi Minh một cái.

- Tao đang nói nghiêm túc, mà nhìn mặt mày lại muốn độn thổ!

- E hèm –Gái Minh vờ ho ho lấy lại giọng – Tao cũng đoán ra rồi, chỉ là muốn nghe chính miệng mày thừa nhận!

- Mày thấy chuyện tao thích Phan Tử Hoàng có điên lắm không? – An Na đôi lúc nổi hứng cũng rất muốn đến bệnh viện thần kinh trung ương để khám.

- Hahaha đúng là điên – Minh cười thả phanh lăn qua lăn lại – Mày mà không thích Phan Tử Hoàng, chắc phải sang Thái Lan một chuyến. Con gái trong trường đều mê hần như điên, có thêm một hay hai người thích hần cũng đâu có ảnh hưởng gì!

- Thế mày có thích hần không? – An Na nhún mày nhìn Minh

- Hỏi thừa! – Minh đáp rồi cười.

Na vẫn biết Phan Tử Hoàng là bạch mã hoàng tử trong lòng rất nhiều cô gái, nhưng nghe xong lời nói kia, trong lòng cô lại rạo rực không vui, có chút không thoải mái, nhưng dám thề với trời đất đây chưa đến mức độ ghen phải ăn dấm chua.

An Na khẽ thở dài “Haizz con tim ngu muội kia , ta muốn cảnh tỉnh ngươi, thật không ngờ cảm xúc đã dẫn đến bước đường này rồi”

- Hahahaha, tao đương nhiên không thích hần theo kiểu mày rồi, đừng lo lắng! – Nhận ra vẻ lo âu và điểm chán trường trên gương mặt thanh trái xoan kia , nhỏ Minh liền cười lớn, trêu nó chút thôi mà đã vậy

- Thế mày thích theo kiểu gì? – An Na tò mò hỏi.

- À theo kiểu : Thì để trên lóc bàn thờ, bà về bà ngủ chứ bà không ăn!

An Na “....”

Với Minh cô không có khái niệm “ Hoàng tử yêu cô bé lọ lem”, cái gì mà tình yêu cổ tích, mơ có người yêu giàu sang rồi lấy chồng đại gia. Với cô mấy thứ đó phù phiếm, cô hiểu mình đang đứng ở đâu trong cái xã hội xô bồ này. Thích Phan Tử Hoàng? Hần là ngưỡng mộ nét đẹp bên ngoài thôi, hoa thơm của chùa thì tội gì không nhìn, không ngắm. Còn để mà dẫn tới một mối quan hệ nghiêm túc với những chàng trai dạng như hần , cô khẳng định mình sẽ nói Không “ Quá cao để với tới, quá xa để đi đến “.

Trong tình yêu có một quy luật rất đơn giản : Nếu sợ đau khổ, sợ không thành, sợ phản bội.....thì tốt nhất đừng nên yêu, cũng đừng ngỏ lời thích ai đó. Vì đã thích, đã yêu thì hạnh phúc sẽ đi liền với khổ đau. Lúc bạn hạnh phúc nhất cũng có thể là lúc bạn đau khổ nhất, thậm chí là lo sợ có một ngày nào đó không xa , hạnh phúc này sẽ tan vỡ. Nhưng tôi (tác giả) cũng biết một quy luật đơn giản hơn, đó là kết cục tốt đẹp không bao giờ dành cho những người nhất gan và sợ chết.

26. Chương 26: Lấy Hết Dũng Khí

Trong tình yêu có một quy luật rất đơn giản : Nếu sợ đau khổ, sợ không thành, sợ phản bội.....thì tốt nhất đừng nên yêu, cũng đừng ngổ lời thích ai đó. Vì đã thích, đã yêu thì hạnh phúc sẽ đi liền với khổ đau. Lúc bạn hạnh phúc nhất cũng có thể là lúc bạn đau khổ nhất, thậm chí là lo sợ có một ngày nào đó không xa , hạnh phúc này sẽ tan vỡ. Nhưng tôi (tác giả) cũng biết một quy luật đơn giản hơn, đó là kết cục tốt đẹp không bao giờ dành cho những người nhát gan và sợ chết.

Kể từ khi nói ra chuyện mình thích Phan Tử Hoàng cho nhỏ Minh nghe, lòng cô cũng nhẹ bớt . Tuy vậy, An Na vẫn cảm thấy ngọn lửa mang tên “Phan Tử Hoàng” luôn cháy âm ỉ mãi không tàn. Rạo rức, bồi hồi và cảm giác muốn chiếm lĩnh cứ bủa vây tâm hồn cô.

Nhiều lúc An Na tự vấn lòng mình không biết có nên nói ra cho Hoàng biết hay không? Định hỏi Minh Minh nhưng lại ngại.

Cho nên, đành nhờ đến Google đại ca!

Đánh nhanh dòng chữ “ Đơn phương người khác, phải làm sao? “

Rồi An Na đọc hết những trang web có từ khóa liên quan, đa số các bạn nữ thường nói nếu đơn phương người khác thì đừng nói ra, ẩn tượng nhất là một cái nick nói thế này : “ Đơn phương người nào đó là việc bình thường, thích một thời gian như kiểu say nắng lại hết ngay ý mà, đừng có nói ra, nhiều rủi ro lắm, nếu may mắn người đó đồng ý thì chẳng nói làm gì, nếu mà bị từ chối , có lẽ cả đời cũng không dám nhìn mặt. Cứ để trong lòng rồi nó tự tiêu tan thôi” ngay lập tức vô vàn ý kiến phản hồi lại theo chiều hướng “ tương nghịch”, bọn họ đều nói yêu hay là thích thì nên nói ra, mặc kết quả có thể nào đi chẳng nữa.

Kéo chuột xuống chút xíu, một dòng chữ màu đỏ chói lóa hiện lên nổi bật “ Yêu là phải nói. Đó là phải ăn”, rất nhiều người ủng hộ câu nói này, bọn họ cổ vũ khá đông đảo, đại khái hầu hết mọi người trong topic đều khuyên dù là bất kì ai, gái , trai hay đồng tính luyện ái nếu có tình cảm với người nào đó thì nên nói ra, như vậy sẽ trong lòng thanh thản và không bị vướng mắc , bòn chòn.

Ngồi bế quan trước màn hình máy tính lâu quá trời lâu, đọc hết các ý kiến liên quan.

Lường trước sẽ có rủi ro, cũng tính đến phương án dự phòng nhưng An Na cho rằng cuối cùng mình vẫn nên nói điều gì đó với Hoàng. Bởi nếu không nói ra thì tâm tình cô sẽ bứt dứt, khó chịu mà như thế cũng gây ảnh hưởng đến mọi việc hằng ngày.

Nam nữ là bình đẳng , cơ sao chỉ có con trai tỏ tình trước? Con gái nói ra thì chết được sao.

Nhưng nếu lỡ thất bại, sẽ rất mất mặt!. Nếu là trước đây cô sẽ gơ cả hai chân hai tay mà đồng ý. Nhưng giờ thì khác rồi. Cô hiểu thừa nhận cảm xúc của mình không có gì là xấu càng không có gì đáng phải hổ thẹn.

Thà một phút huy hoàng còn hơn ngàn năm le lói !

Nghĩ xong xuôi đầu đầy, An Na đã hẹn gặp Phan Tử Hoàng.

Địa điểm là một nơi ít người qua lại, thoáng đãng trong lành và đương nhiên là nhiều cây xanh.

An Na đến trước giờ hẹn mười phút.

Cô đứng nhìn cảnh vật xung quanh, gắng hít thở đều đặn từng nhịp từng nhịp.

Và rồi khi đã thấy gương mặt mình đang chờ đợi , càng lúc càng rõ nét thì tim cô bất giác lại thổn thức, nó đập rộn ràng như nhịp trống phách, nhảy múa trong lồng ngực. Cố gắng áp chế nó rồi An Na cười dịu dàng với Hoàng, nụ cười tươi như hoa mùa xuân dù khóe môi vẫn giật nhẹ vài cái.

Nụ cười là cách ngắn nhất giúp chúng ta đi đến trái tim đối phương. Tuy nhiên bạn Hoàng tuy ngoài mặt không biểu lộ gì, nhưng đôi mắt hần thì lại dán chặt lấy đôi môi đang mỉm cười kia, thật ngọt ngào biết bao !

- Cô hẹn tôi ra đây có việc gì không ? – Hoàng chủ động lên tiếng trước bởi vì hắn muốn kéo dài « thời hạn » của nụ cười ấy.

Cô gái nào đó ngập ngừng e thẹn, từ tốn nói :

- Tôi tìm được chiếc nhẫn của anh rồi ! – Cô thực hiện lời hứa cũng nhân cơ hội này mà nói ra chuyện đang ẩn giấu trong lòng.

- Oh, cô tìm nhanh thật ! – Rõ ràng là một câu cảm thán mà nhìn mặt hắn phẳng lì như tờ A4.

- Lúc ý tôi cũng đứng ở đây nên nhìn thấy chỗ nhẫn rơi.

Phan Tử Hoàng im lặng, hắn chỉ nhìn cô, mừng rỡ như đoán cô vẫn còn điều chưa nói hết.

An Na không biết nói gì, cô cẩn nhẹ bờ môi hồng đào của mình. Con gái thật là mâu thuẫn, cô đã chủ động hẹn hắn, muốn nói ra tâm tư mình tuy vậy cô lại không muốn gặp hắn, cô sợ, sợ đối diện với hắn, sợ nhất thời miệng cứng môi khô không thốt nổi một từ.

- Hôm đó..... anh nói rằng nếu ai tìm được chiếc nhẫn anh sẽ xem xét lời đề nghị của họ ! – Liệu có phải máu đang dồn dần lên mặt không ? cô thấy má mình hơi âm ẩm.

Hoàng thoáng ngớ ra, đáy mắt anh lại trở nên lạnh giá xen lẫn niềm hứng thú « Cô ta cuối cùng cũng phải nói ra » . Đôi đồng tử đen láy âm u chăm chăm nhìn An Na không rời, ánh mắt sắc sảo như con dao lam, chỉ cần vạch nhẹ một đường là có thể mở tung cả chiếc hộp đang che giấu tâm hồn kẻ đối diện. Hắn có thể đọc được suy nghĩ của cô.

Hoàng tiến lại gần hơn, An Na nhất thời căng thẳng, hắng giọng không nói gì nhưng cô không lùi lại, vẫn đứng im một chỗ, mồ hôi vài giọt đã vương trên trán. (Má ơi đang tỏ tình mà sao cứ như sắp giết người vậy)

Cho đến khi khoảng cách hai người chỉ còn lại vài centimet ngắn ngủi, mắt hắn từ trên cao nhìn xuống kẻ gần mặt cô, Hoàng nhỏ giọng nói, có vài phần châm biếm trong lời nói :

- Sao ? Muốn làm bạn gái tôi ?

Không gian rộng mở thoáng đãng là thế, chỉ có cô và hắn nhưng thẩm thoát trở nên ngột ngạt khó thở, như thể đang đứng trong một ngõ hẻm ở Phố Cổ Hà Nội, ngực cô phập phùng sau lớp áo , gắng hít lấy thật nhiều oxy vì sợ chỉ cần một chút nữa thôi chỗ này sẽ toàn cacbonic.

- Không ! – An Na trả lời dứt khoát.

Hoàng không tin vào chính những gì tai mình vừa nghe được, là hắn nói sai? Không đời nào!

Cô lùi lại phía sau vài bước để lấy thêm không gian. Rồi dừng cảm nhìn vào mắt hắn, hòng cô khẩn trương nuốt khan, hai tay nhẹ nắm lại. Lúc này cô cần phải có dũng khí. Chót đâm lao rồi thì phải theo thôi.

Thời gian như đã trôi qua nửa ngày, môi cô mới mấp máy :

- Lần đầu gặp anh, tôi mới biết thế nào là lạnh lùng thực sự, một kẻ vô tâm và cuồng ngạo. Tôi nghĩ anh là khắc tinh trời ban cho tôi vì mỗi lần gặp anh là kéo theo hàng đống xui xẻo đổ xuống đầu tôi, nó cuốn lấy tôi không rời, tôi chưa bao giờ gặp xã hội đen, cũng chưa lần nào đánh người đến nổi chảy máu, chưa bao giờ có anti fan ,... mọi thứ cứ quấy rầy cuộc sống của tôi. Tôi đã đốt vía, nhưng không xua đuổi được, vận hạn vẫn cứ bám lấy, cũng đã tính đến nước mời thầy cúng. Nhưng tôi lại gặp một bà thầy bói, bà ấy đưa tôi một tấm bùa trừ tà, có lẽ chất lượng không tốt nên nó phản tác dụng! – An Na ngừng lại và chăm chú ngắm nghía kĩ càng hơn gương mặt tuấn tú kia bởi cô muốn xem sự chuyển đổi biểu hiện trên nét mặt hắn, khe liếm môi rồi tiếp tục - Hoặc cũng có thể, đó không phải là lá bùa trừ tà, chắc bà ta đưa nhầm nên tôi đã thích người đó..... và hôm nay tôi muốn cho người đó biết.

(Ý chị là bùa tình yêu hả)

Nói đơn giản là vậy nhưng để cho “ người đó ” biết , không ai hiểu cô đã phải lấy bao nhiêu dũng khí mà bình sinh cả đời này chắc cô cũng không có đủ.

Phan Tử Hoàng chỉ lặng lẽ nghe những lời cô nói, đồng tử đen lầy luôn rơi sâu vào đôi mắt xanh ruby . Hai tay hắn nhấc nhẹ lên rồi bỏ vào túi quần khiến phần vai mở rộng hơn, khuôn ngực mạnh mẽ dưới lớp áo sơ mi đắt tiền cũng trở nên nổi bật, hiện ra một vùng săn chắc.

Một làn gió heo mây lười biếng dạo chơi qua khu vườn xanh mướt, vài sợi tóc mỏng manh của Hoàng khẽ xòa xuống mặt, tạo lên một dáng phòng trần không kém phần quyến rũ. (Thật là biết cách làm người khác xì máu)

Không gian lại rơi vào một vùng trầm mặc, Hoàng nhìn cô lâu thật lâu, rồi hắn mở miệng nói đúng hai chữ :

- Tại sao? – Hắn hỏi.

An Na lại bật cười.

Sau khi đào bới hết tâm gan của mình lên cho hắn thấy, một chuỗi dài những từ ngữ rất có thể khiến kẻ khác phải động tâm mà nhỏ lệ thì đối phương lại chỉ nói đúng hai từ thọt lỏm “ Tại Sao? “

Tại sao cái gì chứ? Tại sao cô thích hắn ư? Nói thật cho đến bây giờ cô cũng không rõ tâm can mình sao lại thích hắn. Vì hắn đẹp trai? Vì hắn tài giỏi hay vì gia cảnh nhà hắn? Nếu hắn muốn biết điều đó, thì cô sẽ chỉ nói bởi vì anh là Phan Tử Hoàng. Nhưng thực sự hai chữ tại sao này, không chủ cũng không vị nên cô chỉ trả lời như này:

- Mác đã từng nói : Hạnh phúc là phải biết đấu tranh. Ông ấy là thần tượng của tôi nên tôi nghe lời ông ấy, muốn thử một lần! - An Na đáp

- Vậy suy cho cùng, cô vẫn muốn làm bạn gái tôi?

- Tôi thích anh là chuyện riêng của tôi, tôi cũng không hối hận vì đã thích anh. Nhưng chuyện này không liên quan đến anh, càng không cần anh phải có trách nhiệm gì. Tôi nói ra như vậy để giúp tâm tình mình được thoải mái và tôi cũng muốn hỏi anh một câu.

An Na mỉm cười, cảm giác lúc này thật đỡ nặng nề hơn rất nhiều. Khi mà hòn đá cản lối trong lòng bấy lâu nay đã được chính tay mình nhấc ra, cô không còn thấy vướng mắc nữa. Tư tưởng tự nhiên thoải mái.

- Cô muốn hỏi gì? - Khóe môi hắn hơi nhếch lên.

An Na liếm môi , rồi nhìn thẳng mắt hắn không trốn tránh :

- Tôi chỉ muốn biết, đối với anh tôi là người như thế nào?

- Vậy suy cho cùng, cô vẫn muốn làm bạn gái tôi?

- Tôi thích anh là chuyện riêng của tôi, tôi cũng không hối hận vì đã thích anh. Nhưng chuyện này không liên quan đến anh, càng không cần anh phải có trách nhiệm gì. Tôi nói ra như vậy để giúp tâm tình mình được thoải mái và tôi cũng muốn hỏi anh một câu.

An Na mỉm cười, cảm giác lúc này thật đỡ nặng nề hơn rất nhiều. Khi mà hòn đá cản lối trong lòng bấy lâu nay đã được chính tay mình nhấc ra, cô không còn thấy vướng mắc nữa. Tư tưởng tự nhiên thoải mái.

- Cô muốn hỏi gì? - Khóe môi hắn hơi nhếch lên.

An Na liếm môi , rồi nhìn thẳng mắt hắn không trốn tránh :

- Tôi chỉ muốn biết, đối với anh tôi là người như thế nào?

Hoàng nhìn An Na bắt đầu đánh giá.

Cô chờ đợi từng giây phút một để nghe câu trả lời của hắn, cảm giác mỗi giây tựa vài giờ vậy. Cô thực muốn biết rốt cục trong lòng hắn cô là người như thế nào?

Ngay đúng thời điểm Hoàng định cất lời thì một tiếng gọi khác đã vang lên trước, khoảng thời gian cơ hồ cách nhau trong gang tấc .

- Nguyễn An Na!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – Tiếng thét vang chói, văng cái chất giọng thương hiệu “ Chanh tươi” ấy thì không lẫn vào đâu được, chẳng cần phải quay lại cũng biết chủ nhân sở hữu nó là Lê Hương.

Một nhóm người tầm bảy hay tám cô gái từ xa đi đến, người đứng đầu dĩ nhiên là Minh Diễm, tiếp theo là hai “tay sai” Lê Hương - Lê Phương , bọn họ bước lại gần Na , kẻ thì khoanh tay trước ngực kẻ thì chống tay cạnh sườn, bộ dạng sừng sững sỗ sỗ.

Ánh mắt Diễm soi mói nhìn Na, nói mỉa mai:

- An Na , tôi vẫn nghĩ cô là một kẻ tầm thường ham giàu sang như mấy đứa con nhà nghèo khác , thật không ngờ cô lại là kẻ hai mặt , ti tiện đến thế.

- Với những kẻ mặt dày mà thốt phải gọi bằng cụ như nó , tốt nhất là hành động luôn chứ tốn nước bọt làm gì! - Hương vênh vác nhìn An Na đầy thách thức.

An Na nhìn bọn họ, không hiểu tại sao chúng lại ở đây rồi nói những lời hạ nhục cô như vậy, cái gì mà hai mặt, cái gì mà ti tiện?

Minh Diễm bấy giờ mới nhìn sang Phan Tử Hoàng đứng gần đó, đôi mắt kênh kiệu lúc này thay đổi nhanh hơn lật giấy, trở nên dịu dàng hơn, rồi mỉm cười với hắn:

- Thật may là anh cũng có mặt tại đây, anh có biết nó đang lừa gạt anh không? Hoàng à, anh không nên tiếp xúc với những kẻ có tâm địa xấu xa như cô ta.

Hoàng không đáp lời, hắn chỉ lẳng lặng đứng một chỗ như đang ngắm ngắm muốn xem những diễn biến tiếp theo.

Diễm thấy vậy cũng không nói gì với anh nữa, cô hất cằm sang Phương ra lệnh :

- Mang ra đây!

Phương nghe một tiếng, lôi ra một túi giấy màu gỗ nhạt rồi đưa cho Minh Diễm.

Diễm nhận lấy , moi lên một tệp bìa cứng màu trắng, xếp ngay ngắn, rồi xòe ra tạo thành một chiếc quạt, bàn tay trắng muốt nổi bật lên là những chiếc móng được cắt tỉa cẩn thận và phủ một lớp sơn đỏ mận quyến rũ. Cô ta nhếch mép khinh khỉnh :

- Không ngờ cô lên ảnh cũng rất khá.

Dứt lời cô ta thẳng tay ném những tấm bìa vào mặt An Na, chúng bung ra tung tóe, rơi lả tả xuống nền đất lạnh, tất cả đều là ảnh chụp, thật nhiều, có đến khoảng bốn mươi hay năm mươi kiểu gì đó và tất cả đều xoay quanh hai nhân vật , nữ chính là cô người còn lại là Lam Phong.

An Na cúi xuống chậm rãi vươn tay lấy ảnh qua xem và nhìn lần lượt từng tấm.

Cảnh Lam Phong giơ tay ôm nhẹ bầu má An Na , lúc hai đứng bên vệ đường, vẻ mặt cô then thùng cúi xuống.

Lại có mấy cái là hình chụp hai người đang ăn kem, Phong và cô cùng nhìn nhau, khuôn mặt rạng ngời dưới nắng thu dịu nhẹ.

Ảnh chụp kế tiếp là khi hai người ở khu vui chơi thành phố, Lam Phong dẫn cô đi tất cả các trò ở đó, hai người chơi đùa rất thoải mái, đương nhiên là cũng không thiếu những cảnh Phong ân cần giúp cô mua nước, dùng tay áo lau mồ hôi cho Na, cẩn thận giúp cô trèo lên xích đu. Rồi lại khoảnh khắc của một buổi chiều tối, mây trời đen ngịt, Phong kéo tay An Na chạy trong làn mưa trắng xóa để tìm chỗ trú, bóng dáng hai người hài hòa lãng mạn.

Còn rất nhiều rất nhiều những tấm ảnh khác nữa khi cả hai ở trên giảng đường đại học, lúc hai người ngồi gần nhau trò chuyện trên phòng học hay tại thư viện trường.....

Những bức ảnh này có cả chụp trộm, chụp chính diện , chất lượng ảnh khá tốt, từng đường nét đều sắc sảo rõ ràng, góc độ cũng tinh tế. Chỉ có thể nói một câu : Bộ ảnh hoàng hảo đến từng chi tiết!

An Na kinh ngạc một trận, không thể tin nổi những gì đang diễn ra trước mắt mình, cô không ngờ lại có người lén theo dõi họ rồi ghi hình lại.

- Cô thật là trơ trên đấy, An Na à. Người ta có bồ rồi cũng không tha, một đằng câu dẫn Phong một đằng lại chạy đến thân mật với Hoàng. Đúng là đề tiện hết mức! – Minh Diễm chỉ thẳng tay vào mặt cô, lên giọng châm chọc.

An Na vốn không còn tâm tình nghe mấy lời của Diễm, nhưng khi cái tên Phan Tử Hoàng vang lên, cô thu hồi tầm mắt trên ảnh chụp, cả kinh nhìn Hoàng. Vào đúng ngày cô can đảm thú nhận hết tình cảm ột chàng trai thì lại bị gán tội danh bắt cả hai tay. Thê thảm trên cả mức tưởng tượng!

Khóe miệng Hoàng lạnh như băng không nhúc nhích, còn đôi mắt lạnh lẽo trầm tĩnh thâm căn cố đế thì bỗng sa sầm. Hắn lướt qua từng tấm ảnh không bỏ sót một bức nào rồi ánh mắt di chuyển dần lên người An Na.

An Na không biết phải giải thích thế nào cho đúng, bởi thực sự người trong bức hình kia là cô, nam chính trong bức ảnh đúng là Phong và đã có người yêu. Cô câm lặng nhìn Hoàng, đôi mắt mờ mịt cùng hoảng loạn và yếu mềm.

Môi Hoàng hơi cong lên, hắn nhắc chân, tiết sát lại gần cô co đến lúc cả hai sắp dính sát vào nhau thì dừng lại, Hoàng cúi đầu về phía trước, hạ người thấp xuống, gương mặt điển trai đang thu hồi khoảng cách giữa tròng mắt, môi hắn hơi hé.

Cả một màn này đều làm lũ người kia tròn con ngươi kinh ngạc, không phải chứ ? Hoàng muốn.... muốn hôn cô ta ư?

Ngay tại thời điểm khi hai đôi môi chỉ cách nhau vài minimet ngắn ngủi, Hoàng nghiêng mặt sang một bên, gò má trơn mịn của hắn kề sát vào tai cô , buông từng từ từng chữ mà chỉ có hai người nghe thấy:

- Đối với tôi mà nói. Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ đánh giá cô là một kẻ tầm thường. An Na, cô là một người con gái rất khá.....trên mọi lĩnh vực!

Hắn bật ra một tiếng cười nhẹ cho câu kết, rồi lách qua người cô đi thẳng.

An Na đã sớm chuẩn bị tâm lý để nghe một câu khinh miệt hay giận dữ, thật không ngờ Hoàng lại nói những lời này, bàn tay cô vô thức bấu chặt lại , trái tim không ngừng co rút.

- Khoan đã! – An Na cất tiếng gọi Hoàng.

Phan Tử Hoàng dừng lại nhưng không ngoái đầu nhìn cô. An Na hít thở thật sâu rồi quay người đi về phía hắn.

Cô đưa một tay vào túi khoác, một tay còn lại cầm lấy tay hắn. Bàn tay ấy hôm nay sao lại lạnh lẽo đến vậy?!! rồi đặt một vật nhỏ bé vào lòng bàn tay hắn mà không ai ở đó biết cô đang đưa cho hắn thứ gì.

Phan Tử Hoàng chăm chú nhìn cô gái đang cúi gầm mặt , hàng lông mi đen dài khẽ rung rung, hắn mở miệng nói nhàn nhạt vài từ:

- Vứt lá bùa ấy đi !

Tâm tư An Na theo lời nói bất giác trùng xuống, điều phải đến cũng đã đến. Phan Tử Hoàng dù ở bất kì thời khắc nào cũng băng giá , tuyệt tình đến vậy.

Cô chưa bao giờ hy vọng Hoàng sẽ thích mình càng không mơ tưởng đến một mối quan hệ có cái danh nghĩa là “ Bạn gái” bởi đối với cô nó phù phiếm và tầm thường và vì tình cảm mới thứ đáng nói nhất trong một mối quan hệ. Nhưng Hoàng, ngay đến cả việc cô thích hắn, hắn cũng không muốn.

AN Na không đáp.Tiếng bước chân xa dần của hắn, cho đến lúc tắt hẳn, cô mới chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn theo bóng hình càng ngày càng mờ nhạt kia.

Bỗng chốc cả người cô bị kéo lại, dây túi khoác vì lực đạo mạnh quá mà đứt ra, túi khoác rơi phịch xuống, mắt cô không giữ được thăng bằng cả người cô cũng lao theo, ngã ngửa trên nền đất lạnh.

Hành động của Hương quá đổi bất ngờ khiến Na không kịp phản ứng, còn đang định đứng lên thì hàng loạt bóng nước tới tấp đập thẳng vào người cô. Chúng như “tên rơi đạn lạc” bay vèo về phía mình, An Na nhất thời đưa tay lên trước che nhưng đó chỉ là một sự phản kháng yếu ớt mà thôi, nó không thể nào ngăn cản được những quả bóng xối xả đập vào người cô. Chỉ vài giây sau cả người cô ướt sũng.

Đám người Minh Diễm thấy vậy cũng chẳng buồn lương tay, chủ ý của bọn chúng ngay từ đầu đã định là cho An Na một bài học đáng nhớ, nghĩ đến lại càng phần khích, chúng ném tiếp bóng nước đã được chuẩn bị từ lúc đầu, vừa ném chúng vừa cười hỉ hả thỏa mãn kèm theo vài câu nguyên rủa thâm độc, chửi bới, lăng nhục.

An Na kêu âm a mấy tiếng, vùng vẫy muốn đứng dậy thì ngay lập tức bị ấn đầu xuống, bọn chúng từ lúc nào đã đứng vây quanh tạo thành một vòng tròn.

Minh Diễm vẫn khoanh tay trước ngực như cũ, ghéch mặt lên thái độ :

- Bọn đây chưa chơi đủ, cô cứ ngồi đó thêm một lúc nữa đi.

Nói xong đến lượt Lệ Hương, cô ta dăm dăm vừa nói tay vừa cầm bóng nước ném mạnh xuống người cô :

- Cô vẫn định giữ mãi cái giấc mơ quần quai oằn oại đấy đến bao giờ? – Nói đến đây lại một trái bóng nước “nện” xuống – Hôm nay bọn đây sẽ giúp cô tỉnh ngủ!

Minh Diễm khoanh tay trước ngực như cũ, ghéch mặt lên thái độ :

- Bọn đây chưa chơi đủ, cô cứ ngồi đó thêm một lúc nữa đi.

Nói xong đến lượt Lệ Hương, cô ta dăm dăm vừa nói tay vừa cầm bóng nước ném mạnh xuống người cô :

- Cô vẫn định giữ mãi cái giấc mơ quần quai oằn oại đấy đến bao giờ? – Nói đến đây lại một trái bóng nước “nện” xuống – Hôm nay bọn đây sẽ giúp cô tỉnh ngủ!

An Na từ này đến giờ đều không có cơ hội phản kháng, cứ mỗi lần định ngẩng mặt lên thì những trái bóng lại rơi xuống, hay chỉ cần nhúc nhích người muốn chạy đi thì đều bị bọn họ khống chế.

An Na hết như kẻ bị bóng đè (1), bất lực vô cùng!

Lúc này Minh Diễm lại ghé sát đầu sang phía Lệ Phương nhíu mày :

- Sao lại nhót nhót thế kia?

- Tao bơm thêm chút dầu ăn vào mỗi quả bóng. – Lệ Phương nở nụ cười nhàn nhạt.

Diễm quay ra trở mắt, nhìn lại sang An Na một lượt nữa, người cô ta nhẩy nhót từ đầu đến chân, không giấu nổi sự kích thích, cô vỗ vai Phương cười lớn :

- Không hổ danh là bạn tao, mày....

- Mày nghĩ tao chỉ “hiền” thế này thôi sao? – Chưa để Diễm nói hết, Phương dứt khoát cắt ngang lời, rồi từ từ lấy ra trong túi mấy cái bọc màu mè gì đó, khoe miệng nhâng lên hình lưỡi liềm, đều đến nỗi không thể đều hơn – Phải thế này mới là Lệ Phương chứ!

Những bọc túi bóng mỏng bị buộc căng phồng chỉ cần dùng lực nhẹ là vỡ, bên trong đó đựng những thứ bột, mỗi bọc một màu, Phương chia ra cho mấy người rồi lại đồng loạt ném vào An Na.

Dầu ăn cùng nước nhanh chóng làm bột phẩm màu sặc sỡ bám rít vào người cô. An Na uất ức không nói lên lời.

Xong xuôi đầu đấy, đám người Tam Ca Kiu phỉ phỉ tay chân, rồi vỗ đen đét vào nhau, khuôn mặt kẻ nào cũng hả hê sung sướng mãn nguyện.

Minh Diễm cười đắc ý cực điểm, cũng phải thôi giờ An Na trông không khác gì con công hội tử bầy sắc cầu vồng, cô ta đương nhiên đắc ý!

- Cô nên cảm ơn bọn đây một tiếng chứ nhỉ, cô sặc sỡ thế này đảm bảo sẽ thu hút nhiều giống đực hơn đấy!
– Phương nói mỉa rồi cười.

...: Trên tầng thượng toàn nhà H ::.....

Lam Phong nhanh nhẹn cầm mấy túi giấy ăn cùng vài chai nước khoáng, leo lên tầng thượng. Rồi anh từ từ đẩy cửa.

Một cô gái quay lưng về phía anh, toàn thân bị phủ những thứ bột màu sắc đang đứng gần lan can, tóc ướt xỏa trên lưng, vài làn tóc bay phấp phới trong gió chiều tà. Chân nhỏ thon dài chậm chậm bước tiến tới sát lan can, khẽ nhắc chân để lên bậc gần đó, hai tay lấm lem màu mè, dịu dàng giang ra rồi đặt chậm lên bề mặt xi-măng. Cô gái nhướn người về trước rồi lặng nhìn xuống dưới, một thoáng qua đi cô lại ngược gương mặt hướng về phía bầu trời cao xanh. Hình như cô ấy còn muốn bước mấy bậc nữa.

Đèn cảnh báo nguy hiểm nhấp nháy trong đầu, Lam Phong hoảng hốt vội vã lao tới, cánh tay mạnh mẽ ôm lấy ngang người An Na, cả hai cùng ngã về phía sau.

Lòng anh chưa xót biết bao khi thấy cô ngồi thụp trên đồng ảnh chụp, những tấm ảnh có cô và anh, người cô ướt nhẹp, những sợi tóc rối loạn dính dáp, nham nhở là bột màu. Anh hiểu toàn bộ chuyện này là thế nào. Anh hối hận, hối hận vì mình cũng là một phần nguyên nhân khiến Na phải lâm vào hoàn cảnh này. Anh vẫn tưởng cô cứng rắn, vẫn tưởng cô mạnh mẽ nhưng con người không phải lúc nào cũng luôn mang bộ gai cứng nhọn trên mình, có lúc vì một mối họ không muốn gồng mình nữa. Và khi đó anh muốn mình có thể làm một điểm tựa vững chắc cho An Na.

Lam Phong xốc người An Na ngồi dậy, mặt anh tỏ rõ vẻ lo lắng nhưng nhìn kẻ đang ở trước mặt mình xem, thật là đáng hận, cô ấy còn ngơ ngác ngắc ngắc mở to hai mắt nhìn mình như không hề có chuyện gì.

- Sao lại ngốc nghếch vậy hả? Vì những chuyện vớ vẩn đó mà vứt bỏ tất cả ư, mạng sống này là rất quý giá, hiểu không? – Phong không thể nhịn nổi, muốn giáo huấn An Na một trận

An Na nghe xong mặt lại càng thêm ngơ ngẩn một cách khờ dại, đôi mắt xanh ngây ngốc không rõ những lời Phong đang nói là gì!

- Đừng dùng ánh mắt đó nhìn anh!

Na thoáng ngạc nhiên khi thấy Phong xưng “ anh” với mình, cô có chút không quen. Nhưng Phong lại chẳng mấy may để ý đến biểu hiện đó :

- Anh mà không lên kịp chắc em nhảy xuống đó rồi phải không?

Anh thật chẳng hiểu sao bây giờ người ta có thể dễ dàng nghĩ đến chữ tự tử đến một cách vô thức như thế.

Ồ thì ra là vậy ! An Na cười phá lên:

- Phong à, anh bị nghiện phim truyền hình hả? Haha em chỉ đứng hóng gió thôi. Anh nghĩ em là loại người có thể mù quáng trong chuyện tình cảm sao?

Chẳng ai dám đảm bảo mình sẽ luôn biết “ trường mực” trong cảm xúc..

Và cũng chẳng ai khẳng định chắc chắn mình có đủ bản lĩnh để tự chủ mọi ý thức khi mà trái tim lỡ loạn nhịp.

- Thật không? – Phong cau mày.

- Thật, lý trí em kiểm soát hành động bản thân rất tốt nhá! hehe

Nói xong , cô lại ôm bụng cười ha hả. Mặt Phong đ.ầ.n t.h.ố.i nhìn kẻ đang sắc súa kia, An Na cười lẩn lộn , chắc hẳn cô đã rất buồn cười, cô cười nhiều đến nỗi Phong thấy trong mắt cô đã dâng lên vài tầng ẩm ướt, hàng nước rịn ra làm lông mi đen huyền ướt bết, bám dính vào viền mắt, miệng cô ngoác rộng khiến anh chẳng phân biệt được giữa đây là mếu hay cười nữa.

Con người có thể giấu đi mọi điều trong lời nói, nhưng ánh mắt thì không thể giấu nổi tâm trạng của họ.

Cô luôn che giấu cảm xúc của mình như thế này ư?

Phong chìm vào sự trầm ngâm, cô gái này có một khí chất rất đặc biệt, cả lúc khóc hay khi tập trung suy nghĩ. Thoáng chốc anh có ý muốn che chở cho người con gái ấy, muốn bảo vệ cô để cô không còn bị bắt nạt vô cớ nữa.

Anh nhẹ nhàng kéo An Na về phía mình, thân thể mỏng manh của cô được bao bọc trong ngực anh. Anh nâng cằm cô, khiến cô chỉ có thể hướng về anh, mắt cô đẹp đến động lòng người, xanh ngời và sáng trong. Phong dịu dàng giơ tay lên lau khô những vệt ẩm ướt quanh mắt cô, da cô thật mịn, thật mát như làn da của người khác muốn chạm vào. Đã lâu rồi trong lòng anh không chất chứa nhiều thứ cảm xúc hỗn độn như bây giờ.... Phải, đã rất lâu rồi.

Lá mùa thu rơi rụng phất phơ giữa trời xanh, thanh âm ấy xì xào, lao xao như khúc nhạc chỉ thuộc riêng về mùa thu. Vài cánh lá vàng sậm bị gió quấy, cuốn lên cao, lá mỏng manh nhẹ tựa lông hồng bay lên, lướt qua sân thượng.

An Na đã thôi cười từ lúc nào không hay, cô yên tĩnh nhìn Phong. Những lời Phan Tử Hoàng vừa nãy vẫn quẩn quanh trong đầu cô “Đối với tôi mà nói. Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ đánh giá cô là một kẻ tầm thường. An Na, cô là một người cô gái rất khác.....trên mọi lĩnh vực!”

Giờ đây khi đứng trước mặt Phong cô chợt hiểu ra ý từ trong lời nói ấy, đó không chỉ đơn thuần là một câu nhận xét bình thường, đó còn là lời vạch trần con người cô, Hoàng đang cố nhắm tới những bức ảnh mà Minh Diễm đem tới. Hoàng tin cô thực sự là kẻ bắt cả hai tay????!!!!

Cũng phải thôi, An Na đâu ngờ một vài cảnh ở trong đó cũng từng có lần Hoàng là người “đích thân” chứng kiến. Kẻ gốc mối nghi giữa hai người là tình cảm thanh thuần bạn bè.

Sự trầm tĩnh kéo dài trong cả không gian lẫn thời gian rồi nó được chấm dứt bằng một cuộc điện thoại.

Tại một cửa hàng xa xỉ phẩm (2), nơi đây nổi tiếng với những món hàng đắt giá đến cắt cổ, nó vượt xa hơn nhiều so với những gì người ít tiền có thể hình dung ra trong đầu.

Theo chân nhân viên cửa hàng, Lam Phong được đưa đến một quầy bar nhỏ. Vì không phải là một nơi để kinh doanh đồ uống, nên quầy bar này chỉ dành cho những khách quen hay những người có mối quan hệ thân cận với chủ cửa hàng.

Từ xa, anh đã nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, Hạ Ngọc Hân, tay đeo gang trắng, cô đang tỉ mỉ xem xét vài món đồ đựng trên chiếc khay nhưng màu tím than, đứng bên cạnh là người quản lý cửa hàng.

Lúc thấy anh đến cô ta khẽ nói nhỏ với Hân, rồi cũng ý tứ rời đi, chỉ còn lại Hân và Phong.

- Anh đến rồi à?

Hân vẫn vậy, vẫn luôn nở nụ cười mỉm, vẫn thường dùng cái chất giọng êm tai đến ngọt ngào mỗi khi nói chuyện với mọi người, nó có thể dụ người khác chìm vào giấc ngủ, nhẹ nhàng tựa như giai điệu của bản tình ca sâu lắng. Có đôi khi anh cứ ngỡ mình là người duy nhất mà cô ấy muốn dùng thứ thanh âm tuyệt vời đó để nói chuyện.

Phong cũng nở một nụ cười ấm áp không kém đáp lại, anh từ từ đi đến chỗ cô, dùng một cái ôm và cái thơm má thay cho lời “Chào “

27. Chương 27: Thì Ra Là Thế !

Tại một cửa hàng xa xỉ phẩm, nơi đây nổi tiếng với những món hàng đắt giá đến cắt cổ, nó vượt xa hơn nhiều so với những gì người ít tiền có thể hình dung ra trong đầu.

Theo chân nhân viên cửa hàng, Lam Phong được đưa đến một quầy bar nhỏ. Vì không phải là một nơi kinh doanh đồ uống nên nơi này chỉ dành cho những khách hàng quen hay những người có mối quan hệ thân cận với chủ cửa hàng.

Từ xa anh đã nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, Hạ Ngọc Hân, tay đeo gang trắng, cô đang tỷ mỉ xem xét vài món đồ dùng trong chiếc khay nhưng màu tím than, đứng bên cạnh là người quản lí cửa hàng.

Lúc thấy anh đến, cô ta nói nhỏ với Ngọc Hân rồi cũng rời đi tức thời, để lại còn mỗi Phong và Hân :

- Anh đến rồi à?

Hân vẫn vậy, vẫn luôn nở nụ cười mỉm, vẫn luôn dùng cái chất giọng êm tai đến ngọt ngào để nói chuyện với mọi người, nó có thể du người khác chìm vào giấc ngủ, nhẹ nhàng tựa những giai điệu của bản tình ca sâu lắng. Có đôi khi anh cứ ngỡ mình là người duy nhất mà cô ấy muốn dùng thứ âm thanh tuyệt vời đó để nói chuyện.

Phong cũng nở một cười ấm áp không kém đến cạnh cô, dùng một cái ôm và thơm má phải thay cho lời “chào”

Hân miễng cưỡng làm theo rồi nhẹ nhàng nói :

- Ở đây có mỗi chúng ta thôi, không cần thiết phải làm như vậy.

Phong hơi thần thờ rồi gật đầu qua loa. Anh liếc nhìn xuống khay nhưng :

- Là hàng mới về à ?

- Ừm, về hôm trước nên em qua xem một chút. – Vừa nói, Hân vừa cầm chiếc kính núp lia qua qua chiếc đồng hồ hiệu Rolex có đính kim cương rất tỉ mỉ, viền mặt là màu xanh ngọc lục bảo.

Lam Phong lười cầm một chiếc cài áo lên ngắm nghía, đó là hình hai bông hoa kết lại với nhau được làm thủ công bằng vàng trắng, cánh hoa gắn đá hồng ngọc, cực kì duyên dáng và quý phái :

- Em có thích cái này không ? – Mắt anh sáng lên , quay sang nhìn Hân cười cười.

- Em không hợp với nó đâu ! – Hân liếc nhanh qua rồi tập trung xuống món đồ cuối cùng trên tay.

Gia đình Hân làm kinh doanh, buôn bán chủ yếu là mặt hàng xa xỉ phẩm ngoại nhập, nhưng hầu hết là mặt hàng liên quan đến làm đẹp như trang sức, nước hoa và quần áo. Vì rảnh rỗi nên cô giúp ba mẹ quản lí một chi nhánh nhỏ, làm vài việc vặt cho đỡ chán, như là mỗi ngày đến xem doanh thu buôn bán ra sao, đặt hàng và kiểm hàng, còn vẫn có một phó quản lí ở đây suốt mười tám tiếng để trông coi.

Hân cẩn thận đóng lại chiếc hộp, tháo gang tay rồi rót hai ly rượu vang đỏ, đưa cho Phong còn mình thì nhấp một ngụm.

- Em gọi anh là vì chúng ta cần bàn một số chuyện – Tay cô nâng ly rượu lắc lắc, điêu luyện như đã làm hàng ngàn lần.

- Vụ ảnh chụp lén là do em làm phải không ?

Câu hỏi bất ngờ cộng thêm đáng vẻ trực tiếp kia làm Hân thoáng giật mình, cô không nghĩ anh sẽ hỏi vấn đề này.

- Em tưởng anh đã biết – Giọng cô thản nhiên như không. Cô điều chỉnh tâm thế nhanh hơn cả lật sách.

Phong nheo mắt. Anh đã rất hoài nghi khi nhìn thấy chúng bởi vì vài lần anh đi cùng An Na, Ngọc Hân đều biết rất rõ ràng địa điểm lẫn thời gian, ắt hẳn là Hân đã cho người theo dõi.

- Em chỉ nói anh tiếp cận cô ấy, không hề nhắc đến vấn đề chụp ảnh ! – Rồi sau đó chính cô đã gửi chúng cho nhóm Minh Diễm, anh thăm nghĩ.

Đôi khi Phong hay tự cười chính bản thân mình, vì quá yêu một người con gái mà ngu ngốc chấp nhận làm tất cả mọi việc cô ấy muốn với một cái ý nghĩ ngây thơ rằng như vậy cô ấy sẽ vui và biết đâu đấy sẽ cho anh một cơ hội. Nhưng anh đâu ngờ càng ngày Hân càng thay đổi, lạnh lùng hơn, sâu xa hơn.

Đâu rồi nụ cười trong veo, lấp lánh ?!

Đâu rồi cô gái không toan tính ,mơ mơ ?!

Cô nàng đơn thuần ngày xưa anh quen giờ đã đeo một chiếc mặt nạ khác hoặc cũng có thể cô ấy đã biến mất ?!!

- Đúng vậy ! Có sao không ? Anh thương tiếc cô ta à ? – Hân nhìn xoáy vào đôi mắt nâu của Phong, vẻ dịu dàng lúc trước giờ đã biến chuyển.

Lam Phong nhìn Hân không trả lời.

Hân vẫn thường nói hai người không có chút nào giống nhau, không thể nào yêu thương, làm bạn bè thì tốt hơn. Nhưng anh lại không nghĩ vậy, anh thấy hai người đều có chung một điểm đó là : Mù quáng trong tình yêu và rất hết lòng với đối tượng của mình, chỉ là cách thức thể hiện khác nhau mà thôi.

Hân và anh quen nhau đã lâu.....

Anh gặp Hân vào một buổi chiều đầy nắng và gió.

Nếu hỏi anh tình yêu sét đánh có hay không ? Anh đã không tin cho đến ngày hôm đó, ngày anh gặp Hân giữa ngã ba đường. Anh mê mẩn nhìn cô gái đang đứng chờ đèn đỏ, cô diện chiếc váy hồng dịu dàng rồi lướt qua anh trên vạch kẻ đường, cuốn theo cả một tâm tình của chàng thanh niên mới lớn. Mãi cho đến khi đèn chuyển xanh, anh ngẩn ngơ nhìn theo bóng cô quên mất cả khởi động xe, tiếng còi inh ỏi đằng sau thúc giục, làm anh thức tỉnh từ trong u mê. Ngày hôm đó, anh quên đường về nhà, vòng vòng qua cái bùng binh mấy lần mà không biết đi lối nào dù mỗi ngày anh đi phải đi qua đấy không dưới 5 lượt.

Và một động lực vô hình đã thôi thúc anh, ngày nào cũng giờ đó, tầm đó đứng chờ cô gái ở ngã ba đường chỉ có điều cô không xuất hiện.

Rồi nhà anh chuyển đi, anh không còn rẽ qua con đường đó nữa. Luyến tiếc biết bao và một lần nữa ông trời thương anh, cho anh gặp được cô. Hai người sống cùng ở một khu phố - nơi anh mới chuyển tới . Sáng nào anh cũng được nhìn thấy cô, đi cùng cô trên cả đoạn đường đến trường. Sung sướng !

Lần lá làm quen , anh được biết tên cô là Hân, Hạ Ngọc Hân. Cái tên của người con gái đầu tiên làm anh rung động, nó có nghĩa là niềm vui quý giá.

Hân hồi đó rất thơ ngây lại hay cười, dùng như tên cô vậy. Vì ở cùng một khu nên hai người thường xuyên tíu tít qua nhà nhau chơi , Hân hay kể những câu chuyện linh tinh nhưng Phong không hề thấy nó vớ vẩn ngược lại anh còn luôn tỏ ra hào hứng, rồi cũng thỉnh thoảng có hẹn hò đi đâu đấy, loanh quanh khắp những khu phố Hà Nội. Và rồi anh quyết định thừa nhận tình cảm với cô :

- Làm bạn gái anh nhé, Hân ? – Anh cầm bó hồng trắng to dùng , được gói cẩn thận rồi nâng lên trước mặt cô.

Hân đã rất ngạc nhiên, cô nói cho cô thời gian xem xét, hứa sẽ trả lời anh.

Rồi vài ngày trôi qua, Phong không gặp được cô. Sang nhà tìm cũng không thấy, điện thoại thì khóa máy, sáng chờ cô đi học nhưng Hân đã đi trước để tránh mặt anh. Cho đến ngày thứ 4 một sự kiện « tâm vóc lịch sử » đã xảy ra : Anh trông thấy cô nhưng không chỉ một mình cô, Hân đi cùng một người con trai khác, cậu ta cũng bằng tuổi anh, học cùng trường với anh hơn thế lại cùng lớp với anh nữa và càng đặc biệt hơn người đó là bạn thân của anh – Phan Tử Hoàng.

Hai người họ cùng nhau đi trên một chiếc xe đạp, Hạ Ngọc Hân cầm túi sách ngồi sau, vẻ mặt tươi cười sáng láng hơn bao giờ hết, rất vui vẻ, rất hạnh phúc đầu đầu anh còn thấy vài nét mãn nguyện trên nét mặt cô mà những lần bên cạnh anh, cô chưa bao giờ tỏ ra như vậy. Trong lòng nổi lên nỗi hoài nghi chua xót pha lẫn vị chua. Anh ghen tị, hết mức ghen tị, hai tay siết chặt đến phát run.

Phong nhớ mình đã đứng đó thần thờ rất lâu rồi anh lại tự phủ định những thứ kia, là anh đã nghĩ quá nhiều rồi, anh đã biết Hoàng từ lúc còn rất nhỏ, hai người học chung thuở mẫu giáo, Hoàng khi ấy còn là một cậu nhóc lạnh lùng mắc chứng trầm cảm cho đến khi trở lại thành một người bình thường, học cùng anh cho đến tận cấp ba bây giờ. Hoàng biết anh thích Hân mà, chắc chắn cậu ấy sẽ không làm chuyện có lỗi với anh. Anh tin tưởng Hoàng . Phải, anh tin tưởng sự việc này chỉ là tình cờ.

Anh đặt niềm tin vào đó, trút đi những âu lo vớ vẩn ra khỏi đầu nhưng Hân lại « đánh gục » niềm tin nhỏ nhoi đó của anh.

- Xin lỗi ! Tình cảm của anh hãy gửi gắm vào người khác nhé – Hân thẳng thắn nhìn vào mắt anh, rõ ràng từng chữ từng chữ một. Không hề ngại ngùng , bẽ lên, không hề cảm thấy hối tiếc hay có tội, cô từ chối nhẹ nhàng thế đó. Nó như chất độc vô hình làm tim ai đó quặn thắt.

- Em không nhận lời là vì người khác đúng không ? – Dù rất đau lòng nhưng anh vẫn muốn hỏi rõ sự việc này.

Hân không trả lời như ngầm thừa nhận .

- Là Phan Tử Hoàng, phải không ? – Anh vẫn tiếp tục, đôi mắt sáng âm đã lạnh cóng từ lâu.

Không muốn lai dai lâu, Hân lại một lần nữa thẳng thắn trả lời, một lần nữa lại dìm con tim chưa một lần tổn thương của Phong xuống dưới nước băng tuyết :

- Phải, em thích Phan Tử Hoàng, anh có thể không biết, nhưng em thích anh ấy từ trước khi quen anh rồi.

Đau lòng!

Quá sức đau lòng!

Thì ra không phải Phan Tử Hoàng cướp người con gái ấy, là anh, ngay từ đầu anh đã là kẻ thứ ba xen vào. Phong hận, hận không thể quên Hân sớm hơn.

Nhưng làm sao bây giờ, anh không thể ngừng lại việc thích cô.

- Được, anh sẽ không can thiệp vào chuyện em thích ai vì vậy em cũng không thể ngăn cản anh thích em.

Và thế là từ đó, anh luôn lặng lẽ trong mối tình đơn phương chỉ thuộc về mình. Anh không còn làm phiền cô, cuốn quýt lấy cô nhiều như trước nữa. Anh dùng sự quan tâm thầm lặng để yêu thương. Anh nói :

- Chỉ cần em muốn, anh vẫn ở đây – Phong dùng tay đập mạnh lên ngực trái – Sẽ luôn sẵn lòng giúp đỡ em, bên cạnh em mỗi khi em cần.

Ngày đó , anh vào Sài Gòn cùng cha. Anh không muốn nhìn thấy cảnh thẳng bạn thân nhất bên cạnh Hân. Anh vẫn muốn giữ tình bạn dài hơn cả một thập kỉ ấy, anh không muốn tranh giành , không muốn gì cả.

Ngỡ tưởng chiều dài năm tháng, cùng khoảng cách địa lý sẽ làm nguôi ngoai đi hình ảnh và cảm xúc của mối tình đầu, nhưng không, nó chẳng là gì cả..... chẳng là gì cả.

Một chuyện không ngờ nhất lại xảy ra, sau hơn ba năm không liên lạc.

Hân chủ động gọi điện cho anh, lúc nhìn màn hình điện thoại nhấp nháy tên cô, anh lại lắc đầu nghĩ rằng mình ảo tưởng nhìn nhầm, vẫn ấn nút xanh, chất giọng ngọt ngào như mật ong vang lên ở đầu dây bên kia, Hân nói:

- Em cần anh!

Một câu ba từ ngắn ngủi, tuy không phải là “ I love you” nhưng cũng đủ làm anh sung sướng, nuôi hy vọng.

Và lại lần nữa, Hân cho cái hy vọng bé nhỏ ấy vào dĩ vãng, nó thoi thóp rồi tắt lịm đi trong tâm can anh, từ đấy về sau không dám xuất hiện nữa bởi vì.....

Cô muốn anh quay về cùng với một vai diễn!

Vai diễn bạn trai cô !

Buồn cười, người khác nhìn vào sẽ cười anh, họ sẽ nói anh không đáng mặt một thẳng con trai !

Có điều, cảm xúc là thứ rất xấu xa, nó không biết gì về đạo đức, không biết gì về luân thường, không biết đạo lý càng không hề biết đúng sai.

Anh đặt vé máy bay, từ nam anh kéo vali thẳng ra Hà Nội.

.....

.....

.....
- Là em muốn chúng ta chia tay ?

- Đây cũng chỉ là một mối quan hệ ảo, có chia tay hay không cũng vậy, anh phải hiểu điều đó! – Hân chẳng đắn đo nói luôn chú ý mời anh đến đây.

Cô nhờ anh đóng vai bạn trai vốn là muốn để Phan Tử Hoàng xem bởi vì Hoàng vẫn chưa nói thích cô nên Hân muốn dùng kế khích tướng .Lúc biết được lý do ấy, Phong đã rất buồn cười. Hân cũng ngốc hệt như anh vậy.

Nói sao nhỉ, có tiếng nhưng không có miếng, trước mặt mọi người giả vờ thân thiết như tình nhân mặn nồng hạnh phúc nhưng sự thật bên trong thì chỉ có một người hạnh phúc, đó là Phong. Dù là tình ảo nhưng nghĩ đến việc được bên cạnh Hân hằng ngày nên anh rất vui vẻ.

Bởi một Nguyễn An Na xuất hiện, Hân nói muốn tìm hiểu cô ta, Phong từ một diễn viên lại đảm nhận thêm trọng trách của một « con tốt » trong ván cờ. « Con tốt » ấy bị người ta tiêu khiển cho đến khi không thích dùng nữa thì liền muốn quăng đi.

- Vì sao ? – Phong hỏi

- Chẳng có vì sao nào cả ! – Hân lạnh nhạt

Phong lại im lặng, thời gian chậm chậm trôi qua anh trầm giọng :

- Tại sao lại là lúc này ???

- Khi bắt đầu kế hoạch này, anh nên rõ sẽ có ngày mọi người biết chúng ta chia tay như vậy, chỉ là sớm hay muộn thôi – Hân lại đảo ly rượu một vòng, xoay qua đặt miệng cốc gần mũi, hít nhẹ một hơi thưởng thức rồi từ tốn nhấp một ngụm. Động tác rất mê người !

28. Chương 28: Bản Chất Vẫn Là Thế

- Vì sao ? – Phong hỏi

- Chẳng có vì sao cả ! – Hân lạnh nhạt

Phong lại im lặng, thời gian chậm chậm trôi qua anh trầm giọng :

- Tại sao lại là lúc này ???

- Khi bắt đầu kế hoạch , anh nên rõ sẽ có ngày mọi người biết chúng ta chia tay như vậy, chỉ là sớm hay muộn thôi. – Hân lại đảo ly rượu một vòng, xoay qua đặt miệng cốc gần mũi, hít nhẹ một hơi thưởng thức rồi từ tốn nhấp một ngụm. Động tác rất mê người !

Thấy Phong không trả lời,Hân lại tiếp lời :

- Chẳng phải anh nói miễn là em vui thì anh đều chấp nhận ư ? – Hân tiến đến nhẹ cầm lấy bàn tay Phong mân mê, giọng nói lại ngọt ngào như mật ong vàng – Anh muốn em được hạnh phúc mà, anh hãy ở lại bên cạnh An Na, khiến cô ấy phải thích anh thậm chí là yêu anh, được không ?

Bởi vì làm như thế thì cô sẽ mất đi một đối thủ đồng thời lại không có người đeo bám mình, sẽ chẳng có thứ gì cản trở cuộc tình duyên với Phan Tử Hoàng. Một kế sách chu toàn cho đôi bên.

Nhưng Phong vẫn chẳng mấp máy một lời, Hân lại tiếp tục đến bên khoác hai tay lên cổ anh, đôi mắt to tròn nhìn Phong chăm chú, mặt hơi nghiêng nghiêng đi :

- Mà em nói chia tay ở đây, chỉ là chia tay cho người khác nhìn thôi, chúng mình sẽ vẫn qua lại như bình thường. Có điều.....là phải giữ bí mật, không được công khai .

Hân sợ Phong sẽ không đồng ý, cô bèn đưa ra điều kiện này hòng chiều lòng anh. Từ trước đến nay, chưa bao giờ Hân thấy một người con gái nào có thể được ở cạnh Hoàng lâu như An Na, thậm chí hai người họ còn có những hành động ” đụng chạm” nhau, nhìn rất thân mật mà đến ngay cả cô cũng chưa một lần được

Hoàng đối xử như thế. Có thể nhiều người không biết nhưng cô, Hạ Ngọc Hân hiểu con người Hoàng hơn bất kì ai hết, cô nhận ra An Na là một mối nguy hiểm, đe dọa sẽ cướp mất người con trai cô yêu bấy lâu nay.

Cả người Hân lại càng sát vào Phong nhiều hơn, bàn tay thon dài trắng mịn chủ động lướt từ cổ đến vai rồi trườn qua ngực anh, rất từ từ cô ôm lấy thắt lưng Phong, mái đầu tựa lên bờ vai vững chắc của Phong. Rất làm nũng mà nói :

- Chẳng nhẽ anh không muốn thấy em cười, đồng ý khó thế ư ! – Giọng cô nỉ non bên tai Phong.

Anh nhếch môi nở một nụ cười, rồi nhẹ nhàng mơn trớn da mặt Hân. Cô gái này đã thay đổi rồi, hoàn toàn khác xưa rồi, đến một chút , một ít cũng không còn, chúng đều bị dòng thời gian vô tình cuốn trôi.

Anh nhẹ nhàng đẩy cô ra khỏi người mình :

- Như vậy, còn Phan Tử Hoàng thì sao, còn những người khác nữa, có công bằng với họ không ?

Câu hỏi của Phong làm Hân giật mình, gương mặt xinh đẹp cứng đờ như tượng đá, da mặt cũng biến sắc khác thường. Phong lại cười nhẹ, gẩy vài sợi tóc Hân ra sau vành tai :

- Đối với anh thì không sao, anh đã quen nhận được thứ tình cảm rơi vãi đó – Thậm chí là chẳng hề có, có chăng chỉ là nhắm mắt vào ảo tưởng nghĩ rằng nó có, Phong lại lắc đầu nhìn Hân – Nhưng em nghĩ xem, nếu một ngày nào đó hai người yêu nhau, em còn muốn lén lút tình yêu vụng trộm này không ? Cứ cho rằng có đi, Hoàng rất thông minh và nhanh nhạy. Cậu ta sẽ không để yên.

Nghe Phong phân tích như vậy, cả người Hân càng lạnh toát. Cô loay hoay mãi rồi cũng gượng hỏi Phong :

- Cuối cùng, anh vẫn không muốn giúp em ? – Ánh mắt Hân ngập tràn sự mong chờ, cô không muốn từ bỏ Hoàng, không muốn.

- Hân à, cho đến bây giờ em vẫn không hiểu thế là nào là tình đơn phương, thế nào là tình yêu thực sự. - Phong thở dài, đôi mắt u buồn pha lẫn thương xót.

- Chẳng phải là em đang muốn biến tình đơn phương thành tình yêu thực sự đó sao. - Hân đáp

- Nếu anh cũng như vậy , cũng muốn được tình yêu trở thành song phương, không ai chịu buông tay thì đâu mới là điểm dừng cho tất cả ?

Phong nói không chút ngần ngại. Có lẽ đã đến lúc anh cần phải nhìn lại mọi thứ diễn ra giữa hai người trong thời gian qua, cần chút bình tâm để suy xét xem anh đối với Hân bây giờ gọi là gì, đó còn gọi là tình yêu hay chỉ là náo bộ cổ tạo ra một màn huyền ảo vô thực, ngỡ rằng mình còn tình cảm với cô nhưng thực chất thì không phải vậy !

- Phong..... – Hân lặng người đi, nhỏ tiếng gọi tên anh.

- Từ nay, em không cần phải giả vờ làm bạn gái anh, cũng không cần lén lút yêu đương gì cả ! – Chẳng để Hân nói nốt, Phong đã đi đến kết luận để chấm dứt cuộc đối thoại. Anh xoay người bước đi ra hướng cửa.

Ngoài trời lại bắt đầu gợn lên những cơn gió heo may, lòng Phong thoáng chút xao xáo, rồi lại lắng xuống ngay. Đứng ngắm những dáng người vội vã ngược xuôi, đôi mắt anh khẽ khép lại để tịnh tâm : mối tình đầu của anh là một giấc mơ đang dở bị đánh thức giữa tròng và anh bằng lòng với điều đó. Tuy có những khoảng không hụt hẫng cùng những dư vị tiếc nuối nhưng không sao cả, sẽ nhanh thôi ở đâu đó trong con tim này sẽ liền lại. Bởi vì chân thành dành sự thương yêu ột ai đó, còn họ thì chẳng coi trọng nó, người sai lầm là họ không phải anh. Không đáng !

Không phải ngẫu nhiên mà Hân lại chọn thời điểm này để dừng lại mối quan hệ như bức bình phong kia. Cô không nói không có nghĩa người khác không đoán được. Tự mình cho người theo dõi , lén chụp ảnh An Na với Phong rồi lại tình cờ công bố vào đúng lúc Na tỏ tình với Hoàng, cô ta muốn gián tiếp gây sóng gió cho Na bằng sự kiện « Mối tình thanh mai chúc mã của couple đẹp nhất trường bị đổ vỡ vì kẻ thứ ba ». Phong biết chủ ý này ngay từ khi Hân đề nghị chia tay nhưng anh không muốn vạch rõ ngay tại đó, anh vẫn còn muốn nín giữ chút hình tượng cho cô.

Quả thực vậy, chỉ sau một đêm thông tin được lan truyền còn đi nhanh hơn cả siêu bão cấp 13. Chủ đề bàn tán sôi nổi chủ yếu xoay quanh cặp đôi Lam Phong – Ngọc Hân. Bình thường thái độ của mọi người đã không ưu ái gì An Na lại cộng thêm chuyện này nhiều người càng tỏ vẻ khinh thường ra mặt, rất thái độ mà đánh giá .

- Thật đáng thương cho Ngọc Hân, xinh đẹp, tốt bụng , lại tài năng như thế mà bị đá – Một cô gái có mái tóc bầm thớ dài, vẻ mặt tỏ rõ thương xót.

- Hôm nay tôi đến sớm nè, vừa vào cửa liền gặp Hân, vẻ mặt tiêu tụy, đầu tóc xù xù búi cao như kiểu không chải vậy, hai hốc mắt thâm đen, da mặt còn sạm đi cơ chắc chắn là do thức đêm. Nhìn đáng thương – Một nàng khác mặc áo màu thiên thanh lại lắc đầu.

- Công lực của tình yêu to lớn thật, có thể biến một bông hồng đang xuân sắc thành bộ dạng « xấu lạ » trong gang tấc !

- Lũ đàn ông con trai thật ngu dốt, không hiểu mắt mũi Lam Phong để đâu mà đi thích con nhỏ kia, bỏ Hân chứ - Lại là áo thiên thanh lên tiếng.

- Nay đừng có trách Phong đẹp trai của tui, có trách thì trách con nhỏ kia biết cách giăng bẫy dụ Phong – Tóc bầm ra mặt bệnh người.

An Na lúc biết được chuyện này cô cảm thấy rất áy náy với Phong, chỉ vì mình mà hai người họ lại ra như vậy.

Cô muốn gặp Phong để hỏi cho ra nhẽ nhưng mấy hôm nay đều không thấy Phong lên giảng đường, gọi điện cũng không thấy có ai nhắc máy, đành vậy khi nào gặp rồi hay.

.

.

.

.....

Trong tiếng nhạc xập xình đình tai nhức óc ở Maximum Club,dưới ánh đèn nhấp nhàoang thỉnh thoảng lại tề giạt giạt vài cái, những bộ cánh ánh bạc đánh kèm những miếng kim loại bóng loáng càng lấp lánh lung linh hơn.

An Na chính thức đi làm nhân viên tại một Bar – Club, là do bà chủ trọ giới thiệu. Cô mắc quá, chưa lo xong khoản phải trả tháng trước thì đã gần hết tháng này, bà ta nhắc hoài thái độ cáu gắt chẳng dễ chịu gì, hơn nữa số tiền cô vay Quỳnh Vy để lo thuốc men ẹ cũng chưa trả được đầy đủ. Kẹt tiền, cháy túi, nói chung là kiếm cũng ra nhưng chẳng đủ chi phí. Dòng đời « xô bồ » An Na không còn lựa chọn nào khác đành thuận ý .

Club này khá rộng, thiết kế theo hình con tàu, chia ra làm hai tầng, tầng một là bày bàn đứng với hệ thống ánh sáng lung linh hòa quyện trong những giai điệu âm nhạc tuyệt hảo, sân khấu chính không lớn, đủ để các vũ công trình diễn « bay nhảy » đây cũng là sảnh lối lên tầng hai, tầng này có một quầy bar dài , các vị khách có thể tận mắt chứng kiến những màn pha chế cốc-tai nghệ thuật và thư giãn trên những chiếc ghế sofa mềm mại dễ chịu.

An Na vì là người mới nên được điều phục vụ trên tầng hai. Lần đầu làm việc ở nơi như này, cô còn nhiều bỡ ngỡ, cũng may vừa vào đã quen được một người, chị đó tên Ngân, chị cũng là người trực tiếp hướng dẫn cô.

Ngân khá xinh xắn, chị không giới thiệu nhiều về bản thân mình chỉ nói qua vài nét cơ bản, thấy Na có chút ngây ngô mà chân thật, Ngân rất quý :

- Em đi làm ở bar thế này là vì túng tiền đúng không ? – Chẳng cần nghĩ nhiều, nhìn sơ qua mà Ngân lại đoán trúng tình cảnh hiện tại của Na, làm cô khẽ giật mình.

- Sao chị biết ? – Na hỏi

- Mắt chị có gián kính chiếu yêu đấy !- Ngân đùa lại nói tiếp – Nhìn phát đoán ra ngay, sống bằng nghề phục vụ này cũng chẳng kiếm được là bao đâu, được cái chị làm ở Bar vì ở đây là mảnh đất rất màu mỡ.

- Mảnh đất màu mỡ? – Na khó hiểu.

- Làm ở đây em phải khôn khéo, phải biết chiều khách, chẳng hạn như em bê rượu đến bàn nào thì rót rượu hoặc chúc người ta mấy câu mua vui là kiểu gì cũng được bao tầm trăm ngàn là ít – Ngân tường tận, chia sẻ lại cho Na không hề giấu giếm – Chỗ này toàn cậu ấm cô chiêu đến giải trí, vui chơi nên chẳng tính toán gì nhiều, họ hào phóng lắm, chi tiền bao cho nhân viên cũng là một cách để “ sĩ diện” với bạn bè mà!

An Na nghe xong thâm rủa mấy người đó ngu ngốc, ném tiền qua cửa sổ chỉ vì mấy cái sĩ hão vớ vẩn cơ mà nghĩ đi thì cũng phải nghĩ lại, có những kẻ thích thể hiện mình như vậy thì bọn cô mới có cơ hội mà kiếm tiền mà sinh sống. Đúng là người ăn chẳng hết kẻ làm không ra!

....

.....

Ở ngoài bãi để xe, trước một tòa nhà lớn, Ngọc Hân đang đứng chờ nhóm bạn, đây cũng là tầng hai rồi nhưng tất cả đều vẫn tràn trề “sức sống” và nhiệt lượng muốn quây thêm, chẳng ai thích về nhà cả. Hân chờ lâu lại sốt ruột giơ tay xem đồng hồ, cứ ngó nghiêng nhìn nhìn mãi mới thấy một cô bạn đi ra cô liền vẫy tay gọi :

- Sao lâu vậy?

- Hôm nay Club này đông quá, chỗ để xe chật cứng hết cả, bọn họ bảo bọn mình vào trước tìm bàn lát rồi mọi người vào, – Thảo Trang giọng lạnh lạnh đáp.

Hân rất muốn chờ để cùng mọi người đi vào vì hôm nay đặc biệt có Phan Tử Hoàng nữa nhưng e là không được rồi, cô đành cùng Trang tiến vào Maximum.

Vừa qua sảnh chính của club, Trang vội vàng đưa điện thoại cùng ví tiền cho Hân nói :

- Cậu cầm đồ hộ tớ, tớ đi vệ sinh chút !

Nói rồi chạy biến đi tìm WC. Bởi vì mới đi hát về, ở đó Trang đã uống khá nhiều bia giờ chịu không nổi chắc đi móc họng để còn dành ra mấy phần bụng uống tiếp tầng hai.

Hân một mình ngó nghiêng thấy tầng một đã chật ních người nên đành chọn tầng hai làm địa điểm cho “đồng bọn”, nhưng còn chưa bước lên đến mặt nền tầng hai , mắt cô đảo một lượt liền trông thấy kẻ không bao giờ muốn trông thấy, vâng không ai khác chính là Na Na nhà chúng ta.

.

.

- Này An Na

Giọng Ngân chơi với gọi. Nghe thấy tiếng gọi mình An Na, tay đang bưng đĩa trái cây liền quay lại chỗ chị Ngân

- Em quên không đeo mặt nạ à? – Nói rồi Ngân đưa cho cô một chiếc mặt nạ kiểu miêu nữ, người ngoài nhìn vào hẳn sẽ bị cuốn hút và mê hoặc.

Tất cả các nhân viên trong quán đều phải đeo mặt nạ, nam không nói, riêng về nữ còn phải mặc váy ngắn ôm sát người, ngắn trên đầu gối nhưng được cái là phần trên cổ không có bị khoét sâu lắm, vừa đủ gọi cảm chứ không gọi tình và bên ngoài còn khoác một chiếc ghi-lê hơi rộng

Ngọc Hân từ xa chứng kiến cảnh này liền có ý định muốn đổi địa điểm nhưng không được, cô nhìn ra cửa liền thấy Phan Tử Hoàng cùng nhóm bạn đã đến. Ngay lập tức cô coi như mình chưa nhìn thấy An Na, rất bình thản vẫy phục vụ đặt bàn.

Con người Hân thực chất từ trước đến nay chưa bao giờ gọi là cái gì trong sáng hay ngây thơ cả,đầu cô ta vốn dĩ đã chứa một bộ óc màu đen xấu xa và mưu mô, chỉ có điều thật đáng thương cho Lam Phong lại

không biết ngay từ đầu. Hạ Ngọc Hân, cô ta đi đến chỗ bàn của mình , chẳng chọn đường thẳng mà cố tình đi vòng vòng để lách qua chỗ An Na đang bưng đồ cho khách, rất nhẹ nhàng mà nhanh chóng liền đặt chiếc điện thoại của Thảo Trang vào cái túi áo ghi-lê của Na.

.

.

.

.....

Mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường, kẻ nào chơi bởi thì vẫn cứ vui chơi “xõa xựi” , kẻ nào làm nhân viên thì vẫn cứ phải phục vụ với chuẩn mực “ khách hàng là thượng đế”

An Na đeo mặt nạ, trên tay cầm một khay đựng rượu, nhưng chiếc khay này có thiết kế rất hay ho, các li rượu nhỏ được đặt ở từng ô xung quanh chiếc kim quay đồ đen , đó giống như mấy tầm vòng xoay ở các sòng bạc vậy. Na theo Ngân bê đến từng bàn ở tầng hai , cho đến khi tới dùng bàn số 13, thì cả người cô cứng đờ. Phan Tử Hoàng sao hấn lại ở đây?!! mà ngồi cạnh hấn có cả Hạ Ngọc Hân nữa..... Cảm xúc có chút gượng gạo và xấu hổ, An Na liền áp chế nó xuống, mặt hơi cúi đi lẩn sau lưng Ngân. (chị đeo mặt nạ rồi mà, ngại cái gì)

- Xin chào quý khách, hôm nay Maximum có một trò chơi nhỏ dành cho những Mr, đó là quay số thưởng rượu, mọi người có muốn thử một chút không ạ? – Giọng Ngân quả thực rất dễ nghe nha, rất ra dáng một bồi bản biết điều và khôn ngoan.

Cả đám người ngồi trên ghế đều rất hào hứng nhận lời.

An Na ngược mắt lên nhìn một lượt, vừa trông thấy Phan Tử Hoàng, đầu óc cô liền căng thẳng , khóe miệng giật nhẹ. Kể từ ngày tỏ tình đến giờ, cô đều tránh lé gặp Hoàng, thỉnh thoảng gặp trên trường cô đều quay mặt đi. Cô bắt đầu sợ đối diện với hấn.

Hoàng hôm nay ăn mặc rất thoải mái, áo hơi rộng kiểu ba lỗ, để hở ra hai cánh tay trắng kiêu căng rần, quần hơi nghịch kiểu hip hop. Bộ dáng Hoàng khác hoàn toàn vẻ đứng đắn với áo sơ mi và quần âu thường ngày. Hấn dường như không nhận ra Na , ánh mắt chẳng buồn nhìn hai người phục vụ này là bao. An Na thở phào nhẹ nhõm nhưng đồng thời đầu óc trong lòng cô cảm thấy không vui lắm.

Lần lượt để các anh chàng ở bàn số 13 chơi trò thưởng rượu, đến lượt Phan Tử Hoàng là người cuối cùng, cô không được tự nhiên dâng chiếc đĩa quay trước mặt hấn, mặt cúi xuống. Ngân đứng bên cạnh thấy thế huých nhẹ vào tay Na, ý bảo cô nói mời khách, nhưng có chết Na cũng không hé một lời, cô sợ bị Hoàng nhận ra.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-mo>